Ol7RtP N

DihieDantono

"Extraordinary and moving One en iyisi. novels of the year."
—*Huffington Post* (Italy)

A GIRL RETURNED

Europa editions

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Europa Editions
214 West 29th St.
New York NY 10001
info@europaeditions.com
www.europaeditions.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek bölgelere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır.

Telif hakkı © 2017 ve 2019 Giulio Einaudi editore s.p.a., Torino İlk yayın 2019 Europa Editions

Ann Goldstein tarafından çevrilmiştir
Orijinal Adı: *L'Arminuta*
Çeviri telif hakkı © 2019 Europa Editions tarafından

Herhangi bir biçimde tamamen veya kısmen çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Emanuele Ragnisco'nun Kapak Resmi
www.mekkanografici.com

Kapak illüstrasyonu: Elisa Talentino

ISBN 9781609455293

OceanofPDF.com

Donatella Di Pietrantonio

BIR KIZ DÖNDÜ

İtalyanca'dan Ann Goldstein tarafından çevrilmiştir.

OceanofPDF.com

BIR KIZ DÖNDÜ

OceanofPDF.com

Kısa bir süre için burada bulunan Piergiorgio için

OceanofPDF.com

Bugün bile, bir bakıma hala o çocukluk yazının içindeyim: ruhum durmaksızın onun etrafında dönüyor ve nabız atıyor, tıpkı kör edici bir ışığın etrafındaki bir böcek gibi.

-ELSA MORANTE, *Yalanlar ve Büyüler*

OceanofPDF.com

1.

On üç yaşındaydım ama diğer annemi tanımıyordum.

Elimde hantal bir bavulla merdivenlerden onun dairesine çıkmaya çalıştım. bir çanta dolusu ayakkabı. Sahanlıkta beni yeni pişmiş kızartma kokusu ve bir bekleyiş karşıladı. Kapı açılmıyordu: Biri içeriden sözsüzce sallıyor ve kilidiyle uğraşıyordu. Bir örümceğin boş alanda, ipliğinin ucunda asılı kıpırdanışını izledim.

Metalik bir tıkırtı duyuldu ve birkaç gündür yapılmamış gevşek örgüleri olan bir kız belirdi. O benim kız kardeşimdi ama onu hiç görmemiştim. İçeri girebilmem için kapıyı ardına kadar açtı, keskin gözlerini benden ayırmıyordu. O zamanlar birbirimize yetişkin olduğumuzdan daha çok benziyorduk.

OceanofPDF.com

2.

Bana gebe kalan kadın sandalyeden kalkmadı. Kucağında tuttuğu çocuk ağzının bir tarafından parmağını emiyordu - belki de bir dişi çıkıyordu. İkisi de bana baktı ve çocuk monoton ağlamasını kesti. Böyle küçük bir kardeşim olduğunu bilmiyordum.

"Buradasın," dedi. "Eşyalarını yere bırak."

Gözlerimi, hafifçe kımıldattığımda çantadan yayılan ayakkabı kokusuna diktim. Arka taraftaki odanın kapalı kapısının arkasından gergin, gürültülü bir horlama sesi geldi. Bebek tekrar mızmızlanmaya başladı ve memeye döndü, terli, solmuş pamuk çiçeklere tükürük damlattı.

"Neden kapıyı kapatmıyorsun?" diye sordu annesi, kıpırdamayan kızına.

Sivri çenesiyle beni göstererek, "Onu getirenler gelmiyor mu?" diye itiraz etti.

Amcam, ona böyle hitap etmeyi öğrenmem gerekiyordu, tam o sırada merdivenlerden nefes nefese içeri girdi. Yaz öğleden sonrasının sıcağında iki parmağıyla benim bedenim olan yeni bir paltonun askısını tutuyordu.

"Karın gelmedi mi?" diye sordu ilk annem, kollarında gittikçe yükselen feryadı bastırmak için sesini yükselterek.

"Yataktan kalkamıyor," diye cevap verdi başını çevirerek. "Dün kış için bir şeyler almaya gittim," dedi ve üzerinde montun üreticisinin adının yazılı olduğu etiketi gösterdi.

Açık pencereye doğru ilerledim ve çantaları yere bıraktım. Uzaktan, bir kamyondan taş boşaltılıyormuş gibi yüksek bir gürültü geliyordu.

Kadın misafire kahve ikram etmeye karar verdi; kokunun kocasını uyandıracağını söyledi. Çocuğu ağlaması için oyun parkına koyduktan sonra çıplak yemek odasından mutfağa geçti. Çocuk, bir ip yumağıyla kabaca onarılmış bir deliğin hemen yanındaki ağa tutunarak kendini yukarı çekmeye çalıştı. Yaklaştığımda daha yüksek sesle ağladı, üzgündü. Her zamanki kız kardeşi onu güçlükle kaldırdı ve yere bıraktı

karo zeminde. Mutfaktaki seslere doğru süründü. Karanlık bakışları kardeşinden bana kaydı, alçakta kaldı. Yeni ayakkabılarımın yaldızlı tokalarını yaktı, mağazadan aldığım elbisemin mavi pilileri boyunca ilerledi. Arkasında bir sinek havada vızıldıyor, ara sıra bir çıkış yolu bulmak için kendini duvara doğru fırlatıyordu.

"Bu elbiseyi de o adam mı aldı sana?" diye sordu usulca.

"Dün benim için aldı, sadece buraya dönmek için."

"Ama o senin için ne ifade ediyor?" diye sordu merakla.

"Uzak bir amca. Bugüne kadar onunla ve karısıyla yaşadım." "O zaman annen kim?" diye sordu cesareti kırılmış bir halde.

"İki tane var. Biri annen."

"Bazen ablasından bahsederdi ama ben ona pek inanmazdım."

Birden hevesli parmaklarıyla elbisemin kolunu yakaladı.

"Çok yakında artık sana uymayacak. Gelecek yıl onu bana devredebilirsin, dikkat et de mahvetme."

Baba yatak odasından çıktı, ayakkabısızdı, esniyordu, göğsü çıplaktı. Kahvenin kokusunu takip ederken beni fark etti ve kendini tanıttı.

"Buradasın," dedi, karısı gibi.

OceanofPDF.com

3.

Mutfaktan gelen kelimeler az ve boğuktu, kaşıklar artık çınlamıyordu. Sandalyelerin yer değiştirme sesini duyduğumda korktum; boğazım düğümlendi. Amcam vedalaşmak için yanıma geldi, yanağımı aceleyle okşadı.

"Uslu dur," dedi.

"Arabada bir kitap unuttum, onu almaya geliyorum" dedi ve ben de onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim.

Torpido gözüne bakma bahanesiyle arabaya bindim. Kapıyı kapattım ve kilide bastım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, çoktan sürücü koltuğuna oturmuştu.

"Seninle eve geliyorum, sorun çıkarmayacağım. Annem hasta, yardımıma ihtiyacı var. Burada kalmayacağım, oradaki insanları tanımıyorum."

"Tekrar başlamayalım, mantıklı olmaya çalış. Gerçek ailen seni bekliyor ve seni sevecekler. Çocuklarla dolu bir evde yaşamak eğlenceli olacak." Diş etlerinin kokusuna karışan az önce içtiği kahveyi yüzüme üfledi.

"Evimde seninle yaşamak istiyorum. Eğer yanlış bir şey yaptıysam bana söyle, bir daha yapmayacağım. Beni burada bırakma."

"Üzgünüm ama sizi daha fazla tutamayız, bunu zaten açıkladık. Şimdi lütfen bu saçmalığa bir son verin ve dışarı çıkın," diye bitirdi sözlerini, gözlerini hiçbir şeye dikmeden. Birkaç gündür tıraş edilmemiş sakalının altında, çene kasları bazen sinirlenmek üzereyken yaptığı gibi titriyordu.

İtaat etmedim, direnmeye devam ettim. Sonra direksiyonu yumrukladı ve beni koltuğun önünde kendimi sıkıştırdığım küçük boşluktan titreyerek çıkarmak niyetiyle indi. Anahtarla kapıyı açtı ve beni kolumdan yakaladı; bana aldığı elbisenin omuz dikişi bir yerden söküldü. Onun pençesinde artık

O sabaha kadar birlikte yaşadığım suskun babamın elini tanıdım.

Büyük, boş meydanda lastik izleriyle birlikte asfaltın üzerinde kaldım. Hava yanık lastik kokuyordu. Başımı kaldırdığımda, isteğim dışında benim olan aileden biri ikinci kat pencerelerinden aşağıya bakıyordu.

Yarım saat sonra döndü. Kapının çalındığını ve ardından sahanlıkta onun sesini duydum. Onu hemen affettim ve sevinçle çantalarımı aldım ama kapıya ulaştığımda ayak sesleri merdivenlerin dibinde yankılanmaya başlamıştı bile. Kız kardeşimin elinde bir kap vanilyalı dondurma vardı, en sevdiğim tat. Bunun için gelmişti, beni götürmek için değil. 1975'in o Ağustos öğleden sonrasında diğerleri onu yedi.

OceanofPDF.com

4.

Akşam üzeri büyük oğlanlar eve geldi: biri beni ıslıkla karşıladı, diğeri beni fark etmedi bile. Mutfağa koştular, annelerinin yemek servisi yaptığı masada yer kapmak için birbirlerini dirsekledi̇ler. Tabaklar sos sıçramaları arasında doluydu: sadece az soslu süngerimsi bir köfte köşeme ulaştı. İçi renksizdi, bayat ekmek ve birkaç parça etle yapılmıştı. Karnımızı doyurmak için sosa daha fazla ekmek batırarak ekmekli köfteleri yedik. Birkaç gün sonra yemek için rekabet etmeyi ve tabağımı havadan gelen çatal saldırılarına karşı korumak için tabağıma odaklanmayı öğrenecektim. Ama o gece anne elinin az olan istihkakıma kattığı azıcık şeyi de kaybettim.

İlk ailem akşam yemeği sonrasına kadar evde benim için bir yatak olmadığını hatırlamadı.

"Bu gece kız kardeşinle yatabilirsin, ikiniz de zayıfsınız," dedi babası. "Yarın bakarız."

Adriana bana "İkimizin de sığması için tepeden tırnağa karşılıklı yatmamız gerekiyor," diye açıkladı. "Ama şimdi ayaklarımızı yıkayabiliriz" diye beni rahatlattı.

Onları aynı leğende ıslattık ve ayak parmaklarının arasındaki kiri çıkarmak için uzun zaman harcadı.

"Suyun ne kadar siyah olduğuna bak," diye güldü. "O benimki, seninki zaten temizdi."

Benim için bir yastık çıkardı ve ışığı açmadan odaya girdik: çocuklar uyuyormuş gibi nefes alıyordu ve ergenlerin ter kokusu güçlüydü. Fısıldaşarak baş başa yerleştik. Koyun yünüyle doldurulmuş şilte kullanımdan dolayı yumuşak ve şekilsizdi, ortasına doğru çöktüm. Üzerini kaplayan amonyak kokulu sidik, benim için yeni ve itici bir kokuydu. Sivrisinekler kan arıyordu ve üzerimi çarşafla örtmek isterdim ama Adriana uykusunda çarşafı ters yöne çekmişti.

Vücudunda ani bir sarsıntı -belki de düşmeyi hayal ediyordu. Yavaşça ayağını hareket ettirdim ve yanağımı ucuz sabunla tazelenmiş tabanına yasladım. Gecenin büyük bir kısmında pürüzlü deriye yaslandım ve o bacaklarını her hareket ettirdiğinde ben de hareket ettim. Parmaklarımla kırık tırnaklarının düzensiz kenarlarını hissettim. Çantamda birkaç makas vardı, sabah ona verebilirdim.

Ayın son çeyreği açık pencereden içeri süzüldü ve pencereyi boydan boya kat etti. Gökyüzünün o yöndeki evlerden arınmış olması gibi asgari bir şansla birlikte yıldızların izi kaldı.

Yarın bakarız, demişti babası ama sonra unuttu. Ne ona sordum ne de Adriana'ya. Her gece yanağıma bastırmam için bana ayağının tabanını ödünç veriyordu. Nefesin yaşadığı o karanlıkta başka hiçbir şeyim yoktu.

OceanofPDF.com

5.

Kaburgalarımın ve kalçamın altına bir sıcaklık yayıldı. Bir sıçrayışla doğruldum ve bacaklarımın arasına dokundum: kuruydu. Adriana karanlığın içinde kıpırdandı ama orada yatmaya devam etti. Köşeye sıkışmış, sanki buna alışmış gibi uyumaya devam etti ya da etti. Bir süre sonra ben de uzandım, kendimi olabildiğince küçülttüm. Islak noktanın etrafında iki beden olmuştuk.

Koku yavaş yavaş kayboldu, sadece ara sıra yükseliyordu. Şafak sökmeye yakın, çocuklardan biri, hangisi olduğunu anlayamadım, birkaç dakika boyunca inleyerek ritmik bir şekilde, daha hızlı ve daha hızlı hareket etmeye başladı.

Sabah Adriana uyandı ve hareket etmedi, başı yastığın üzerinde ve gözleri açıktı. Sonra hiçbir şey söylemeden bir an bana baktı. Annesi kucağında çocukla onu çağırmaya geldi. Havayı kokladı.

"Yine altını ıslattın, iyi kız. Hemen kötü bir gösteri yaparız." Adriana duvara doğru dönerek, "Ben yapmadım," diye cevap verdi.

"Evet, belki de yetiştirilme tarzından dolayı kız kardeşindir. Acele et, zaten geç oldu" dedi ve mutfağa gittiler.

Onları takip etmeye hazır değildim ve sonra hareket etme yeteneğimi kaybettim. Orada öylece durdum, tuvalete gitmeye bile cesaretim yoktu. Kardeşlerden biri yatağa oturmuş, bacaklarını açmıştı. Esnemeler arasında bir eliyle şişkin donunu tartıyordu. Beni odada fark edince kaşlarını çatarak beni incelemeye başladı. O sıcakta sadece pijama yerine giydiğim tişörtün örttüğü göğüslerimde durakladı. İçgüdüsel olarak, koltuk altlarımda ter yüzeye çıkarken, kollarımı daha yeni orada büyüyen engelin üzerinde çaprazladım.

"Sen de mi burada uyudun?" diye sordu henüz yetişkin olmamış bir adamın sesiyle.

Beni utanmazca incelemeye devam ederken utanarak evet cevabını verdim.

"On beş yaşında mısın?"

"Hayır, on dört yaşında bile değilim."

"Ama on beş yaşında görünüyorsun, belki daha fazla. Çok hızlı gelişmişsin," diye sözlerini tamamladı. "Kaç yaşındasın sen?"

Nezaketen sordum.

"Neredeyse on sekiz yaşındayım, en büyükleri benim. Zaten işe gidiyorum, ama bugün değil."

"Neden?"

"Patronun bugün bana ihtiyacı yok. Bana ihtiyacı olduğunda arar."

"Sen ne iş yapıyorsun?"

"İşçi." "Peki ya okul?"

"Ah evet, okul! Ortaokul ikinci sınıfta bıraktım, zaten beni sınıfta bıraktılar."

Çalışmanın şekillendirdiği kasları, güçlü omuzları gördüm. Güneşten yanmış göğsünde ve daha yukarıda, yüzünde kestane rengi bir püskürme yükseliyordu. O da çabuk büyümüş olmalıydı. Gerindiğinde hoş olmayan bir yetişkin kokusu aldım. Sol şakağını balık kılçığı şeklinde bir yara izi süslüyordu, belki de kötü bir şekilde dikilmiş eski bir yaraydı.

Başka bir şey konuşmadık, yine vücuduma bakıyordu. Zaman zaman eliyle penisini daha az garip bir pozisyona ayarlıyordu. Giyinmek istedim ama bir gün önce valizimi açmamıştım ve hala odanın diğer tarafındaydı: Gidip almak için sırtımı ona dönerek birkaç adım atmam gerekecekti. Bir şey olmasını bekledim. Bakışları yavaşça pamuk kaplı kalçalarımdan çıplak bacaklarıma, kasılmış ayaklarıma indi. Dönmedim.

Annesi içeri girdi ve ona acele etmesini, bir komşusunun kırsalda bir iş için yardım aradığını söyledi. Karşılığında ona sos yapması için birkaç kasa olgun domates verecekti.

"Kahvaltı istiyorsan ablanla birlikte süt almaya git," diye emretti. Ses tonunu yumuşatmaya çalıştı ama cümlenin sonunda her zamanki haline geri dönmüştü.

Diğer odada bebek emekleyerek ayakkabı çantamın yanına gelmiş ve onları etrafa saçmıştı. Birini ısırıyordu, ağzı sanki acı bir şey tatmış gibi görünüyordu. Adriana çoktan öğle yemeği için fasulyeleri temizliyor, mutfak masasının karşısındaki sandalyeye diz çökmüştü.

"Bak, bütün iyi kısmı nasıl harcıyorsun." Şikâyet tam zamanında ona ulaştı.

Hiç aldırış etmedi.

"Git elini yüzünü yıka, sonra da gidip biraz süt alalım, acıktım" dedi bana.

Banyoyu en son ben kullandım. Çocuklar yere su sıçratmış ve içinde yürümüşlerdi, çıplak ayak izleri ve ayakkabı tabanları üst üste binmişti. Evimde fayansların bu kadar dağınık olduğunu hiç görmemiştim. Kaydım ama bir balerin gibi kendimi incitmeden. Sonbaharda dans okuluna ya da yüzme derslerine geri dönmeyeceğim kesindi.

OceanofPDF.com

6.

Ik sabahlardan birini hatırlayın, pencerelerden gelen soluk bir ışık, diğer günlerde olduğu gibi daha sonra kopacak bir fırtınanın habercisiydi. Garip bir sessizlik vardı; Adriana bebekle birlikte zemin katta yaşayan dul kadını ziyarete gitmişti ve çocukların hepsi dışarıdaydı. Evde anneyle yalnızdım.

"Tavuğu kopar," diye emretti, pençelerinden tuttuğu ölü kuşu bana uzattı, kafası sallanıyordu. Birisi ona getirmiş olmalıydı; sahanlıkta bir konuşma ve sonunda teşekkür ettiğini duymuştum. "O zaman bağırsaklarını deş."

"Ne? Anlamıyorum."

"Onu bu şekilde mi yiyeceksin? Tüylerinden kurtulmak zorundasın, değil mi? Sonra da kesip bağırsaklarını atacaksın," diye açıkladı bana doğru uzattığı kolunu hafifçe sallayarak.

Bir adım geri çekildim ve gözlerimi kaçırdım.

"Yapamam, bu beni korkutuyor. Temizliği ben yapabilirim."

Başka bir şey söylemeden bana baktı. Karkası boğuk bir gümbürtüyle lavabonun tezgahına çarptı ve öfkeyle tüylerini yolmaya başladı.

"İnsanın gördüğü tek tavuk pişmiş olandır," diye mırıldandığını duydum dişlerinin arasından.

Temizlikle meşguldüm, bu zor değildi. Diğer ev işlerini nasıl yapacağımı bilmiyordum, onlara alışık değildim. Küvetin dibi boyunca uzanan tebeşir lekesini süngerle ovarak uzun zaman geçirdim, sonra doldurmak için musluğu açtım. Soğuk su akıyordu, sıcak su akmıyordu ve ben de sormak istemedim. Ben kirli banyo armatürlerinin üzerinde terlemeye devam ederken, mutfaktan ara sıra kemik doğrama sesleri geliyordu. Sonunda kapıyı metal kancayla içeriden kapattım ve kendimi suya bıraktım. Elimi kenardaki sabuna doğru uzattığımda ölmek üzere olduğumu hissettim. Başımdan, kollarımdan kan fışkırıyordu,

Göğsümde donup kaldılar. İki gereklilik için saniyeler kalmıştı: gideri açmak ve yardım istemek. Dışarıdaki kadının dikkatini nasıl çekeceğimi bilmiyordum, ona anne diyemezdim. "M" ve "a" harflerinin yerine akan suyun içine laktik asit topakları kustum. Artık onun adını bile hatırlamıyordum, eğer söylemek isteseydim. Bağırdım ve sonra bayıldım.

Adriana'nın çişinin kuru kokusu beni uyandırdığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Üzerimde bir havluyla yatakta çıplak yatıyordum. Yanımda yerde boş bir bardak vardı, içinde annemin her derde deva olarak kullandığı suda eritilmiş şeker olmalıydı. Daha sonra odanın kapısından içeri baktı.

"Hasta hissetmeye başlarsan en kötüsünü beklemek yerine hemen söyleyemez misin?" diye sordu bir şeyler çiğneyerek.

"Özür dilerim, geçeceğini düşünmüştüm," diye cevap verdim ona bakmadan.

Yıllarca ona hiç seslenmedim. Ona geri verildiğim andan itibaren "anne" kelimesi boğazıma bir türlü çıkmayan bir kurbağa gibi yapışmıştı. Onunla acilen konuşmam gerektiğinde, çeşitli şekillerde dikkatini çekmeye çalıştım. Bazen, eğer bebeği kucağıma almışsam, ağlaması için bacaklarını çimdiklerdim. O zaman bize doğru dönerdi ve ben de onunla konuşurdum.

Kardeşime yapılan bu küçük işkenceleri uzun süre unuttum ve ancak şimdi, o yirmili yaşlarına geldiğinde hatırladım. Yaşadığı yerde bir bankta onun yanında oturuyordum ve cildinde eskiden bıraktıklarıma benzer bir çürük fark ettim. Bu kez onu yaralayan bir mobilya parçasının köşesiydi.

Akşam yemeğinde hepsi tavuğun yeniliği konusunda heyecanlıydı; Adriana bunun yazın Noel olup olmadığını sordu. Tavuğun içinin boşaltıldığını ve kirli kahvaltı fincanlarının arasında lavaboda asılı durduğunu gördüğüm için açlık ve tiksinti arasında gidip geliyordum.

"Bir but babam için, bir tane de bugün bayılan kız için," diye karar verdi anne. Ama diğer parçalar çok daha küçük ve kemikliydi, göğüs ertesi gün için bir kenara ayrıldıktan sonra. Sergio dedikleri çocuk hemen isyan etti.

"Hastaysa et suyu yemeli, but değil," diye itiraz etti. "Benim olmalı, bugün üst kattaki kadının taşınmasına yardım ettim ve sen

kazandığım para."

"Ayrıca banyonun kapısını kırman onun suçuydu," diye araya girdi bir diğeri, işaret parmağını bana doğru sallayarak. "Tek yaptığı sorun çıkarmak, onu daha önce sahip olan insanlara geri veremez misiniz?"

Babası kafasına bir şaplak indirerek onu sandalyesine oturttu ve susturdu.

Adriana'ya "Artık aç değilim," dedim ve yatak odasına kaçtım. Kısa bir süre sonra elinde bir dilim ekmek ve yağla bana katıldı. Temizlenmiş, üstünü değiştirmiş ve çok küçük bir etek giymişti.

"Acele et, bitirir bitirmez giyin de festivale gidelim." Tabağı burnumun dibine soktu.

"Ne festivali?"

"Koruyucu aziz, bandoyu duymadınız mı? Ve şarkıcılar şu anda meydanda başlıyorlar. Ama oraya gitmiyoruz, Vincenzo bizi gezintiye çıkaracak," diye fısıldadı.

Yarım saatten az bir süre sonra Vincenzo'nun şakağındaki balık kılçığı, yolun genişlediği ve Çingenelerin kamp kurduğu sokak lambalarının altında parlıyordu. Tavuk butuyla ilgili tartışmada bana saldırmayan tek çocuk oydu ve kardeşlerini davet etmemişti, sadece Adriana ve beni davet etmişti. Bir şekilde bir araya getirdiği bozuk paraları saydı ve biletçiyle bir süre oyalandı: belki de daha önceki festivallerden arkadaş oldukları açıktı. Birlikte sigara içiyorlardı, aynı yaşta görünüyorlardı ve aynı koyu tene sahiptiler. Çingene ilk binişlerin parasını aldı, sonra bizi serbest bıraktı.

Sandalye salıncağına hiç binmemiştim, annem çok tehlikeli olduğunu söylemişti ve bir arkadaşının oğlu çarpışan arabalarda başparmağını ezmişti. Zaten uzman olan Adriana koltuğa oturmama yardım etti ve güvenlik çubuğunu kapattı.

Önüme oturmadan önce "Zincirlere sıkıca tutun," diye ısrar etti.

Onun ve Vincenzo'nun arasında uçtum - korkmayayım diye beni ortaya koydular. En yüksek noktada bir tür mutluluk hissettim: Son günlerde başıma gelenler ağır bir sis gibi yerde kalmıştı. Üstünden uçtum ve hatta bir süreliğine unutabildim. Aniden, birkaç deneme turundan sonra, arkamdan bir ayağın beni ittiğini hissettim ve bir ses şöyle dedi: "Bu kuyruğu yakala!" Ama çekingen bir şekilde uzandım, zinciri bırakacak güvene sahip değildim.

"Elinizi uzatın bayan, hiçbir şey olmayacak," diye beni kışkırttı, sonra daha sert itti. Üçüncü denemede boşluğa doğru uzandım ve kıllı bir şeyin açık avucuma çarptığını hissettim. Elimden geldiğince sertçe sıktım. Tilki kuyruğunu ve Vincenzo'nun sevincini kazanmıştım.

Sandalyeler dairesel hareketleriyle yavaşladılar ve yavaş yavaş durdular. Dışarı çıktım, istemsiz ve dengesiz birkaç adım attım. Kollarımdan aşağı yukarı ürperdim, ama soğuktan değil - günlük fırtınalardan sonra sıcaklık hemen geri döndü. Yanıma geldi ve sessizce gözlerimin içine baktı, gözleri parlıyordu. Cesur davranmıştım. Rüzgârdan buruşmuş elbisemi düzelttim. Bir sigara yaktı ve ilk dumanını yüzüme üfledi.

OceanofPDF.com

7.

Neredeyse eve varmıştık ki Vincenzo bize anahtarını verdi. Arabada bir şey unutmuştu, kapıyı onun için kısmen açık bırakabilirdik. Ama o eve geç gelmişti, ben ise hala uçuş heyecanı içinde uyuyamıyordum. Duvarın diğer tarafında, ebeveynlerin odasında, ritmik bir gıcırtı, sonra hiçbir şey. Saatler geçti ve bacaklarım kıpır kıpırdı; bir ayağımla Adriana'nın yüzüne vurdum. Daha sonra, her zamanki gibi ıslaklık geldiğinde, kalktım ve hala boş olan Vincenzo'nun yatağına gittim. Etrafta dolaşarak vücudunun farklı bölgelerinin, koltuk altlarının, ağzının, cinsel organlarının kokularını buldum. Onu Çingene arkadaşının karavanının önünde, sigaralarının dumanları arasında sohbet ederken hayal ettim. Şafağa doğru öylece uykuya daldım.

Öğle yemeğinde geldi, iş pantolonu çimento lekeleriyle lekelenmişti. Gece yokluğunu kimse fark etmemiş gibiydi. Masaya yaklaştığında anne ve babası sadece bakıştılar.

Babası tek kelime etmeden ona soğuk bir şekilde vurdu. Vincenzo dengesini kaybetti ve düşerken bir eli, önceki günlerde kırsalda çalışarak kazandığı domateslerden yapılan soslu makarna tabağına geldi. Kendini savunmak için yere çömeldi ve gözleri kapalı babasının sözünü bitirmesini bekledi. Adamın ayakları uzaklaştığında, biraz yuvarlandı ve orada kaldı, sırtüstü, serin zeminde iyileşti.

"Hepiniz yiyin," dedi anne, kucağındaki bebekle birlikte. Kargaşa sırasında hiç ağlamamıştı, sanki buna alışmıştı. Çocuklar hemen itaat etti, Adriana biraz isteksizce masa örtüsünü temizlemeyi geciktirdi. Şiddeti hiç yakından görmemiş olan ben korkmuştum.

Vincenzo'nun yanına gittim. Hızlı, sığ nefesler göğsünü hareket ettiriyordu. Burun deliklerinden açık ağzına doğru iki damla kan akıyordu ve bir elmacık kemiği çoktan şişmişti. Eli hâlâ sosla kaplıydı. Cebimdeki mendili ona uzattım ama kabul etmeden diğer tarafa döndü. Sonra yere, yanına oturdum, sessizliğine yakın bir nokta gibi. Orada olduğumu biliyordu ve beni göndermedi.

"Bir dahaki sefere onu ezeceğim," diye mırıldanarak kendi kendine söz verdi, babasının masadan kalkarken çıkardığı sesi fark ettiğinde. Artık hepsi bitirmişti. Adriana temizlenmeye başladı, bebek ise uykulu bir şekilde mızmızlanmaya başladı.

Anne yanımdan geçerken, "Yemek yemezsen senin bileceğin iş," dedi, "ama bulaşıkları da yıkayacaksın, bugün sıra sende," ve dolu lavaboyu işaret etti. O ve oğlu birbirlerine bakmadılar bile.

Vincenzo ayağa kalktı ve banyoda yüzünü yıkadı. Birkaç parça rulo tuvalet kağıdıyla burun deliklerini kapattı ve aceleyle işe gitti, öğle yemeği saati bir süre önce bitmişti.

Adriana ona verdiğim sabunlu tabakları durularken bana kardeşimizin kaçışlarını anlattı. İlk seferinde, on dört yaşındayken, yan kasabadaki bir festivale giden lunapark işletmecilerini takip etmişti. Lunaparkı sökmelerine yardım etmiş ve kalkış anında bir kamyonun arkasına saklanmıştı. Eve gönderilmekten korktuğu için bir sonraki durakta ortaya çıkmıştı. Ama Çingeneler onu birkaç gün tutmuşlar ve o da onlarla birlikte çalışarak ilçede dolaşmış. Onu otobüse bindirip ailesinin yanına götürdüklerinde, hatıra olarak ona değerli bir nesne bırakmışlar. "Babam onu dövdü," dedi Adriana, "ama gümüş yüzüğü merakla sakladı.

gravürler. Dün akşam gördüğünüz arkadaşı ona verdi." "Ama

bana öyle geliyor ki Vincenzo yüzük takmıyor."

"Onu saklıyor. Bazen takıyor, sonra parmaklarının arasında yuvarlıyor ve tekrar saklıyor."

"Nereye? Bilmiyor musun?"

"Hayır, o her yeri değiştiriyor. Sihirli bir yüzük olmalı, ona dokunduktan sonra bir süreliğine mutlu oluyor."

"Dün gece de Çingenelerle mi yattı?"

"Sanırım öyle. Ne zaman memnun bir ifadeyle geri gelse, onlarla birlikte olmuştur. Ve yine de dayak yiyeceğini biliyor."

Annesi balkonda asılı olan kıyafetleri toplaması için onu çağırdı. Benden yapmamı istediği işler Adriana'nınkilere kıyasla çok fazla değildi. Belki beni esirgiyordu, belki de orada olduğumu unutmuştu. Beni yetenekli bulmadığı kesindi ve haksız da sayılmazdı. Bazen emirlerini bile anlayamıyordum, o hızlı ve kasılmış lehçeyle.

"Vincenzo'nun evden ilk kaçışını hatırlıyor musun?" Adriana katlanmış havluları kaldırmak için mutfağa geldiğinde sordum.

"Çaresizlik içinde miydi? Jandarma çağırdılar mı?"

Kaşlarını çattı ve kaşları neredeyse ortada buluştu.

"Hayır, jandarma hayır. Babam arabada onu aramaya gitti. Ağlamadı ama sessizdi," diye cevap verdi ve çenesiyle diğer odadaki bağırışların yönünü gösterdi.

OceanofPDF.com

8.

en azından biraz uyuyabilmek için denizi hatırlardım: birkaç gün öncesine kadar bebekliğimden beri yaşadığım ve evim olduğunu düşündüğüm evin birkaç düzine metre ötesindeki denizi. Avluyu sahilden sadece yol ayırıyordu ve lodoslu günlerde annem kum girmesin diye pencereleri kapatır, panjurları tamamen indirirdi. Ama hafif boğuk dalgaların sesini duyardınız ve geceleri uykunuzu getirirdi. Adriana'yla yatarken bunu hatırladım.

Peri masallarını yeniden anlatır gibi, ona ailemle birlikte deniz kenarında şehrin en ünlü dondurmacısına yaptığımız yürüyüşleri anlattım. Annem dar omuz askılı bir elbise giymiş, ayak parmakları kırmızı ojeli, babamın kolunda yürürken ben sıraya girmek için önden koşuyordum. Benim için karışık meyveli, üstünde krem şantili, onlar için Fransız vanilyalı. Adriana tüm bu tatların var olduğunu hayal bile edemiyordu, onun için tekrar tekrar söylemek zorunda kaldım.

"Ama o şehir nerede?" diye sordu endişeyle, sanki büyülü bir yermiş gibi.

"Buradan aşağı yukarı elli kilometre uzakta."

"Bir ara beni oraya götürürsün, ben de denizi görürüm. Ve dondurmacıyı."

Ona bahçedeki akşam yemeklerini anlattım. Ben masayı hazırlarken, plajdan çıkan yüzücüler kısa bir mesafe ötede, kapının ötesindeki kaldırımdan geçerlerdi. Tahta takunyalarını sürüyerek ayak bileklerindeki kum taneleri ni silkeliyorlardı.

"Peki sen ne yedin?" Adriana bilmek istedi. "Genellikle balık."

"Konserve ton balığı gibi mi?"

"Hayır, hayır, başka bir sürü var. Balık pazarından taze taze aldık."

Parmaklarımla dokunaçlarını taklit ederek mürekkep balıklarını tarif ettim. Tezgâhların üzerinde ölmekte olan mantis karideslerinin kıvrımlarını izledim,

büyülenmiş gibi. Bana da baktılar, kuyruktaki iki koyu leke sitemkâr gözler gibiydi. Eve dönerken, annem ve ben demiryolunun balastı boyunca yürürken, çanta son spazmlarıyla hışırdadı.

Anlatırken, hazırladığı *frittura*, kalamar dolması ve balık çorbalarının lezzetini ağzımda tadabildiğimi düşündüm. Annemin nasıl olduğunu kim bilebilirdi ki? Yeniden yemek yemeye başlamış mıydı, yataktan daha sık kalkıyor muydu. Ya da bunun yerine hastaneye mi kaldırılmıştı. Bana hastalığı hakkında hiçbir şey söylemek istememişti, kesinlikle beni korkutmak istemiyordu, ama son aylarda acı çektiğini görmüştüm, plaja bile gitmemişti, genellikle Mayıs'ın ilk sıcak günlerinde orada olurdu. Onun izniyle şemsiyemize tek başıma gittim, çünkü artık büyüdüğümü söyledi. Ayrılmadan bir gün önce gitmiştim ve arkadaşlarımla eğlenmiştim bile: Ailemin beni gerçekten geri verecek cesareti bulacağına inanmıyordum.

Hâlâ bronz tenim vardı, mayomun şeklindeki beyaz ten tarafından kırılmıştı. O yıl sütyene ihtiyacım vardı, artık çocuk değildim. Erkek kardeşlerim de esmerdi ama sadece çalışırken ya da dışarıda oynarken açıkta kalan kısımları. Derileri yaz başında soyulmuş ve sonra tekrar koyulaşmış olmalıydı. Vincenzo'nun sırtında güneşin ısırıklarının kalıcı bir haritası vardı.

"Şehirde arkadaşların var mıydı?" diye sordu Adriana. Az önce büyük meydandan kendisine seslenen bir okul arkadaşına pencereden el sallamıştı.

"Evet, öyle. Özellikle de Patrizia."

Aslında o bahar onunla birlikte iki parçalı bir mayo seçmiştim. İkimizin de yüzdüğü havuzun yakınındaki bir mağazaya gitmiştik. O neredeyse bir şampiyondu, ben ise biraz isteksizce gitmiştim. Her zaman üşürdüm: havuza girmeden önce, çıktığımda. İçerideki griyi ya da klor kokusunu sevmezdim. Ama artık her şey değiştiği için bunun için bile evimi özlüyordum.

Pat ve ben birbirimize uygun mayolar almak, yeni şekillerimizle plajda boy göstermek istiyorduk. Bir hafta arayla adet görüyorduk ve sivilcelerimizin patlaması bile eşzamanlı görünüyordu. Vücutlarımız karşılıklı telkinlerle büyüyordu.

"Bu senin için daha iyi," demişti annem, mağazanın raflarındaki diğer mayoların arasından beni daha fazla örtecek bir bikini çıkararak. "Çünkü göğsünün derisi hassas ve bununla yanarsın." O öğleden sonrasının her ayrıntısını hatırlıyorum: ertesi gün hastalandı.

Bu yüzden fincanların arasında ve yanlarda fiyonkları olan küçük iki parçadan vazgeçmiştim. Patrizia değil, o zaten istiyordu. O sık sık benim evime gelirdi, ben onunkine daha seyrek giderdim: Annemle babam onun ailesinin kötü alışkanlıklarının bana da bulaşmasından korkuyorlardı. Neşeliydiler, biraz dalgındılar, düzensizdiler. Onları Pazar günleri ayinde hiç görmezdik, Paskalya'da ya da Noel'de bile - belki de zamanında uyanmamışlardır. Acıktıklarında canları ne isterse onu yerlerdi, iki köpeği ve artıkları çalmak için masaya çıkan kaba bir kediyi şımartırlardı. Mutfakta kendi kendimize yaptığımız atıştırmalıkları hatırlıyorum, dişlerimizi acıtsa da ekmeğin üzerine dalga dalga çikolata sürdüğümüzü.

"Yüzmek için bana enerji veren şey bu," dedi Pat. "Bir parça daha al, annenin haberi olmaz."

Sadece bir kez gece kalmak için izin almıştım. Ailesi sinemaya gitmişti ve geç saatlere kadar televizyon izledik, patates cipsi yedik, sonra gecenin büyük bir kısmında yataktan yatağa konuşarak uyuduk, kedi battaniyenin üzerine uzanıp mırıldandı. Bu tür özgürlüklere alışık değildim ve ertesi gün evde tavuk göğsü yerken neredeyse uyuyakalıyordum.

"Belki o insanlar sana bir şey vermiştir?" diye endişelendi annem.

Patrizia ona gitmek zorunda olduğumu söylediğimde bunun bir şaka olduğunu düşündü. İlk başta beni geri alan gerçek bir ailenin hikayesini anlamadı ve ben de hikayeyi öğrendiğim gibi kendi sesimden dinlediğimde bile ondan daha az anladım. Baştan anlatmak zorunda kaldım ve Pat aniden hıçkırmaya başladı, hıçkırıklar tüm vücudunu sarsıyordu. O zaman gerçekten korkmuştum: Tepkisinden başıma ciddi bir şey gelmek üzere olduğunu anlamıştım: o hiç ağlamazdı.

"Korkma, ailen, yani buradakiler buna izin vermez. Baban bir jandarma, bir yolunu bulur" diye beni teselli etmeye çalıştı kendini toparladıktan sonra.

"Durduramayacağını söyleyip duruyor." "Annen harap olacak."

"Bir süredir iyi değil, belki de bana bakamayacağını öğrendiğinden beri. Ya da belki de hasta olduğu için beni göndermeye karar verdi ve bunu bilmemi istemiyor. Hiç görmediğim bir ailem olduğuna ve şimdi birdenbire beni geri istediklerine inanamıyorum."

"Yine de sana baktığımda, anne babana hiç benzemiyorsun. Bizim bildiklerimize değil."

Fikir gece aklıma geldi, sabah Patrizia'ya şemsiyesinin altında bildirdim. En küçük ayrıntısına kadar mükemmelleştirdik, planımız için heyecanlıydık. Öğle yemeğinden sonra, odasında dinlenmekte olan annemden izin bile istemeden aceleyle evine gittim. O günlerde zaten gitmeme izin verirdi, yorgun bir evetle, başka şeylerle meşguldü.

Pat kapıyı başını eğerek ve çerçeveye yaslanarak açtı. Kuyruğunu bacaklarının etrafında sallayan kediyi kaba bir ayakla itti. Artık içeri girmek istemiyordum. Elimden tuttu ve beni annesinin bana vermek zorunda olduğu hayır'a götürdü. Biz kızlar ertesi gün sahilden birlikte döneceğimizi ve benim gerektiği kadar, hatta bir ya da iki ay saklanacağımı düşünmüştük. Ortadan kaybolursam, belki de tüm o aileler benim için bir çözüm bulmak için daha çok uğraşırlardı. Hatta evimi bile arayacaktım -sadece bir kez ve bir filmdeki gibi birkaç saniyeliğine- onlara güven vermek ve şartlarımı dikte etmek için.

"Oraya gitmeyeceğim. Ya eve sana gelirim ya da dünyaya kaçarım."

Pat'in annesi her zamanki şefkati ve yeni bir utançla bana sıkıca sarıldı. Kanepeden kalktı ve beni yanına oturttu. Kediyi bile uzaklaştırdı: onun zamanı değildi.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi. "Sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun. Ama bu imkânsız."

OceanofPDF.com

9.

"Şehirde mutlu değil miydin?" Vincenzo bana açık açık sordu.

Binanın bodrum katındaki garajdaydık. Biçimsiz bir yığın halinde
Duvarlarda kırık sepetler, rutubetten oluklu hale gelmiş kartonlar, yün tutamları dışarı çıkmış deliklerle dolu bir şilte vardı. Bir köşede başsız bir oyuncak bebek. Küçük orta alanda biz çocuklar sos için domatesleri soyuyor ve parçalara ayırıyorduk. En yavaş olan bendim.

Kardeşlerden biri falsetto bir sesle, "Küçük hanım bunu daha önce hiç yapmadı," diyerek benimle alay etmişti.

Bebek bir kolunu kabuk dolu kovaya soktu ve ağzına götürdü. Anne o sırada orada değildi: bir şey almaya gitmişti.

"Ee? Neden buraya geri döndün?" Vincenzo kırmızı bir hareketle etrafı işaret ederek ısrar etti.

"Bu benim kararım değildi. Annem büyüdüğümü ve gerçek ailemin beni geri istediğini söyledi."

Adriana gözlerini benden ayırmadan dikkatle dinledi: ellerine ya da kullandığı bıçağa bakmasına gerek yoktu.

"Evet, gerçekten! Çıkar şunu kafandan, burada kimse seni hayal etmedi," dedi Sergio, en acımasızı. "Hey, anne," diye bağırdı dışarıdan, "gerçekten bu moronu geri mi aldın?"

Vincenzo bir koluyla onu itti, diğer koluyla da küçümseyerek gülerek, üzerinde oturduğu devrilmiş tahta sandıktan düştü. Bir ayağıyla yarısı dolu bir kabı devirdi ve soyulmuş domateslerin bir kısmı beton zeminde, tozun içinde kaldı. Hiç düşünmeden onları çöpe atmak üzereydim ki Adriana hızlı ve yetişkin bir hareketle tam zamanında onları elimden aldı. Onları yıkadı ve tencereye geri koymadan önce sıktı. Dönüp sessizce bana baktı, anlamış mıydım? Hiçbir şey ziyan edilmemeliydi. Başımı salladım.

Annesi doldurmak için temiz kavanozlarla döndü. Her birinin içine bir fesleğen yaprağı koymuştu bile.

"Aman Tanrım, bugün regl mi oldun?" diye sordu bana sertçe. Utanarak, çok yumuşak bir şekilde cevap verdim.

"Eee? Yapıyor musun, yapmıyor musun?"

Parmağımla hayır diye tekrarladım.

"Şanslısın, yoksa her şey berbat olacak. Regl olduğunuzda bazı işleri yapamazsınız."

Bina ile toprak set arasındaki köşede, ateşin üzerindeki büyük tencerede su içinde duran sos kavanozlarının kaynaması henüz durmuştu. Vincenzo elinde yarım torba mısırla göründü. Omzunun üzerinden arkasına bakıyor ve nereden aldığını soranları duymamış gibi davranıyordu. Sakallarını ve kabuklarını temizledik; içlerindeki taneler yumuşaktı ve tırnağımızla yokladığımızda süt püskürtüyorlardı. Diğerlerini izler ve onları taklit ederdim. Bir yaprağın kenarı hâlâ yumuşak olan derimi kesti.

Vincenzo mısırları kalan kömürlerin üzerinde kavuruyor, arada bir çıplak elleriyle, nasırlı parmak uçlarıyla hızlıca dokunarak çeviriyordu.

"Biraz kömürleşirlerse daha iyi olurlar," diye açıkladı bana, yan bir gülümsemeyle.

İlkini Sergio'nun yüzünün önünde salladı; Sergio onun olduğunu sandı ama bana geldi. Kendimi yaktım.

Sergio sırasının gelmesini beklerken, "Hak ettiğini buldun," diye mırıldandı.

"Sadece bir kez yedim ama haşlanmıştı. Bu şekilde çok daha lezzetli oluyorlar," dedim.

Kimse beni duymadı. Sessizlik içinde Adriana'nın sos için kullandığımız tüm kapları yıkamasına ve garaja geri koymasına yardım ettim.

"Sergio'yu unut, o herkese kötü davranıyor."

"Belki de haklıdır, belki de beni geri isteyen ailen değildir. Artık bundan eminim, annem hasta olduğu için buradayım. Ama eminim iyileşince gelip beni alacaktır."

OceanofPDF.com

10.

eDar Mamma ya da sevgili Teyze,

Artık sana ne diyeceğimi bilmiyorum ama sana geri dönmek istiyorum. Sevmiyorum ve kuzenlerinizin beni beklediği doğru değil - aslında beni bir sıkıntı, herkes için bir baş belası ve beslenecek bir boğaz daha olarak görüyorlar.

Her zaman bir kız için en önemli şeyin kişisel temizlik olduğunu söylerdin, bu yüzden sana bu evde yıkanmanın bile zor olduğunu bildiriyorum. İkimiz çiş kokan bir şilteli yatağı paylaşıyoruz. On beş ve daha büyük olan çocuklar aynı odada uyuyorlar ve bu hoşunuza gitmez. Burada neler olabileceğini bilmiyorum. Her Pazar ayine giden ve kilisede ilmihal öğreten sen, beni bu koşullarda bırakamazsın.

Hastasın ve bana sorunun ne olduğunu söylemek istemedin ama ben seninle kalıp yardım edebilecek yaştayım.

Beni bebekken kendi iyiliğim için aldığınızı anlıyorum, çünkü büyük ve fakir bir ailede doğmuşum. Burada hiçbir şey değişmedi. Eğer beni önemsiyorsanız, lütfen amcamı beni alması için gönderin, yoksa bir gün pencereden atlayacağım.

Not: Beni gönderdiğin sabah sana veda etmediğim için özür dilerim ve mendillerle birlikte verdiğin beş bin liret için teşekkür ederim. Geriye kalanlar zarf ve pul için yeterli olacaktır.

Çizgili bir defterden koparılmış bir kâğıda yazılmış olan mektubu imzalamayı unuttum. Mektubu tütün dükkanının kapısının yanındaki kırmızı kutuya attım ve para üstünü saydım, iki buzlu şeker için yeterli miktardı, benim için naneli, Adriana için limonlu.

"Kime gönderdin?" diye sordu, donmuş yüzeyden sıyırdığı kâğıdı dikkatle yalayarak.

"Şehirdeki anneme." "O bir

anne değil."

"Teyzem o zaman," diye belirttim endişeyle.

"Evet, babamızın uzaktan kuzeni. Aslında uzak kuzen kocası, seni getiren kişi, jandarma. Ama para onda, sana bakan da o."

"Bu konuda ne biliyorsun?" Yeşil sıvı çubuk boyunca parmaklarıma damladı.

"Dün gece bizimkilerin odasında bir konuşma duydum. Sergio beni dövmek istediği için dolapta saklanıyordum. Görünüşe göre bu Adalgisa seni de üst okullara gönderecek, yazık sana."

"Başka ne dediler?" Elime damlamasın diye buzlu şekeri ters çevirerek sordum.

Adriana başını salladı ve elimden aldı; hepsini yaladı ve sabırsız bir hareketle bana uzatarak geri verdi.

"Başımız bu kadar dertteyken," deyip durdular.

Kalanını istemeden emdim, renksiz bir buz hayaletine dönüşene kadar bir süre hepsini ağzıma aldım.

"Ver onu bana," dedi Adriana bıkkınlıkla ve tahta çubuğun etrafından küçük ısırıklar alarak bitirdi.

Postacıya bir mektubun şehre ne kadar sürede ulaşacağını sordum, gün sayısını iki katına çıkardım ve cevabı yazmak için bir gün daha verdim. Sonra mektubu beklemeye başladım, her sabah saat on birde, çocuklar büyük meydanda ebelemece ya da seksek oynarken ben duvarda oturuyordum. Hafif Eylül güneşinde bacaklarımı salladım ve bazen her an damgalı bir zarf yerine babam olduğunu düşündüğüm jandarma amcamın geleceğini hayal ettim. Beni uzun gri arabasıyla geri götürecekti ve o zaman onu her şey için, dönüşüme karşı çıkmadığı için, beni orada asfaltın üzerinde bıraktığı için affedecektim.

Ya da ikisi de gelirdi, o daha iyiydi, saçları benimkini de kesen kuaför tarafından taranmıştı, perçemlerim gözlerimin üzerine kadar uzamıştı.
-Mevsimler arasında taktığı yumuşak eşarplardan birini de boynuna dolamıştı.

Postacı, deri çantasını boş yere arayıp beni hayal kırıklığına uğrattıktan sonra "Ne bekliyorsun, bir aşk mektubu mu?" diye şaka yaptı.

Teslimat kamyonu öğleden sonra mavi gökyüzünün altında durdu. Şoför inip teslimatı alan kişinin hangi katta oturduğunu sordu, isim annenin ismiydi. Bazı eşyaları boşaltmaya başladı.

Çocuklar hemen oyunlarını bırakıp kartonları merdivenlerden yukarı taşımasına yardım ettiler. Hepimiz merak içindeydik ve o da bizi merakta bırakmaktan keyif alıyordu.

"Dikkat edin, köşelere dikkat edin. Şimdi bir araya getirdiğimde ne olduğunu göreceksiniz" diye tekrarladı aramızdaki sabırsızlara.

"Kızlar nerede uyuyor?" diye sordu, sanki ezberlediği talimatları uyguluyormuş gibi.

Adriana ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakarken odanın kapısını açtık. Birkaç dakika içinde gözlerimizin önünde merdiveni ve yeni şilteleriyle bir ranza şekillendi. Adam onu duvara dayadı ve odanın geri kalanından ayırmak için boş kenarların etrafına üç panelli katlanır bir perde yerleştirdi. Başka bir şey almak için aşağı indi; mektubun cevabı henüz tamamlanmamıştı.

"Ama tüm bunları kim sipariş etti? Ve şimdi bunların parasını kim ödeyecek?" Adriana sanki bir rüyadan aniden uyanmış gibi endişeliydi. "Babamın zaten borçları var. Peki annem nereye gitti?"

Öğle yemeğinden sonra kucağında bebeğiyle tek kelime etmeden ortadan kaybolmuştu.

Belki de bir komşunun evinde sohbete dalmıştır.

"Ailemiz bize para bırakmadı," diye açıklamaya başladı kız kardeşim, aynı çocuk sürüsünün yardımıyla birkaç karton daha taşıyan adama. İçlerinde iki takım renkli çarşaf, bir yün yorgan ve daha hafif bir battaniye vardı. Bunların hepsi ranzalardan yalnızca biri için tasarlanmış gibi görünüyordu. Ayrıca sabun kalıpları, en sevdiğim şampuan ve bit önleyici şampuan şişeleri de vardı - burada ihtiyacım olabilirdi. Ve annemin parfümünden bir örnek: sabahları okula gitmeden önce birkaç damla çaldığımı biliyordu.

"Ürünlerin parası zaten ödendi. Tek ihtiyacım olan teslimatın onaylanması için bir yetişkinin imzası."

Adriana babasının titrek yazısını taklit ederek onunla ilgilendi. Odada yalnız kaldığımızda önce üstte, sonra altta, sonra tekrar üstte uyumak istedi. Ayakkabılarını çıkarmış, merdivenden bir aşağı bir yukarı koşturarak pozisyonları deniyordu. Eski, şekilsiz tel iskeleti ve kokuşmuş şilteyi sahanlığa taşıdık.

"Korkarım yenisini ıslatacağım."

"Bir de kauçuk levha aldı. Sen kullan." "Kim aldı-"

Anne o anda geri döndü, uyuyan bebeğin başı omzunun üzerinden sarkıyordu. Adriana'nın tişörtünü çekiştirerek ona hemen göstermek istediği yeni şeye şaşırmamıştı. Kızının hevesinden rahatsız olmuş bir şekilde yatağa ve diğerlerine, sonra da bir tür küçümsemeyle bana baktı.

"O titiz teyzen gönderdi bunu sana. Kim bilir ona bizim hakkımızda neler anlatmışsındır. Dün onunla ankesörlü telefonda konuştum, Sinyora Adalgisa şarap dükkanındaki Ernesto'ya beni arattı."

Fabrikadan yeni çıkmış, paravanla çevrili yataklarda uyuma ayrıcalığı ilk gece Adriana ve benim için geri tepti. Çocuklar kendi deyimleriyle o "şeyin" arkasına saklandılar ve aniden bir bağırışla dışarı fırlayarak bizi korkuttular. Onu tekrar tekrar devirdiler ve bir hafta içinde panellerin kenarları arasına gerilmiş kumaş her yerinden yırtıldı. Kafalarını deliklere sokup kaba bir şekilde bağırıyorlardı. Kız kardeşim ve ben küçük ayrı dünyamızın mahvoluşuna tanık olduk: protestolar onu kurtarmak için işe yaramadı ve ebeveynlerimiz müdahale etmedi. Tek çocuk olarak geçirdiğim yıllar bana kendimi savunmayı öğretmemişti ve saldırılara güçsüz ve öfkeli bir şekilde katlandım. Sergio yanımdan geçerken, sessiz küfürlerimden etkilenmemesine şaşırmıştım.

Sadece Vincenzo hakaret etmekten kaçındı, bazen de kardeşlerine bağırıp durmalarını söyledi, gürültülerinden rahatsız olmuştu. Artık işe yaramayan perdeyi garaja taşıdıktan sonra uzun süre bana baktı, geceleri ve uyandığımızda, sanki vücudumu görmeyi özlemiş gibi. O yorucu yazın inatçı sıcağı yüzünden hala fazla kıyafet giymiyorduk.

Yatak Adriana'yı o kadar heyecanlandırıyordu ki ne üstte ne de altta uyuyabiliyordu ve sürekli yer değiştiriyorduk. Gece boyunca çeşitli zamanlarda gelip yanıma kıvrılıyordu, nerede olursam olayım. Sadece bir lastik çarşaf vardı, bu yüzden kısa bir süre içinde Adriana'nın istemsiz idrarı her iki yeni yatağı da ıslattı.

OceanofPDF.com

11.

yMseaside'ın annesi bu gecelerden birinde üst ranzada öldü. Ona baktığınızda hasta görünmüyordu, belki normalden biraz daha solgundu. Çenesinin üzerinde bir tırtılın vücut bulmuş hali gibi uzanan kıllı ben yavaş yavaş solmaya başladı. Birkaç dakika içinde etrafındaki koyu beyazla birleşene kadar soluklaştı. Hava göğsünü şişirmeyi bıraktı ve bakışları sabitlendi.

Diğer anne benimle cenazeye geldi. *Zavallıadalgisa zavallıadalgisa*, diye tekrarladı ellerini sıkarak. Ama sonra kovuldu: naylon çorap giymişti ve bu haliyle törene katılamazdı. Yalnız kaldım, merhumun tek kızı olarak. Arkamda belli belirsiz bir grup siyah figür törene katıldı. Mezarcılar tabutu yeni kazılmış çukura indirdiler, ipler ağırlığın altında gıcırdıyor, köşelere sürtünüyordu. Mezarın kenarına çok yaklaşmış olmalıyım: çimenler altımda kaldı ve ben de o tahta kutunun içinde onun üzerine düştüm. Kıpırdamadan yattım, sersemlemiş ve görünmez olmuştum. Rahip tekdüze bir kutsama yaptı ve benim bedenime de kutsal su serpti. Sonra çığlıklarıma kulaklarını tıkayan küreklerin sesi geldi, taşınan toprağı geri getirmeye başladılar. Sonunda biri beni tek kolumdan zorla tuttu.

Sergio beni karanlıkta sarsarak, "Deli gibi bağırmayı kesmezsen seni pencereden atarım," diye tehdit etti.

Tekrar uyumaya gitmedim. Duvarın arkasına saklanana kadar ayın soğuk yolculuğunu takip ettim.

Kabus, gecelerimdeki ıstırabın doruk noktasıydı. Kısa bir süre uykuya teslim olduktan sonra bir sarsıntıyla uyanırdım, bir felaketin yaklaştığına ikna olmuştum, ama ne? Annemin hastalığı aniden yüzeye çıkana ve karanlıkta yoğunlaşıp kötüleşene kadar hafızamın boşluklarında el yordamıyla ilerledim. Gün boyunca onu kontrol edebiliyordum,

Bir tedaviye ve sonrasında eve döneceğine inanıyordu. Geceleri rüyasında ölene kadar daha da hastalandı.

Daha sonra ilk defa Adriana'nın yanına gittim. Uyanmadı, beni her zamanki pozisyonumuzda karşılamak için ayaklarını hareket ettirdi, ama başımı onun yanında, yastığın üzerinde dinlendirmek istedim. Kendimi rahatlatmak için ona sarıldım. Çok küçük ve kemikliydi, yağlı saç kokuyordu.

Buna karşılık Lidia'nın bukleleri çarşafların arasında kırmızı çiçekler gibi hafızamdan çıkıyordu. Karabiniere babamın küçük kız kardeşiydi ama teyze denemeyecek kadar küçüktü. Birkaç yıl boyunca bizimle birlikte ailemin evinde yaşamıştı ve ilk anılarımda yer alıyordu. Koridorun sonunda, dalgalara bakan uzun ve dar bir odası vardı. Öğleden sonraları ödevimi bitirmek için acele ederdim ve sonra radyoda şarkılar dinlerdik. Kaybettiği birini düşünerek acı çekiyordu ve astımlı göğsünde yumruğuyla aşk nakaratlarını hüzünle tekrarlıyordu. Ailesi onu tuzlu havayı soluması için kendi kasabalarından kardeşinin yanına göndermişti.

Yalnız kaldığımızda Lidia mini eteğini ve dolapta sakladığı platform sandaletlerini giyer ve pikabın sesini açardı. Yemek odasında Shake yapar, gözleri kapalı bir şekilde aşağı yukarı sallanırdı. Kim bilir bunu nereden öğrenmişti - gün batımından sonra dışarı çıkmasına izin verilmiyordu, ama bazen itaatsizlik edip zemin kattaki pencereden atlıyordu. Her gece yanımda olmasını isterdim: tam uykuya dalmak üzereyken sırtımın erişilmez noktalarında kaşıntılar olurdu. Lidia gelip beni kaşıyor ve sonra yatağın üzerinde oturup kalıyordu. Omurlarımı saydı, çok zayıftım ve her biri için bir hikaye uydurdu. En belirgin olanları isimleriyle çağırdı ve yaşlı kadınlar gibi sohbet ettirdi, önce birine sonra diğerine dokundu.

Bir gün eve dönerken "Beni alacaklar" dedi.

Geri dönmeden birkaç yıl önce onu bir mağazada bu şekilde kaybettim. Bir sabah erkenden alışverişe gitmiştik ve ben balık ve denizyıldızı desenli bir tişört denerken, o bir tezgâhtara müdürle konuşup konuşamayacağını sormuştu. Müdür daha sonra gelecekti ve biz de onu bekledik. Bizi süssüz ofisinde kabul eder etmez, Lidia çantasından bir sekreterlik diploması çıkardı ve bir iş istedi, herhangi bir iş. Masanın karşısına oturdu, ben de yanında durdum ve arada bir kolumu okşadı.

Kısa bir deneme için onu hemen çağırdılar. Bir akşam elinde titreyen üniformayla eve geldi; ertesi gün giyecekti. Oturma odasında bir ileri bir geri yürüyerek üniformayı denedi. Mavi beyazdı, yakası ve manşetleri kolalıydı. Artık kardeşi gibi onun da bir üniforması vardı. Kloş eteğini göstermek için bir dizi pirouet yaptı ve ondan sonra yıllarca hayat boyunca pirouet yapmaya devam etti. Ama tabii ki bunların hiçbirini görmek için orada değildim.

Tezgâhtarlıktan kasiyerliğe hızla ilerledi ve bir yıl sonra bölümün başına getirildi. Eve gittikçe daha geç geliyordu. Sonra birkaç yüz kilometre uzaktaki merkez ofise transfer oldu. Bazen bana yazıyordu ve ben ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Okulda her şey yolunda, evet. Patrizia her zamanki gibi arkadaşım tabii ki. Havuzda takla atmayı öğrenmiştim ama hâlâ üşüyordum. İlk başta şehrin anıtlarının kartpostallarını gönderdi, sonra bitmiş olmalılar. Defterlerimde güneşi ruh halim kadar siyaha boyadım ve öğretmen eve telefon edip birinin ölüp ölmediğini sordu. Karnemde en yüksek not olan on ortalamam vardı; Lidia'nın boşalttığı zamanı ödevlerime gösterdiğim özenle doldurdum.

Ağustos ayında tatil için geri döndü ama onunla tekrar mutlu olmaktan korkuyordum. Her zamanki plajımıza gittik ve çalışan indirimiyle aldığı kremlere rağmen güneşten yandı. Onu karşılayan her zamanki görevlilerle göçmenlerin sahte kuzey aksanıyla konuştu. Onun adına utandım ve nostaljimi öldürmeye başladım.

Beni geri vermeye karar vermeden önce onu sadece bir kez daha gördüm. Zili çaldı ve kapıyı açtığımda saçları boyalı ve düzleştirilmiş, tanımadığım bir kadınla karşılaştım. Bacaklarına yapışmış küçük bir kız vardı, ben değildim.

Adriana ile karanlıkta, Lidia'nın beni kurtarabileceğini, belki de bir süreliğine kuzeyde onunla yaşamaya götürebileceğini hayal ettim. Ama o başka bir şehre taşınmıştı ve artık onu nasıl bulacağımı bilmiyordum. Farklı bir kurtuluş hayal etmek için hâlâ çok erkendi.

OceanofPDF.com

12.

Işığı kapatıp yatağa atladılar. Odaya girdiğimde Sergio kardeşini susturdu, ama kahkahalar yastıklarla boğuklaşarak kaçtı. Vincenzo öğleden beri dışarıdaydı ve Adriana hâlâ diğer odada bebekle birlikteydi. Karanlıkta soyundum ve o yüklü sessizlikte çarşafların arasına girdim. Ayağım sıcak, tüylü, canlı, hareket eden ve vınlayan bir şeye dokundu. Kendi çığlığımı ve iki çocuğun küçümseyerek alay ettiklerini duydum ve aynı zamanda ayak bileğimde küçük gagalar hissettim. Işık düğmesine nasıl ulaştığımı ve yatağa bakmak için nasıl döndüğümü bilmiyorum. Bir güvercin dönüyor, zıplıyor, bir kanadını çırpıyor, sanki uçmaya yetecekmiş gibi açıyordu. Diğeri ise kırık bir şekilde cesedin yanında asılı duruyordu. Dışkı yeni çarşafın üzerindeydi. Kuş yatağın kenarına ulaştı.
ve göğsünün üzerine düşmüş.

Kardeşler oturmuş, kaba kahkahalarla uluyorlardı; kalçalarını tokatladılar ve gözyaşları yüzlerinden aşağı yuvarlandı. Hayvan yerde kalmaya devam ediyor, havalanmaya çalışıyordu. Bu gösteriden bıkan Sergio onu sağlıklı kanadından tutup pencereden dışarı fırlattı. O anda diğer kanadı da kırdığından emindim.

Ona çok yaklaştım, onun bir canavar olduğunu haykırdım ve tüm tırnaklarımla yüzünü çizdim, derisinde hemen kanamaya başlayan yarıklar açtım. Kendini savunmadı, bana vurmadı; ona zarar veremeyeceğimi göstermek için biraz abartarak yine güldü. Diğeri güvercin sesini taklit ederek bir maymun gibi yatakların üzerinde zıpladı.

Babası görmeye geldi. Ne olduğunu öğrenmeden önce bile, sadece onları yatıştırmak için ikisine de vurmuştu. Sessiz bir anlaşmayla, çocuklar büyüdüğünden ve karısı artık yeterince güçlü olmadığından beri, dayak atan kişi o olmuştu. Adriana'ya aşağı yukarı günlük dozda bakıyordu.

"Sadece küçük bir şakaydı," diye açıkladı Sergio, "geceleri sebepsiz yere çığlık atıyor ve bizi uyandırıyor. Ben de onu korkuttum ve çığlık atmasını sağladım."

Ertesi gün çoktan kurumuş olan çarşafların katlanmasına yardım ettim.

"Tahtakurularına dikkat et," dedi anne, güzel yeşil bir tanesini kovalarken. "Neden asılı çamaşırların ortasına girmeyi sevdiklerini bilmiyorum." Doğal olarak böceklerden oğullarına geçti. "İkincisi tamamen yanlış çıktı. Diğeri sık sık kaçıyor ama o kadar da kötü değil."

"Beni burada, bu evde istemiyorlar, bu yüzden bana işkence ediyorlar. Neden beni olduğum yere geri göndermiyorsunuz?"

"Sonunda Sergio bile buna alışacak. Ama uykunuzda ağlamamaya çalışın, bu onun sinirlerini bozar."

Kollarında çamaşır yığınıyla bir an durdu. Gözlerimin içine baktı -ki bunu nadiren yapardı- sanki bir düşünceyi takip ediyormuş gibi.

"Düğünde tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Altı, yedi yaşlarında olabilirdin."

Bir kırbaç darbesiyle hafızamı yeniden açtı.

"Bir şey hatırlıyorum, sadece burada farklısın, günlük kıyafetlerinle. O zaman zarif görünüyordun," diye itiraf ettim.

"O takımı kaç kez giydiğimi size anlatamam. Belli bir noktada biraz kilo aldım ve dikişlerin patlayacağından korktum." Gülümsedi. "Haziran ayında bir Pazar günüydü, gelin ve damat fotoğraf çektirmekle vakit kaybetmişlerdi," diye anlatmaya başladı. "Herkes çok acıkmıştı, saat üçte hala restoranda yer arıyorduk. Birden arkamı döndüm ve seni gördüm, seni tanıyamadım, çok büyümüş ve güzelleşmiştin."

"Ben olduğumu nasıl anladın?"

"Her şeyden önce içimde bir his vardı ve sonra Adalgisa vardı, biliyor musunuz? Bir akrabasıyla konuşuyordu ve beni hemen fark etmedi. Seni aradım ve başını kaldırıp baktın. Şaşırmıştın, belki de gözlerimde yaşlar olduğu için."

Bugün o karşılaşmanın en ince ayrıntısına kadar sorardım ama o zamanlar kafam çok karışıktı. Kendi başına devam etti, çamaşırları bir sandalyeye bırakmıştı.

"Beni görür görmez Adalgisa ortaya, seninle benim arama girdi. Ama sen o meraklı küçük kafanla onun arkasından çıkıp bana baktın."

Alnındaki, zamanından önce beyazlamış bir tutam saça, kendi başına bir tanıma işareti olarak eğik bir şekilde baktım. Ona döndüğümde bu saç tutamı, vaktinden önce ağarmış olan saçlarına karışmaya başlamıştı ve yakında tüm beyazlığıyla kaybolacaktı.

O gün düğünde hiçbir şey bilmiyordum. Babalarım uzaktan kuzenlerdi; ben de onların soyadını taşıyordum. Sütten kesildiğim ay boyunca iki aile hayatımı birkaç vaatle paylaştı: hiçbir şey belirtmeden ve belirsizliklerinin bedelini ne ödeyeceğimi merak etmeden.

"Çok fazla bir şey söyleyemedim, çünkü küçüktün, ama teyzene aklımdan geçenleri anlattım."

"Neden?"

"Her zaman buraya, bize geleceğine, seni birlikte büyüteceğimize yemin etmişti. Ama seni sadece ilk doğum gününde gördük. Şehre gittik." Sesi birkaç saniyeliğine kesildi. "Ama daha sonra taşındınız ve kimse bize haber vermedi."

Anlattıklarını dikkatle dinledim ama ona güvenmek istemiyordum. Adriana geldiğim gün söylediklerine çok fazla inanmamamı söylemişti.

"Hasta bir baldızı olduğunu ve onu bırakamayacağını bahane etti, ama tam bunu söylediği sırada Lidia beni karşılamaya geldi, çok güzeldi ve sağlığı yerindeydi."

"Lidia'nın astımı vardı, bazen onu acil servise götürmek zorunda kalıyorlardı," diye cevap verdim.

Bana baktı ve başka bir şey eklemedi. Hangi tarafta olduğumu anlamıştı. Çamaşır yığınını sandalyeden aldı ve odasına taşıdı.

OceanofPDF.com

13.

Mektubuma yanıt alamayınca, benim bilmediğim bazı yeni düzenlemeler yapılmış olmalı. Her cumartesi kasabadaki anne bana küçük bir meblağ vermek zorundaydı ve bu meblağ şu ya da bu şekilde kıyıdaki anneden geliyordu. Bu parayı ellerimde tutarken, bazen veren kişi tarafından biraz azaltılmış olarak, uzaktaki annemin sağlığı konusunda kendimi güvende hissediyordum: belki de iyileşiyordu. Ve her zaman onun düşüncelerindeydim. Paralarla birlikte, sanki onlara gerçekten dokunmuş gibi, yüz liralık parçaların metalinde korunan avucunun sıcaklığını da aldığıma inanıyordum.

Adriana ile başımı sallayarak anlaştık ve Ernesto'nun şarap dükkanına gittik. Dondurma dolabını açtım ve soğuk beyaz buharı araştırdım. Çıtır çıtır kaplamalı iki dondurma, benim için çikolatalı, onun için vişneli: onları orada yedik, dışarıdaki bir masada oturduk, kart oyunlarına dalmış yaşlı adamlar gibi. Geri kalanını bir kenara ayırdım ya da bazen sürekli emziğini kaybeden Giuseppe için bir emzik aldım.

Birkaç hafta içinde otobüs bileti ve birkaç sandviç alacak kadar para biriktirmiştim. Adriana'ya söylediğimde korktu, bu yüzden Vincenzo'ya bizimle gelmesini teklif ettik. Akşam yemeğine çıkmadan önce büyük meydanın sonunda sigarasından son nefeslerini çekiyordu. Dumanı gözleri kapalı bir şekilde üflüyordu, sanki düşüncelere dalmış gibiydi.

"Tamam, ama evdeki hiç kimse nereye gittiğimizi bilmek zorunda değil," diye kabul etti şaşırtıcı bir şekilde. "Onlara benimle birlikte taşraya çalışmaya geldiğini söyleriz, zaten umurlarında olmaz," diye ekledi, ikinci kata karanlık bir bakış atarak.

Şafakta şehre gitmek için otobüse bindik. Adriana şehri hiç görmemişti, Vincenzo ise sadece Çingene arkadaşlarının kamp yaptığı bazı dış mahalleleri görmüştü. Otobüs durağı, tüm yazlarımı geçirdiğim plaj kulübüne çok yakındı. Annem ve ben losyonla parlatılmış gölgemizden, denize girenlerin sahil şeridine doğru yürüyüşünü izliyorduk.

Çitle çevrili alanın ötesindeki serbest kumsal. O sezon sonu günlerinde onun getirdiği salkımlardan teker teker topladığımız üzümleri yerdik.

Bu kadar erken saatte orada kimse yoktu. Yeni bir kız kaldırım ile kafenin girişi arasındaki beton yolu süpürüyordu. Görevli, yeşil ve sarı bölümleri olan şemsiyeleri metalik tıkırtılarla birbiri ardına açıyordu. Sanki bir anlamı olmadığını biliyormuş gibi ilk sıradaki benimkini açmadı.

Yanından geçerken "Hey, buradasınız, nereye gittiniz?" dedi. "Hepiniz ortadan kayboldunuz, anneniz bile gelmedi, tatile mi gittiniz? Neyse, hemen açıyorum, yedi numara."

Şezlong kullanılmadığı için gıcırdıyordu. Soluk gömlekli adam aniden beni birkaç adım geriden takip eden iki kişiye döndü: her zamanki müşterilerden farklıydılar.

"Onlar benim kuzenlerim, dağlarda yaşıyorlar," dedim usulca.

Yeniliklerin büyüsüne kapılmışlardı, zaten duymayacaklardı. Kumların üzerine oturdular, Vincenzo bile biraz korkmuştu. Küçük tembel dalgalar kıyıyı yalıyordu, köpüksüz ve sessiz. Güneş hâlâ ufkun üzerindeydi ve martılar dalgakıranın kayalıklarına tünemişti.

"Su gelirse ölür müyüz?" Adriana korkuyla sordu. Parmaklarının arasından ince kumların akmasına izin verdi, inanamıyordu. Giysilerimizi çıkardık: Adriana'nın üzerinde artık bana uymayan bir mayo, Vincenzo'nun üzerinde ise iç çamaşırları vardı. Giysileri şemsiyenin kaburgalarına astık; kaybettiğimi sandığım bir saç bandı direğin etrafına düğümlenmişti. İşte buradaydı. Isırılmış tırnaklarımla gevşetmeye çalıştım; çantama koydum. Yıllardır bendeydi. Ben küçükken annem saçlarımı tarar, sonra saç bandını takar, elleriyle yüzümü sıyırırdı. Her sabah yatağımın kenarına otururdu ve ben de onun önünde dururdum. Başımdaki fırçanın sesi, metal dişlerin hafif titreşimiyle hoştu.

Kız kardeşim yüzmeye gitmek, hatta ayaklarını ıslatmak bile istemiyordu, denizin onu içine çekmesinden korkuyordu. Kuru kumların üzerine çömeldi, çenesini dizlerine dayadı, bakışları tüm o maviliğin içinde kayboldu. Sessizce suya girdim, yüzeyi rahatsız etmeden bir nefes boyu suyun altında süzüldüm. Sonra, başım dışarıdayken, plajın erken kalkanlarla dolduğunu, Adriana'nın çömelmiş, dönüşümü beklediğini, Vincenzo'nun aceleci koşusunu ve dalışını gördüm

Havaya su püskürtürdü. Arkadaşlarıyla birlikte nehirde yüzmeyi öğrenmişti. Güçlü, düzensiz kol kulaçlarıyla denizde bir çizgi çizerek bana doğru ilerledi. Neredeyse bana ulaştığında bir an için gözden kayboldu ve boynunu bacaklarımın arasına sokarak aniden beni yukarı kaldırdı. Su tükürerek kendini su üstünde tutarken kendimi onun omuzlarında buldum. Soğuğu hissetmedik.

"Bizi buraya getirmeniz çok iyi oldu," dedi. "Gerçekten iyi vakit geçiriyorum."

Kaydı ve gösteriş yaparak amuda kalktı ve takla attı; beni belimden yakaladı ve bir oyuncak gibi fırlattı, tekrar tekrar. Güldü ve tuz diş etlerini beyazlattı. Ayağım yanlışlıkla penisinin yanına değdi, şişmiş ve kabarmıştı. Elleriyle kulaklarımı kapadı ve beni dudaklarımdan öptü, sonra dili ağzıma girdi ve onu keşfetti, arzuyla daire çizdi. Kim olduğumuzu unutmuştu.

Acele etmeden ya da tiksinmeden yüzerek uzaklaştım. Ancak kıyıya vardığımda kalbimin hâlâ hızla attığını fark ettim. Adriana onu bıraktığım gibi orada oturuyordu. Dünya farklı görünse bile belki de çok zaman geçmemişti. Onun yanında kuma uzandım ve göğsümdeki karmaşanın yatışmasını bekledim.

"Acıktım," dedi mızmızlanarak.

Çantamda sandviçler vardı, ama onu neşelendirmek için kafeye götürdüm ve son kalan parayla bir pizza ve kola aldım. Şemsiyeye döndüğümüzde Vincenzo sudan çıktı, bitkin bir haldeydi, sanki bir günlüğüne denize inmiş kaba, vahşi bir tanrı gibiydi. Şimdi onun yorgun adımlarını hatırladığımda, arkasındaki mavi genişliği bereketli bıraktığını hayal ediyorum. Birkaç kişi onu fark etti; külotu vücudunun şekline çok sıkı yapışmıştı ve bel bandı bir saç şeridini ortaya çıkarmak için indirilmişti. Ama Ağustos ayının o terli kalabalığı artık burada, yazın bu sakin kapanışında değildi. Şimdi beni yetiştiren plajda gizlice yüzüyor, düzenli yüzücüler tarafından tanınmaktan kaçınabiliyordum. Vincenzo ve ben de günün geri kalanında birbirimizden uzak durduk. Hiçbir şey söylemeden sandviçleri koydum. Adriana'yı salıncağa götürdüm ve bir bahane uydurarak yanından ayrıldım.

Sadece karşıya geçmem ve neredeyse karşıdaki sokağa girmem gerekiyordu. Bahçe çitinin yanında yürüdüm, terk edilmişliğin izlerine baktım. Rüzgârın devirdiği bir sandalye, yemek yerken kurduğumuz masa

Dışarıdaki akşam yemeği ilk düşen yapraklarla dağılmıştı. Annemin en sevdiği çiçek olan gülün dikenlerine takılmış bir bez parçası - Mayıs ayında dışarı çıkmadan önce göğsüne bir tomurcuk iliştirirdi. Otlar uzamıştı ve çiçekler sulanmamış, ölü ve kuruydu. Ayaklarımda kurşunla kapıya vardım. Posta kutusu çok dolu değildi, belki birileri arada sırada mektupları alıyordu: benimki de alınmıştı. Yol, *libeccio*'nun üflediği kumla istila edilmişti, panjurların hepsi tatile çıkarken olduğu gibi indirilmişti. Saçakların altında bir lastiği patlamış bisikletim duruyordu. Zili odaların boşluğuna doğru çaldım ve boş bir bekleyişten sonra uzun bir süre tekrar tekrar çaldım. Alnımı zile yasladım ve sıcak dayanılmaz hale gelene kadar öylece durdum. Sokağın karşısına koşarak geri döndüm, neredeyse eziliyordum ve kabanaların gölgesine oturdum.

O zaman rüyamdaki gibi ölmüş olmalı, laleleri gibi, yoksa evi terk etmezdi. Ama bana ranzayı ve diğer her şeyi gönderen oydu ve diğer anne telefonda konuştuklarını söyledi. Neden o da benimle konuşmadı? O neredeydi? Belki de uzak bir hastaneden gelen hasta bir sesle beni üzmek istemiyordu. Ya da ya babam başka bir şehre nakledilmişse? Bunun mümkün olduğunu söylemişti. Hayır, nereye olursa olsun beni de yanlarında götürürlerdi. Peki Lidia biliyor muydu? Biliyordu da beni aramıyor muydu? Ama pek sık konuşmazlardı. Kuzeye tayin edilmeden kısa bir süre önce eski numaralarından birini yapmıştı ve belki de annem onu hiçbir zaman tamamen affetmemişti.

Lidia, sokağın karşısındaki binanın çatı katında yaşayan dansçı Lili Rose ile tanışmıştı ve bazen bahçemizin kapısından gizlice konuşuyorlardı. Lili Rose sahildeki bir gece kulübünde çalışıyor ve öğlene kadar uyuyordu. Arada sırada kibar görünümlü adamlar gizlice zilini çalardı. Lidia'nın ona merhaba demesine bile izin verilmezdi, çünkü bulaşmasından korkulurdu.

Ama sıcak ve bunaltıcı bir Pazar günü ailem bir cenazeye gitti ve bizi evde bıraktı. Lili Rose akan suyumuzu da kaybedip kaybetmediğimizi sormaya geldi; muslukları kurumuştu. Gözlerinin üzerinde bir önceki gecenin makyajı bulaşmış, ağarmış saçları vardı ve az giyinmişti. Lidia onu içeri davet etmiş, soğuk bir içecek ve ardından bir duş ikram etmişti. Lili Rose geldi

banyodan yalınayak ve sırılsıklam çıktım, annemin bornozunun önü yarı açıktı.

Oturma odasında dans etmeye başladılar, önce sakin bir şekilde, sonra daha yakından sarmaş dolaş, belirli plakların yavaş, şehvetli ritimleriyle. Lili Rose leğen kemiğini öne doğru iterek bir erkeğin vücuduna nasıl sürtüneceğini ve hareket edeceğini gösterdi. Bacağını havlu kumaştaki açıklıktan dışarı çıkardı ve Lidia'nınkine sürttü, ama eğlenmek için, gülmek için. Dakikalar geçtikçe biraz gergin hissettim ve kapıya bakmaya devam ettim. Onlar değil. Sehpayı bir kenara itmişler, çılgınca ve gümbür gümbür sallanmaya başlamışlar, ele geçirilmiş gibi sarsılıyorlardı. Lidia terli tişörtünü çıkarmış, kısa bir şort ve sutyen giymişti. 45'in sonunda nefes nefese kanepede birbirlerinin üzerine yığıldılar. Bornozun kemeri Lili Rose'un belinden kurtulmuş ve belini ortaya çıkarmıştı.

Cenazeden erken dönen annem onları öyle bulmuştu.

Kabinlerin arkasında kaldım. Adriana gözyaşları içinde etrafta dolanırken tesadüfen bana rastladı. Salıncaktan düşmüş olmalıydı; dudaklarındaki ve burnundaki kumu bile silmemişti. O yabancı ortamda savunmasızdı ve kardeşiyle birlikte beni bekleyebileceği ilk sıradaki şemsiyeyi bulamamıştı.

Ona ulaştığımızda "Kendi başıma düşmedim, o adamlar beni itti," diye yakındı. "Buranın benim plajım olmadığını ve salıncağa binemeyeceğimi söylediler." Oyun alanının etrafında dolanan bazı çocukları işaret etti.

Bir boğa gibi saldırdı. Birkaç kelime mi konuştular yoksa hemen kavgaya mı başladılar bilmiyorum. Adriana ve ben oraya vardığımızda yerde yuvarlanıyorlardı, kumdan heykeller gibi birbirlerine kenetlenmişlerdi, çoğu bire karşı, bizimkiler. Plaj kulübünün sahibini çağırdık, onlara bağırdı ve onları ayırdı. Ama daha sonra beni bir kenara çekerek, o donlu yarı Çingeneyi bir daha buraya getirmememi söyledi, kimdi o? Böylesine saygın bir ailenin akrabası olmadığı kesin, babam da bir jandarma.

Vincenzo yüzmekten zevk almadan sığ suda yıkandı. Öğleden sonra komşu şemsiyelerin altındaki insanlar kavun yiyorlardı ve bize bakıyorlardı. Düdüklü adam, taze hindistan cevizi satarak kıyı boyunca yürüyerek yanımızdan geçti.

"Taze yumurta mı satıyor?" Adriana şaşırmıştı.

"Hayır, bu egzotik bir meyve." Ama yeterince bozuk param yoktu.

Kovaya yaklaşan kız kardeşimin merakına gülümsedi ve ilk tadımı için ona küçük bir parça verdi.

Giyinip otobüs durağına doğru yola koyulduk ve bir an için arkamızda genel bir rahatlama sesi duyduğumu sandım. Pencereden Patrizia'nın yaşadığı beş katlı binaya el salladım ve sessizce onu görmek için geri döneceğime söz verdim.

"Daha sonraki otobüse bineceğim, bazı arkadaşlarımı görmeye gideceğim," dedi Vincenzo, kenar mahallelerdeki duraklardan birinde inmek için aniden ayağa kalkarak. Tozlu camın ardından onu kaldırımda, yara bere içinde gördüğümde artık ne hissettiğimi bilmiyordum. Şoför yola çıkarken bana bakarak işaret parmağıyla dudaklarına dokundu, bana bir öpücük mü kondurmak istiyordu yoksa sessiz olmamı mı söylüyordu bilmiyorum.

Adriana şehre varıncaya kadar uyudu ama gece güneş yanığının tahrişi yüzünden şikâyet etti. Evde kimse ilgilenmedi, anne sadece kırsaldan meyve getirip getirmediğimizi sordu. Vincenzo iki gün sonra döndü ve babası onu cezalandırmadı; belki de fark etmemişti ya da artık oğlunu düzeltmekten vazgeçmişti.

OceanofPDF.com

14.

Aşağı gelşana bir şey göstereceğim, garajın arkasında," diye seslendi pencerenin altından.
Biraz sonra Adriana ile aşağı indim ve bana kötü kötü baktı.

Onu meydandan sigara almaya gönderdi, üstü kalabilirdi. Vincenzo'nun cebinde çok para olmalıydı: paraları almak için uzandığında bir banknot düştü. Bir bakışıyla Adriana'yı takip etme niyetimi engelledi.

"Daha çok genç, sır tutmayı bilmiyor," dedi köşeyi döndüğünde. "Şimdi beni burada bekle."

Bir o yana, bir bu yana şüpheyle bakma alışkanlığıyla hızla geri döndü. Koltuk altından mavi kadife bir çanta çıkardı, açmak ve bana hazinesini göstermek için yere diz çöktü. Parçaları binanın etrafındaki çimento şeridinin üzerine, sanki bir kuyumcu dükkânının tezgâhına dizer gibi dizdi. İkinci el olmalıydılar: parlaklıkları biraz azalmış gibiydi. Narin parmaklarıyla birbirine dolanmış iki kolyeyi çözdü ve yan yana dizdi. Sonunda memnun bir şekilde, bu altın gösterisinin üzerimdeki etkisini görmek için dönmeden önce, kimi kolyeli kimi kolyesiz bilezikler, yüzükler ve zincirlerden oluşan küçük sergisine hayranlıkla baktı. Beni sessiz ve endişeli bulunca şaşırdı.

"Sorun ne, beğenmedin mi?" diye sordu hayal kırıklığı içinde ayağa kalkarak.

"Nereden buldun bunu?"

"Ben almadım, bunlarla ödedim," diye açıkladı kırgın bir çocuk ifadesiyle.

"Çok para ediyorlar. İki günde o kadar para kazanamazsın."

"Arkadaşlarım gitmeden önce bana teşekkür etmek istediler. Onlara yardım etmiştim.
hiçbir şey için."

"Şimdi bu mallarla ne yapacaksın?" Israr ettim. "Tekrar satacağım" dedi ve mücevherleri almak için tekrar diz çöktü.

"Delirdin mi sen? Eğer çalıntı mallarla yakalanırsan, kendini ıslahevinde bulursun."

"Oo-ooh, bunun hakkında ne biliyorsun? Çalıntı olduğunu kim söyledi ki?" Ve titreyen elinde tuttuğu iki bileziği göstermek için bana döndü. Burun delikleri de yeni sakalının üzerinde titriyordu.

"Belli oluyor. Babam da bir jandarma, sürekli Çingenelerin evleri nasıl soyduğundan bahseder." İşte böyle kaçtı: Evlat edinen ailemin adını verirken yine hata yapmıştım.

"Evet, şanslısın, hâlâ jandarma babanı düşünüyorsun. O adam, amcan, seni hatırlamıyor bile. Burada nasıl olduğunu görmeye hiç gelmiyor."

Gözyaşları düştü, beni gafil avladı, geldiklerini hissetmemiştim. Vincenzo da Sergio gibi konuşmuştu ama hemen kalkıp yanıma geldi. Yüzümü kuruladı, başparmaklarını kabaca derimin üzerinde gezdirdi ve hayır diye tekrarladı, başı ve sesi pişmanlık içindeydi, ağlama, buna dayanamazdı. Bekle, bekle, dedi ve mücevherlerini toplayıp mavi çantaya geri koymayı bitirdi. Biri hariç hepsini.

"Önce bunu vermek için seni aşağı çağırdım ama beni kızdırdın. . . " ve elinde zincire asılı değerli bir kalple geldi.

İçgüdüsel olarak bir adım geriye ve yana savruldum, altın kravatı havada asılı duruyordu, kolye ucu sallanıyordu. Alnı fırtınalı bir kaş çatma kalabalığına dönüşmüş, ağzı bir yarığa dönüşmüştü. Şakağındaki balık kılçığı yeniden alevlenmiş bir öfkeyle kıpkırmızı olmuştu. Ama aynı zamanda gözlerinde acı verici, savunmasız bir şaşkınlık da fark ettim. Eşit ve zıt bir adımla ilerledim, hediyeyi almak için çenemi kaldırdım. Bakmadan boynumun arkasındaki zinciri kavrayan tuhaf becerikli ellerinin teması. Göğsümde kalp şeklindeki serinlik anları, sonra metal, onu küçük sık düzenli nabızlarla hareket ettiren derin kan tarafından ısıtıldı.

Vincenzo alçak bir sesle, "Sana çok yakışmış," dedi.

Yavaş parmaklarıyla tenime kolyenin ana hatlarını çizdi, sonra göğüslerime doğru inmek istedi.

"İşte sigaralarınız," diye koşarak geldi Adriana.

Aniden durdu; ne gördüğünü bilmiyorum.

"Sigaralar," diye tekrarladı yavaşça, paketi belirsiz bir şekilde ona uzatırken.

Para üstüyle aldığı vişneli dondurmanın çubuğunu hâlâ dişlerinin arasında tutuyordu. Ona sırtımı döndüm ve hediyeyi boynumdan çıkarıp cebime sakladım. Neredeyse hiç takmıyordum ama yine de yanımdaydı, muhtemelen çalınmış bir nesneydi. Yirmi yıl boyunca onu nasıl sakladığımı, her yere yanımda götürdüğümü bilmiyorum. Ona düşkünüm. Bazı durumlarda, lisedeki final sınavlarımda, bazı önemli randevularda tılsım olarak kullandım. Adriana'nın düğününde de takacağım, eğer evlenmek istediği doğruysa. Bu kalbin bir zamanlar kime ait olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

O günlerde Vincenzo'yla yalnız kalmaktan kaçınıyordum, ama onu ne zaman görsem içimde bir kasılma oluyor ve hemen midemi bir tür rehavet kaplıyordu. Akşama doğru garaj tarafındaki pencereden bana ıslık çaldı ve onu görmezden gelmek için irade göstermem gerekti. Kısa ve nafile bir bekleyişten sonra sessiz ve öfkeli bir şekilde kapıyı çarparak içeri girdi. Duvardaki kancadan bir tencerenin aniden düşmesine neden olan bir akım yaydı, Giuseppe'den sebepsiz bir feryat, Adriana'da açıklanamaz bir baş ağrısı. Uzaktan direndim.

Cumartesi parası bir otobüs bileti için yeterliydi. Aileme gerçeği söyledim, daha önce tanıştığım bir arkadaşımın doğum günü partisine gitmek istiyordum. Gece kalıp kalamayacağımı sordum. Bir an için birbirlerine baktılar, o kayıtsız belirsizlikle.

"Sizi götüremem, araba çalışmıyor" diye izin verdi baba. Sesindeki garip tınıdan neredeyse hiç konuşmadığını fark ettim.

Sabah erkenden aşağı indim; pencereden, binanın arkasındaki yamaçta Patrizia için parlak renkli bir şeyler seçtiğimi gördüm. Ona başka bir şey veremezdim. Karahindiba ve şalgam kokan başka küçük sarı çiçekler vardı. Buketi iple bağladım ve hazırlanmak için yukarı çıktım. Adriana planlarım hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve onsuz nereye gittiğimi fark ettiğinde yatak odasına koşup onun için yaptığım bir resmi aldı ve burnumun dibinde yırttı. Sürpriz bir şekilde annesi bebeği kucağında benimle meydandaki otobüs durağına gelmek istedi. Otobüsün penceresinden vedalaştım ve ellerini, el sallamak gibi görünmeyen o tekrarlayan şekilde hareket ettirdi.

Yolculuk sırasında çiçekler soldu ve yakın koltuklardaki insanlar belki de kokusundan dolayı onlara baktı. Kuzey kıyısındaki binanın beşinci katında kapının açılmasını beklerken artık çiçekleri ona mı, arkadaşıma mı vereceğimi bile bilmiyordum.

Bana doğru koştu ve sevinçle bağırdı, köpekler heyecanla havladı ve kedi görmeye geldi. Gözlerimi yere indirerek hediyenin fakirliği için özür diledim, ama hoplayıp zıplayarak tüm hediyelerinin en iyisinin ben olduğuma yemin etti.

Sabahı baş başa geçirdik, durmadan konuştuk ama benim söyleyecek daha az şeyim vardı. Ona yeni hayatımı anlatmaya utanıyordum ve bu yüzden umutsuzca onunkini sordum. Evin kokularını yeniden keşfettim; mutfakta tarçın, Patrizia'nın odasında hafif ekşi bir ter kokusu ve banyoda annesinin ofise gitmeden önce her zaman sürdüğü 5 numaralı parfümü. Doğum günü partisine bir gün geç kalmıştım ama buzdolabında tuzlu ve tatlı, yatağa uzanıp saatlerce atıştırdığımız lezzetli yemek artıkları vardı. Pat bana kazandığı yüzme yarışmalarından bahsetti - ben katılsaydım üçüncü ya da dördüncü olurdum. Aylardır ona asılan uzun burunlu çocuğa güldük.

"O burunla beni nasıl öpebilir?" diye merak etti, ona bu şansı verip vermemekte kararsızdı.

"Sen orada değilken. . . ": sanki yokluğum artık geri dönülmez bir gerçekmiş gibi her bölümün hikayesi böyle başlıyordu.

OceanofPDF.com

15.

Kedi sahibine sürtünerek miyavladı, ama dikkati dağılmış bir okşama aldı ve yiyecek bir şey almadı. Geçen günü tamamen unutmuştuk, Pat hala pijamalarının içindeydi. Önce kapının sesi, sonra da ön salondaki rafa yerleştirilen anahtarların sesi bizi çoktan yeniden kurduğumuz ikili dünyadan nihayet ayırdı. Vanda duygulandı ve bana uzun süre sıkıca sarılarak Fransız parfümünü içime çekti. Gözlerimi kapattım, beyaz keten gömleğinin kucağında uzun süre kayboldum. Kızgın olmadığımı biliyordu; beni evinde saklamayı reddetmesini hiç düşünmeden affetmiştim.

"Dur sana bir bakayım," dedi sonra, bir adım geri çekilerek.

Beni daha uzun ve biraz daha zayıf buldu. Şans eseri rosticceria'ya uğramış ve en sevdiğim yemeklerden biri olan patlıcan parmigiana almıştı. Ben yerken gülümseyerek beni izledi; zaten çok uzun süredir ertelediği diyetini bahane ederek kendi payından vazgeçmişti. Bu arada Pat'in babası aradı: onu akşama kadar göremeyecektik. Ben de onun payını yedim ve tabağı bir parça ekmekle temizledim. Arkadaşım şaşırdı, eskiden böyle yapmazdım.

"Kasabada böyle yapıyorlar," diye açıkladım huzursuzca.

Vanda doğal ailem hakkında nazikçe meraklandı ve ben de ona karşı daha az kaçamak davrandım. Gardımı biraz indirdim, sonra aniden yeniden utandığımı hissettim. Bu utançla birlikte ilk ailemi tanımaya başladım.

Diğer çocukların isimlerini söyledim, onlara biraz Adriana ve Giuseppe'den bahsettim. İkisini de acıma ve şefkatle anlattığımı bilmiyordum, özellikle de onu. Ona kız kardeşim diyordum. Vincenzo hakkında hiçbir şey söylemedim.

"Peki ya ailen?" Sonunda oradaydık.

"Babam beni oraya getirdikten sonra onlardan hiç haber almadım." "Hayır, şu anda birlikte olduğun kişilerden bahsediyorum."

"Tuğla fabrikasında çalışıyor, ama her zaman değil sanırım," diye sözümü kestim. İzin isteyip aceleyle tuvalete gittim, ama sadece kendimi içeri kapatıp biraz bekledim ve parfümlü kavanozları kokladım. Sifonu çektim ve geri döndüm. Beklediğim gibi, Vanda şimdi başka bir şeyle uğraşıyordu.

Daha sonra Patrizia ondan bizi tekne alayını görmek için limana götürmesini istedi: yerel balıkçı festivali devam ediyordu. En yakın kilisedeki ayinden sonra, çiçeklerle süslenmiş amiral gemisi, azizin ve rahibin heykeliyle yola çıktı, ardından en küçüğü de dahil olmak üzere hepsi rüzgarda dalgalanan rengarenk bayraklarla süslenmiş balıkçı tekneleri filosu geldi. Pat ve ben iskeledeki kalabalıkla birlikte onların peşinden koştuk, sonra kuzeye doğru devam etmek için onlardan ayrıldık. Geri dönmeden önce denizde kaybolanların anısına suya bir defne çelengi bırakacaklardı. Balıkçıların eşleri kızarmış taze balık satıyorlardı: Patrizia kağıt külah içinde bir porsiyon aldı ve hamsilerin minik kılçıkları dilimizi gıdıkladı. Akşam yemeğinde, kocasının getirdiği taze istiridyelerle graten yapmış olan Vanda'yı hayal kırıklığına uğratmamak için tekrar yemek yedik.

"Babanı geçen hafta gördüm," dedi Nicola. "Şehrin dışındaki bir ablukadaydı."

"Onunla konuştun mu?" Endişeyle sordum.

"Hayır, bir kamyonu durduruyordu. Sakalının uzamasına izin verdi."

Pat babasına pis bir bakış attıktan sonra, "Şimdi bunu düşünme," diyerek beni sarstı. "Hadi hazırlanalım, festivale geri dönelim. Benimkilerden bir şey giyebilirsin."

Bu yılın sonundaki havai fişek gösterisini de kaçırmayacaktık.

Nicola, "Araba işe yaramaz," dedi, ben de onun gidonuna bindim.

bisiklete bindi ve diğer ikisi de onu takip etti. Neredeyse hiç çaba harcamadan pedal çeviriyor, giderek artan sayıda limana doğru ilerleyen yayaları uyarmak için zili çalıyordu. İlk tezgâhların ışıkları ve şekerli kokuları arasında sessizce ve sorunsuzca ilerledik: pamuk şeker, badem gevreği. Bazen bir kanalizasyonun gazlı taşması. Sonra sahildeki geniş kaldırım boyunca daha fazla ilerleyemedik ve bisikletlerden inip onları bir plaj kulübünün demirlerine zincirledik. Patrizia ve ben kendi başımıza gitmek istedik, bu yüzden ailesi havai fişeklerden sonra onlarla buluşmamız için bir zaman belirledi. Kalabalık yavaş yavaş arkamızda toplanırken, biz de kumsalda hayali bir ilk sırada oturarak başlamasını bekledik.

İki yanımızda başka çocuklar vardı; gözlüklü ve kıvırcık saçlı, lise öğrencisine benzeyen bir çocuk arada bir öne doğru eğilip bana yan yan bakıyordu.

"Şu kıvırcık saçlı adam senden hoşlanıyor," diye güldü Pat, ona doğru göz kırparak. Omuzlarına sarıldım ve bir anlığına ona sıkıca sarıldım. Ona neyi özlediğimi söyleyemedim, onu ve uzaklaştırıldığım hayatı. Belki de o saklamaya çalıştığım gözyaşlarımı gördü.

"Sorun ne?" diye sordu ve ben cevap vermedim.

Bazı hazırlıklar gösteriyi duyurdu ve kalabalığın içinden bir heyecan dalgası geçti. Ayağa kalktık, gözlerimizi denizin üzerindeki karanlığa diktik. Havai fişekler sanki bir provadaymış gibi sessizce başladı, patlamalarla devam etti ve sonra istikrarlı bir şekilde kreşendoya ulaştı. Bir anlık ihtişamın ardından, patlayan yıldızlardan oluşan evrenler, sabit gök cisimlerinin soğuk arka planında kayboldu. Sualtında, düşüncelerimizden uzakta, balıkların sessiz korkusu.

Birden canlı, kararlı bir el benimkini kavradı ve gülümseyerek birkaç dakikadır görmediğim Pat'e döndüm. O değildi: kıvırcık saçlı çocuktu, gözlük camlarına yansıyan havai fişekler. Hafızamda, yıllar geçtikçe biraz daha azalan midemdeki kasılmayı tekrar hissedebiliyorum. O kadar kız arasından beni seçmişti.

"Adın ne?" dedi kulağıma, sesiyle ve ağzından çıkan tatlı nefesiyle. Narin yüz hatları gökyüzündeki harikalar gibi an be an renk değiştiriyordu.

Kim bilir son patlamaların gürültüsü içinde cevabı duydu mu? Dudaklarının hareketinden onunkini okuyamadım, belki Mario ya da Massimo. Birkaç dakikalığına sıkıca tuttuğu elinden sıcak bir ürperti kolumdan kalbime doğru ilerledi. Biri ona çarptı ve yüzüme doğru yönelen öpücük havada kayboldu. Sahili temizleyen son çarpışmada biz de birbirimizi hemen kaybettik. Patrizia'yı aramak zorunda kaldım ve o yanımda kalamadı. Vincenzo ile aynı yaşta olabilirdi ama o çok farklıydı.

Döndüğümden beri o geceki uzun ve derin uykuyu uyumamıştım. Şafağın sökmesiyle birlikte bir başka günün ince ıstırabı panjurlardan süzüldü, misafir yatağının yorganının altına girdim. Sersemlemiş bir şekilde uyandım.

sarhoş olsaydım. Öğleden sonra şehre dönmek zorunda kaldım. Kahvaltı masasına Vanda ile oturdum, zaten uyanık olan tek kişi oydu.

"Bunca zamandır annemi görmedin mi?"

"Asla, onunla birlikte olduğundan beri değil," dedi ve bana ılık süt ve kakao ikram etti.

"Hiç benim sokağımdan geçtiniz mi?"

"Evet, ama ev her zaman kapalıydı." Bana ekmek ve reçel verdi, çiçek şeklinde bisküviler.

"Belki de onu uzaktaki bir hastanede tedavi ediyorlardır ve babam da onunla birlikte gitmiştir."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Kasabada beni geri istemediler ve onun da beni geri vermek için bir nedeni yoktu. Belki de beni korkutmamak için gerçeği sakladı ama son haftalarda yemek pişirecek ya da temizlik yapacak enerjisi yoktu. Yataktaydı ve benim için ağlıyordu." Gözümü ovmak için durdum. "Ama eminim ki iyileştiğinde gelip beni alacaklar ve evi yeniden açacaklar," diye sözümü bitirdim.

Vanda kahvesini düşünceli bir şekilde içti. Burnunun üzerinde küçük kahverengi bir leke kalmıştı.

"Zamanla her şey daha da netleşecek," dedi. "Şimdi en azından başlayacak olan okul yılı için dayanmaya çalış. Sonra, notlarınla birlikte, öyle ya da böyle şehirdeki liseye gelmek zorunda kalacaksın."

Başımı salladım, başım soğumakta olan sütün üzerindeydi ve ağzımda bir damla bile yoktu.

"Şimdi ye. Göreceksin, tekrar bize dönmene izin verecekler."

Daha sonra Patrizia'ya uzak olmayan evime gitmek isteyip istemediğini sordum. Sanki cesur bir göreve çıkıyormuşuz gibi heyecanlıydı.

"Tornavida getireyim mi?" diye sordu bir gizli ajanın alçak sesiyle; ona göre kapının kilidini zorlamamız gerekecekti.

Ama kapı zaten açıktı ve arkadan sesler geliyordu. Pat'in bir filmdeki casus tavrını taklit ederek temkinli bir şekilde içeri girdik. Yol boyunca yürüdük. Kumlar süpürülmüş, bahçe düzenlenmiş, alçak çimler yeni biçilmiş gibi kokuyordu. Bir tırmık, diğer aletlerle birlikte duvara yaslanmıştı. Yine de ev kapalıydı, panjurlar indirilmişti. Saçağın altında bisikletim hafifçe hareket ettirilmişti, lastiği doldurulmuştu, pompa yakınlarda yerdeydi. Arkadan tekrarlanan darbe sesleri, sonra hiçbir şey. Tekrar. Nefesimi tutuyordum, ağzım kurumuştu.

babamla tanışmak üzereydim. Sık sık böyle çekiçle vurur, küçük ev tamiratları yapardı.

Evin duvarının köşesinde bir çarpışma, bir bağırış ve kendimi bahçıvan Romeo'nun kollarında buldum. Patrizia dengesini kaybetmiş, çimenlerin üzerinde oturmuş bize bakıyordu.

"Hey, güzel bayan, nereden geliyorsunuz? Evde kimse yok gibiydi. Anneni arayabilir misin? Burada işim bitti."

"Ailem şu anda evde değil," diye doğaçlama yaptım. "Anahtarı sana kim verdi?"

"Baban onu bir kafede bıraktı. Sonbahardan önce bahçeyi temizlememi istemek için telefon etti."

"Kapının anahtarı sende mi?"

"Hayır, o değil," deyince şüphelenmiş olmalı. "Peki burada yalnız mısınız?" diye sorarak evi işaret etti.

"Hayır, ben arkadaşımla kalıyorum, kitap almaya geldik. Neyse anahtarı bana bırakabilirsin, babam ve annem yarın dönecekler." Doğal bir şekilde yalan söylediğimi sanıyordum ama o bunu yutmadı.

"Şerifle anlaştığım şekilde aynı kafeye geri götürsem daha iyi olur."

Böylece en azından bahçeye çıkma ihtimalini ortadan kaldırdı. Babamın rütbesi konusunda onu düzeltmedim.

Öğle yemeğinde istiridyeli spagettiyi çatalımın etrafında döndürmekte zorlandım. Nicola ne kadar sevdiğimi biliyordu ve yemem için bana yalvardı. Huzursuz bir endişe boğazımda bir yumru oluşturdu. Televizyonda yeni terörle mücadele yasalarından bahsediliyordu, ardından İtalya'da yeni açılan ilk büyük eğlence parkıyla ilgili bir haber vardı.

"Bunu kaçıramayız," dedi Pat. "Bir günlük otobüs gezileri düzenliyorlar; bir dahaki gelişinizde gideriz."

Gittik ama yıllar sonra. Üniversitede sınavlarım yeni bitmişti, Roma'dan gelmiştim ve birlikte gittik. Göl iki kız için alışılmadık bir yerdi ama Patrizia aşk acısı çekiyordu ve durgun su manzarasını ruh haline uygun buluyordu.

"Bu kadar morg yeter, bugün Gardaland'a gidelim," diye karar verdi bir sabah pencerelerinde sardunyalar olan küçük otelimizin terasında.

Girişte çocukların arasına karıştık. Panoramik pistin en yüksek noktasında birkaç saniyeliğine hareketsiz kaldığınız, boşlukta asılı kaldığınız, en tahmin edilebilir gezinti olan roller coaster'da bile korkudan çığlık attım. Ama hiçbir şey Vincenzo ve Adriana ile Çingenelerin sallanan sandalyesinde geçirdiğimiz o gecenin duygusunu geri getirmedi.

Deniz kıyısındaki duraklardan birinde otobüse bindim. Üçü de benimle gelmek için ısrar etti; Vanda tasmalı köpekleri bile getirdi. Yamaçtan birkaç çiçekle gelmiştim, defterler, iç çamaşırları, gömlekler, pantolonlar ve bunları koyabileceğim, okulda da işime yarayacak bir çantayla kasabaya döndüm. Vedalaşırken içimden bir hıçkırık kaçtı: Susturamadım. Kaldırımdan otuz metre ötedeki kumun maviliğinde boğulmayı tercih ederdim.

Kendimi tekrar görüyorum, pencere kenarında oturmuş, başımı cama yaslamışım. Nicola bana bir paket kurabiye ve her zamanki rosticceria'dan cömert bir patlıcan parmigiana vermişti. Onu yatıştırmak için bunları kız kardeşime vermeye karar verdim. Belki o akşam gizlice yiyebilirdik, o ve ben, garajda. Ona birkaç defter verir ve çantayı ödünç alırdım. Onu kıskançlığıyla donanmış olarak tekrar görme fikri beni korkutuyordu. Otobüs yolculuğunun sonunda sahip olduğum tek şey Adriana'ydı. Bu arada virajlı yol boyunca utanmadan ağlayabiliyordum; yanımdaki koltuk boş kalmıştı.

OceanofPDF.com

16.

hSe, sabahın geç saatlerinden itibaren şehirden gelen her otobüsün gelişini beklemek için meydana çıkmıştı. Eylül günbatımının yarı aydınlığında önce onu göremedim; az ötede duruyordu. O bir adım attığında ben çoktan eve doğru yola koyulmuştum ve onu fark ettim, yumrukları yerde sıkılı, çatık kaşlarının altında gözleri görünmüyordu. Birkaç metre arayla birbirimize bakıyorduk ve ben o acı öfke ve yorgunluk yumağına yaklaşıp yaklaşmayacağımı bilemiyordum. Onun doymak bilmez bir hızla patlayan çantamı, taşımakta zorlandığım paketleri izlediğini hissediyordum. Sonra aniden koşup bana sarıldı. Her şeyi asfalta bıraktım, ona sıkıca sarıldım ve alnından öptüm. Hiçbir şey söylemeden yan yana yürümeye devam ettik;

Çantayı ve diğer paketleri taşımama yardım etti ama içlerinde ne olduğunu hemen öğrenmek istemedi. Sadece büyük meydana ulaştığımızda konuştu ve onları şöyle bir gözden geçirdi. Ama o saatte orada kimse yoktu, akşam yemeği yiyorlardı.

"O eşyaları aşağıya saklasan iyi olur, yoksa kötü bir sonla karşılaşırsın" dedi ve Sergio ile diğerini düşünerek ikinci katı işaret etti.

Her zaman bir tuğlanın arkasında bırakılan anahtarla garajı açtık ve her şeyden kurtulduk.

"Çok fazla yeme," dedim merdivenlerde. "Senin için iyi bir şeyim var, sonra."

Üst kattaki aile benim yokluğumdan pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. Sadece Giuseppe annesinin göğsünden çekildi ve bana doğru eğilirken dengesini kaybetti. Onu kucağıma aldım ve yapışkan, tatlı bir elini ağzıma soktu.

"Küçük hanım balık yemiş," dedi Sergio, akşam yemeğinde aç olmadığım bir anda. "Çiğ balık," diye ekledi, şüpheye yer bırakmamak için.

Vincenzo orada değildi. Akşam yemeğinden ve görevlerimizden sonra Adriana ve ben gerekmeyen bir bahaneyle aşağı indik. Birkaç çatal saklamıştı.

ve devrilmiş bir sepetin üzerine oturarak ilk patlıcanlı parmigianasını tattı: benim payımdan vazgeçtiğimi anlayarak hepsini yedi. Sonrasında çıkardığı geğirme sesi, iki günlük yokluğumun affedilmesi gibiydi.

Ertesi sabah bebeğe bizim bakmamız gerekiyordu: annesi kırsalda birilerini ziyaret ediyor, reçel için meyve stokluyordu. Yatağın üzerinde onu aramızda ileri geri sallıyorduk - bir bakıma bizim bebeğimizdi - birdenbire gözyaşlarına boğuldu, vücudu kendi içine büzüldü.

"Tanrım, ona bir şey mi battı?" Korkmuş bir şekilde sordum.

Adriana onu kaldırmaya çalışırken, "Hayır, hayır, karnı ağrıyor, kıvranıyor," diye cevap verdi.

Sırtından boynuna doğru damlayan pis kokulu bir sıvıyı boşalttıktan sonra sakinleşti. Adriana ne yapacağını biliyordu: Küvette kıyafetlerini çıkardı ve o da dört ayak üzerinde, beyaz, kalsiyumla kaplanmış dibinde zavallı, savunmasız bir köpek yavrusu olarak kaldı. O haldeyken ona dokunamazdım - kendime rağmen iğreniyordum - ama yardıma ihtiyacı yoktu, onu metodik bir şekilde yıkadı, yumuşak, köpüklü dışkıyı çıplak elleriyle ovarak temizledi. İkinci bir akıntı için tam zamanında onu giydirdi, bu da her şeyi tekrar ve tekrar kirletti, ta ki ona giydirecek başka bir şeyimiz kalmayana kadar. Bu yüzden onu bir havluya sardı ve inlerken onu tuttu, bir yandan da sancılı midesine masaj yaptı.

"Geçecek, geçecek," diye tekrarladı kulağına ve hala şaşkınlık içinde olan bana, "Ona biraz çay yap ve içine bolca limon sık," dedi ama mutfakta hiçbir şey bulamadım ve acelemden yere su döktüm.

"Onu bir dakika tut, ben hallederim," ama Giuseppe yüksek sesle bağırdı ve kendisinden daha yetenekli olan kız kardeşinden ayrılmak istemedi. "Git alt kattaki bayana sor." Adriana pes etti.

Alt kattaki hanım çaresiz yüzümü fark etmiş ve bana acımış olmalı ki evinde çay yaptı. Benimle birlikte yukarı çıktı ve çocuklarının eski kıyafetlerini almak için geri döndü. Ona sadece bir gömlek giydirdik; zaman zaman bağırsakları daha az şiddetli olsa da tekrar boşalıyordu. Artık ona yaklaşabiliyordum; terli saçlarını bir bezle kuruladım ve sonunda Adriana'yı benim için terk etti.

Komşu öğlen vakti elinde bir kase kremalı pirinçle geri geldi. Onu besledim ve birkaç kaşık yedikten sonra kollarımda uyuyakaldı.

"Onu beşiğe koymak istemiyor musun?" Adriana sordu, ama bana öyle geliyordu ki, çektiklerinden sonra ona bir tür tazminat borçluydu.

Onu tutmak için kullandığım kaslar da tıpkı onun gibi uykuya daldı ve biraz hareket ettiğimde karıncalanma hissiyle tekrar hissetmeye başladılar. Daha önce hiçbir yaratıkla böylesine yakınlaşmanın verdiği hazzı hissettiğimi sanmıyorum.

Annem döndüğünde, yapmamız gereken ama yapmadığımız bazı işler ve Giuseppe'nin bıraktığı bazı yerlerde hala biraz yapışkan olan zemin için bizi azarladı.

Daha sonra Adriana ve ben kış için şurupta saklanacak şeftalileri soyduk. Onları kırsaldan getiren kişi tarafından görülmemek için gizlice birçoğunu yedi. Bebeğin ishaliyle uğraştığımız için öğle yemeği yememiştik.

"Onun yaşındaki çocuklar genellikle çoktan yürümeye başlamışlardır; bu hâlâ emekliyor ve anne bile demiyor," diye gözlemledim, yerde dört ayak üzerinde duran kardeşimizi işaret ederek.

"Evet, Giuseppe normal değil, fark etmedin mi? O geri zekâlı," dedi kesin bir ifadeyle.

Bıçağımı kaldırarak durdum ve meyve elimden düştü. Adriana'nın ani, spontane özetleri yıldırım gibi olabiliyordu. Evin içinde emekleyen bebeğin yanına gittim; onu fayansların üzerinden aldım ve bir süre kucağımda tutarak onunla konuştum. O andan itibaren onu farklı gözlerle gördüm, farklılığının gerektirdiği gibi.

Tam olarak neye sahip olduğunu ya da neyin eksik olduğunu hiçbir zaman bilemedim. Sadece birkaç yıl önce bir doktor bana anlaşılmaz bir teşhis okudu.

"Doğuştan mı böyleydi?" Ben sordum.

Beni tepeden tırnağa değerlendirdi, sanırım uygun kıyafetimle, hoş görünümümle.

"Kısmen, evet. Ama diğer faktörler onun aleyhine işledi... çevresel diyelim. Çocukken bir tür mahrumiyet yaşamış olmalı."

Masanın arkasından bana bakıp duruyordu, elleri klinik çizelgenin üzerindeydi. Belki de kardeşimle benim aramdaki uçurumu ölçüyordu ve varsayılan "çevresel faktörleri" anlamlandıramıyordu. Ya da belki bu benim hayal gücümdür.

Giuseppe ilkokulda öğretmen yardımcısı olan ilk çocuklardan biriydi, ancak her yıl farklı bir kişi vardı ve her Haziran ayında bağ kopuyordu. Öğretmeni Mimma'nın avucuna hatıra olarak bir gözyaşı bıraktığını gördüm. Küçüklüğünden beri çok sayıda resim yapmıştı ve resim yapmak okuldaki ana faaliyetiydi. Eller en sevdiği konuydu: sınıf arkadaşlarını yazı yazarken çizer, parmaklara özellikle dikkat ederdi; geri kalanı sadece kabataslak çizilmişti, kafa neredeyse hiçbir ayırt edici özelliği olmayan bir ovaldi.

Kendini savunmayı hiç öğrenmedi ve yanlışlıkla bir itiş kakışın ortasına düşerse, orada masum ve hareketsiz bir şekilde durur, kazara darbelere maruz kalırdı. Hiç kimse ona kasıtlı olarak vurmazdı. Bir sabah onu okuldan almaya gittiğimde elmacık kemiğinde bir kesik vardı. Öğretmeni, onu hedeflemeyen bir çocuk tarafından yumruklandığını açıkladı. Giuseppe elini tutmuş, açmış ve sanki güzelliği ile ona verdiği acı arasındaki bağı arıyormuş gibi uzun süre incelemişti. Sınıf arkadaşı kıpırdamadan durmuş, kendisini incelemelerine izin vermişti.

OceanofPDF.com

17.

Zil çaldı. Koridorda diğer öğrenciler beni yabancı olarak tanımlayan bir mesafeyi koruyorlardı. Oturmak üzere olduğum sıranın üzerine, aileme geri döndükten sonra kasabada insanların kullandığı lakabın yazılı olduğu görünmez bir etiket yapıştırılmıştı. Ben *arminuta*'ydım, geri dönen kişi. Hâlâ neredeyse hiç kimseyi tanımıyordum. Öte yandan, onlar benim hakkımda benden daha çok şey biliyorlardı: Büyüklerin dedikodularını duymuşlardı.

Bebekken uzak bir akrabası onu kızı olarak istemişti. Ama şimdi genç bir bayan oldu, neden bu zavallılara geri verildi? Onu büyüten kadın öldü mü?

Yanımdaki sıra boş kaldı, kimse almadı. Edebiyat öğretmeni beni kasabada doğmuş ama şehirde büyümüş ve şimdi geri dönmüş bir çocuk olarak tanıttı -kim söyledi bilmiyorum.

Sinyora Perilli fısıltılar ve kıkırdamalar arasında, "Ortaokul üçüncü sınıfta sizinle birlikte olacak," diye duyurdu. Çarpık dişli bir kızdan yanıma oturmasını istedi; kız homurdanarak ve sandalyesini gürültüyle sürterek itaat etti. "Bu senin için iyi olacak," diye ekledi öğretmen, huysuz kız yerleşmeyi bitirip düşürdüğü kitapları topladığında. "Biraz İtalyanca konuşmak zorunda kalacaksın." Onunla konuşuyordu ama bana verdiği bu ilk ödevin etkisini görmek için yüzüme bakıyordu. Sonra hepimize tatili nasıl geçirdiğimizi sordu.

Sıra bana geldiğinde usulca "Buraya geldim," dedim. Devam etmem için bana tanıdığı süreleri sessiz geçirdim ve o da sorularla ısrar etmedi. Küçük, masmavi gözleri ve neredeyse mükemmel daireler çizecek kadar kavisli kaşları vardı. Oturduğum yerden, önde ve ortada, onu net bir şekilde görebiliyor ve parfümünün kokusunu alabiliyordum. Sözlerine eşlik eden ellerin havada yavaşça uçuşması beni içine çekmeye başladı. İkinci saat boyunca bandajlarla kalınlaştırılmış bacaklarını fark ettim.

elastik çorapların altına sardı. Çok yaklaşmıştı, parmak uçlarını masamın üzerine koydu.

"Damarlarımdan yeni ameliyat oldum," diye cevap verdi yalnız gözlerime.

Bir sıçrayışla gözlerimi cesaret edebildiğim kadar yukarı kaldırdım, öğretmen tam karşımdaydı. Mücevherli yüzüklerine, renkli taşların gizli derinliklerindeki gizemli ışıklara bakarak durakladım.

"Mavi olan safir," dedi, "kırmızı olan da yakut. Coğrafyada bu harikaları üreten ülkeleri inceleyeceğiz." Sonra tüm sınıfa: "Şimdi dilbilgisini gözden geçirerek başlayacağız. Bugünden itibaren, bu yıl ortaokul diplomanız için sınava gireceğinizi aklınızda tutun." Saçından defterimin üzerine düşen bir tokayı aldı ve masasına döndü.

Bize analiz etmemiz için bazı kelimeler verdi, diğerlerine yöneltilen soruları çok kısık bir sesle cevapladım. Dudaklarımdaki hassasiyeti fark etti ve okudu.

"*Armando* nedir, silahlanmak mı?" diye sordu. "Amcam," diye tahmin etti esprili bir çocuk.

"Çok iyi, düzgün bir insan ismi," diye onu tebrik etti, başını hafifçe sallayarak.

"Ve *armare* fiilinin şimdiki zaman ulacı": benden biraz daha yüksek sesle çıktı.

Armando'nun yeğeni gülerek, "*Arminuta* her şeyi bilir," dedi. "Evet, senin aksine o fiilleri öğrenmiş," diye sözlerini tamamladı Sinyora Perilli

Kaba bir şekilde, onu susturarak.

Teneffüste Adriana korkusuzca sınıfın kapısında belirdi. İlkokulu ortaokuldan ayıran bahçeyi geçmiş ve nasıl olduğumu görmeye gelmişti. Mavi önlüğünün bazı düğmeleri eksikti ve etek ucu sökülmüş, aşağı sarkıyordu. On yaşında başka bir çocuk olsa, o kadar zayıf, saçları yağlı, kendisinden daha büyük çocukların ortasında acınası görünürdü, hemen onunla dalga geçmeye hazırlardı.

Öğretmen telaşla ayağa kalkarak, "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Kız kardeşimin iyi olup olmadığını görmek istedim. Şehirden geldi." "Öğretmeniniz gittiğinizi biliyor mu?"

"Ona söyledim ama belki de çocuklar gürültü yaptığı için duymamıştır."

"O zaman senin için endişelenecektir. Sizi sınıfınıza geri götürebilecek bir hademe çağıracağım."

"Sınıfa kendim dönebilirim, yolu biliyorum. Ama önce onun için burada her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmek istiyorum" dedi ve beni işaret etti.

Utançtan felç olmuş bir halde yerimde oturmaya devam ettim. Yüzüm kıpkırmızı kesilmiş, sanki Adriana'nın benimle hiçbir ilgisi yokmuş gibi inatla masaya bakıyordum. Onu öldürmek isterdim ve aynı zamanda bu doğal ve cesur bilinçsizliğini kıskanırdım.

Öğretmen tarafından benim adıma rahatlatıldıktan sonra, okuldan sonra buluşmak üzere sesini yükseltti ve sonra ayrıldı.

Sınıf arkadaşlarımın hepsi ayaktaydı, sınıfın etrafına küçük gruplar halinde dağılmışlardı. Yemek yiyor, konuşuyor ve gülüyorlardı - hayal ettiğim kadarıyla bana. Adriana'nın ziyareti beni daha da kolay bir hedef haline getirmişti ya da belki de ben onların ilgisini abartıyordum.

Atıştırmalık bir şey getirmemiştim, kendim için bir şeyler hazırlamaya alışık değildim. Öğretmen masasından beni arada bir gizlice izliyor, bir kitabı karıştırıyordu. Bandajlı bacaklarına rağmen, bir noktada neredeyse aniden ayağa kalktı.

"En azından bunu ye. Çantamda her zaman bir şeyler getirmeyi unutanlar için biraz bulundururum" dedi ve masama bir kurabiye koydu. Daha da yozlaşmak üzere olan bir tartışmaya doğru uzaklaştı. Birkaç dakika sonra masasına dönerken tekrar durdu. Teneffüs neredeyse bitmek üzereydi. Bana öğrencisi olan Vincenzo hakkında sorular sordu. Ne diyeceğimi bilemedim, birkaç gündür eve gelmemişti ve aileden kimse bunu fark etmemiş gibiydi. Adriana bile nerede olduğuna dair kesin bir fikre sahip değildi. Ve ben de onu biraz unutmaya başlamıştım.

"Çalışıyor ama her zaman değil," dedim.

Zil çaldı ve diğerleri sandalyelerin metal ayaklarının her zamanki gıcırtısıyla yerlerine oturdular.

"Ne işi?"

"Ne çıkarsa bahtına," dedi ve onu yine bunaltıcı bir öğleden sonra, kış için odun stoklayan bir komşusu için odun yararken gördüm. Garajdan bir şey almak için aşağıya inmiştim ve onun haberi olmadan onu izlerken büyülenmiştim, çabaya, baltanın her darbesine kapılmıştım

Gırtlaktan gelen sesler eşlik ediyordu. Vücudunun üst kısmının dönüşlerinde kaslar günün henüz ham ışığında parlıyor, bir ter akıntısı omurgası boyunca iniyor ve şortunu ıslatıyordu.

"Okul için çok kötü." "Ne?"

"Okulu bırakmış olması çok kötü," diye tekrarladı

Sinyora Perilli. "O bir suçlu!" Arkadan bir ses yükseldi.

Kısa konuşmamıza kulak misafiri olan çocuğa ulaştı.

"Bana da senin bir suçlu olduğun söylendi," diye onu kışkırttı. "Buna inanmalı mıyım?"

Çıkarken Adriana'yı görmezden gelmek istedim ama bu imkânsızdı. Kapıda beni bekliyordu, neşeli ve zıplıyordu.

"Sen bir fiil dehasısın, ortaokul öğretmenlerinin hepsi senden bahsediyor."

Sessizce devam ettim. Her zaman her şeyi bilirdi, neredeyse olmadan önce, bugün bile bunu açıklayamıyorum. Her zaman doğru yerdeydi, müthiş kulağıyla bir kapının, bir köşenin, bir ağacın yanında saklanırdı. Büyüdükçe bu yeteneğinin bir kısmını kaybetti.

Birkaç adım arkamda yürüyordu, belki de asık suratımdan dolayı aşağılanmıştı.

Postanenin önünde "Ben sana ne yaptım?" diye itiraz etti. Sınıfıma girerek beni tedirgin ettiği şüphesi aklının ucundan bile geçmiyordu. Onu beklemeye ancak sınıfımdan iki çocuk yanına geldiğinde karar verdim: Ben ablaydım ve onu korumak zorundaydım.

"Aileniz ne sizin, tavşanlar? Kaç kişi olduğunuza bir baksanıza; *arminuta* ile birlikte altı, yedi mi oldunuz?" diye alay etti büyük olanı.

"En azından bizim annemiz kocasıyla çocuk yapıyor, seninki isteyene veriyor," diye cevap verdi Adriana hemen. Sadece koluma dokunarak bana da koşmamı tavsiye etti ve böylece sürpriz unsurunun ve hafifliğimizin yardımıyla kaçtık. Bizi yakalayamadılar ve kendimizi güvende hissettiğimizde, hakaret karşısında sapsarı kesilen şişman suratı düşünerek gülmekten iki büklüm olduk.

"Ama ona söylediğin şey tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordum. "Gerçekten anlamadım."

"Kalmak istiyorsan, buralar için doğru fiilleri de öğrensen iyi olur."

OceanofPDF.com

18.

nEkim ayında bir öğleden sonra, günler süren yokluğun ardından Vincenzo geri döndü, yüzü değişmişti, sınırı aşmış birinin bakışına sahipti. Yeni giysiler giymişti ve yeni kesilmiş saçları şakağındaki balık kılçığını daha da ortaya çıkarmıştı. Bir prosciutto getirmişti ve önemli bir misafir gibi usulca mutfak sandalyesine oturttu. Bu sürprizle belki de kimsenin bir başka uçuşu hakkında bir şey söylemeyeceğini umuyordu. Bütün gözler tuzlanmış butun üzerindeydi, kemik kurumuş etten dışarı çıkmıştı. Baba orada değildi, fabrikadan dönmemişti.

"Şimdi başlayalım mı?" Sergio o sessizlikte sordu.

"Hayır, yemek vakti gelene kadar bekleyeceğiz," diye kaba bir şekilde cevap verdi kardeşi.

Adriana ve beni o günün ekmeğinden almamız için fırına gönderdi. Annem genellikle günlük ekmek alırdı, çünkü daha ucuzdu.

Çocuklar ayrılmaya cesaret edemediler, orada kaldılar, akşam yemeği için uzun ve gergin bekleyişe dakika dakika katlandılar. Sandalyenin arkasına yaslanmış olan jambon bize kayıtsızca bakıyordu. Vincenzo zaman zaman sinsice vücuduma ve yüzüme bakıyor, aileye verdiği hediyenin kaynağı konusunda şüpheye düşüyordu. Giuseppe sandalyenin ayaklarının etrafında sürünüyordu: o bile tüm dikkatin üzerine odaklandığını hissediyordu.

"Bu arada keselim, neden olmasın?" Sergio sabırsızca konuştu.

Vincenzo, geç kalan babasına atıfta bulunarak, "Hayır, tamamını görmesi gerekiyor," diye sertçe cevap verdi.

Sonunda geldi, pantolonunda pişmemiş tuğla lekeleri vardı, parmakları aşınmış ve beyazlamıştı.

Karısı çenesiyle işaret ederek, "Oğlun bununla eve geldi," dedi. "Elini yüzünü yıka, yemek yiyoruz."

Akşam yemeğine dalgın bir bakış attı.

"Nereden çaldı?" diye sordu, sanki Vincenzo birkaç metre ötede değilmiş gibi, yumrukları sıkılı, çenesi gıcırdıyordu.

Baba elini yüzünü yıkamak için yanından geçerken sandalyeye çarptı ve prosciutto yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü. Sergio hemen alıp masanın üzerine koydu; bıçağı aldı, zamanı gelmişti. Vincenzo bıçağı ondan aldı ve banyo kapısına doğru yöneldi.

"Şehirde bir kasap için çalışıyorum ve patron hizmetlerim için bana ödenmesi gereken paranın yanı sıra bir de ikramiye vermek istedi," dedi babasına banyodan çıkarken, elleri ıslaktı. Bıçağın ağzıyla prosciutto'yu işaret etti ve bir an için boynuna götürdü. "Saçma sapan konuşuyorsun çünkü tek yaptığın şey çocuklarına fırıncıdan günlük ekmek almak," diye tısladı ve onu orada, sözsüz bıraktı.

Bıçağı başka bir bıçağa karşı biledi ve öfkeyle kesmeye başladı. Dilimleri Adriana'nın tuttuğu tabağa fırlattı, hedefi kaçırmamak için bir o yana bir bu yana kaydırdı, ama kardeşlerinin elleri neredeyse havada onları yakalamak için uzandı. Vincenzo'nun bu kadar uygunsuz bir bıçakla deriyi yağdan ayırma becerisini gözlemledim ve babamınki gibi şüphelerim için kendimi suçlu hissettim. Belki de bu işi gerçekten öğrenmek istiyordu ve belki geçen sefer Çingenelerin ona altınla ödeme yaptığı da yalan değildi. Kasaba dedikodusu da asılsız olabilirdi.

"Kesin şunu, bu doğru yol değil," dedi kardeşlerine. "Ekmekle yemelisiniz ve tek ağız siz ikiniz değilsiniz."

Onun başını sallamasıyla anne ekmeği kesmesi gerektiğini anladı. Adriana ve ben sandviçleri hazırladık ve birkaç kez elden ele dolaştırdık, üçer dörder tane, ama ilki babaya gitti, o da utanmadan kabul etti. Giuseppe, ben onu görüp sümüğünü temizleyene kadar burnundan damlayan sümükle tatlandırılmış bir dilim jambonu emdi. Adriana ve ben, Vincenzo ile birlikte en son kendimize servis yaptık. Bütün aileyi doyurmuştu. Yanımıza oturdu ve sessizce yemeğimizi yerken, diğerleri artık memnun bir şekilde teker teker mutfaktan ayrıldılar.

Yemeğin sonunda "Sinyora Perilli merhaba demek istiyor," dedim. "Ah, o. Okuldan ayrılmamı istemedi."

"Aslında hâlâ geri dönmen gerektiğini düşünüyor."

"Evet, tabii! Artık sakalım var, bir defterle ortaya çıkıp çocukları güldürüyorum." Kibirli bir edayla konuşuyordu ama hafifçe kızardı.

"Öğretmene göre çok zekiymişsin."

"Şey, geri dönmeyeceğim, yapacak başka işlerim var." Prosciutto'yu kaldırmak için ayağa kalktı; fazla bir şey kalmamıştı.

"Şimdi şehirde çalışıyorsun, arkadaşlarında mı uyuyorsun?" Yerdeki kırıntıları süpürürken sordum.

"Yani? Sorun ne? Benim tanıdığım Çingeneler evlerde yaşarlar ve iyi insanlardır, herkesin düşündüğü gibi değil. Carabiniere kafana bir sürü aptalca şey sokuyor."

Daha sonra pencerede ay yoktu, oda tamamen karanlıktı ve sessizdi. Uyumuyordum, ama belki de kendi nefesimden dolayı dikkatim dağılmıştı, herhangi bir hareket fark etmedim, sadece aniden üzerimdeki ılık tuzlu nefesi fark ettim. Yerde diz çökmüş olmalıydı. Çarşafı kenara çekti ve elini uzattı: Bu kadar ürkek ve hafif olacağını asla hayal edemezdim. Ama bu bir başlangıçtı ya da beni aniden uyandırırsa çığlık atabileceğim korkusuydu. Sadece görünüşte hareketsizdim, tenimde tüylerim diken diken olmuştu, kalbim hızla çarpıyordu, vücudumun bazı kısımları aniden ıslanmıştı. Uzaktan kendimi yeniden ergen bedenimde görüyordum, yeni arzularım ve beni oraya geri gönderenlerin yasakları arasında bir savaş alanı. Vincenzo göğsümü avucunun içine aldı ve meme ucunun dikleştiğini gördü. Onun hareket ettiğini ve yatağın yanıma doğru eğildiğini hissettim ama pozisyonu hakkında kesin bir fikrim yoktu. Parmaklarını kasıklarıma bastırdığında, elimle bileğini kavradım. Zar zor da olsa durdu ve ben bile direncimin ne kadar süreceğini bilmiyordum.

Kardeş olmaya alışık değildik ve buna tam olarak inanmıyorduk. Belki de aynı kanı taşıdığımız için değildi direndiğim, başkası olsa da deneyeceğim bir savunmaydı bu. Zor nefes alıyorduk, onarılamaz olanın kıyısında asılı kalmıştık.

Adriana'nın esnemesi bizi kurtardı. Bir kedi gibi gecenin geri kalanını yanımda geçirmek için karanlıkta uykulu uykulu merdivenden aşağı iniyordu. Kesinlikle yukarıdaki yatağı ıslatmıştı. Vincenzo, hazırlıksız yakalanmış bir hayvan gibi hızla ve sessizce hareket etti. Kız kardeşim onu fark etmedi. Ona bilmediği enerjilerle ısınan bir alan açtım ve hemen terlemeye başladı. Bir süre sonra yorganı üzerinden attı; ben de ısı yaymaya devam ettim. Kulağımı Vincenzo'nun yatağına doğru uzattım, sağa sola sallandığını duydum, sonra sessizlik. Beni götürmek istediği yere tek başına ulaşmış olmalıydı.

Diğer günlerde olduğu gibi şafak vakti kalkıp mutfak masasında ders çalışıyordum. O evde bazen öğleden sonraları bu imkânsızdı. O da erkenden gelir, arkamdaki musluğu açar ve soğuk suyun gelmesini beklerdi. Büyük gürültülü yutkunmalarla uzun uzun içtiğini duydum. Başımı eğmiş tarih kitabındaki bir savaşa bakıyordum ama konsantrasyonumu kaybetmiştim. Birkaç dakika arkamda kaldı, hiçbir hareket duymadım. Sonra sandalyeme geldi, saçlarımı kenara ittikten sonra alnımdan öptü. Tek kelime etmeden ortadan kayboldu.

OceanofPDF.com

19.

Sabah gelen zarfın üzerindeki girdaplı yazı, jandarma babamın kız kardeşi Lidia'ya aitti. Muhatap kısmına sadece benim adımı, mektubun gönderileceği ailenin soyadını ve şehri yazmıştı. Adresi tam olarak bilmiyordu ama göndericinin normalde yazması gereken yere kendi adresini de yazmamıştı. Sokak adresi olmasa bile postacı mektubu teslim etti ve okuldan eve geldiğimde annem mektubu bana verdi.

"Şimdi okuyacağını sanma, masayı hazırla," diye sertçe emretti.

O günlerde Sinyora Perilli sokakta onunla konuştuktan sonra bana sinirlenmişti. Ona çok parlak bir öğrenci olduğumu ve gelecek yıl şehirdeki bir liseye kaydolmam gerektiğini söylemişti. Öğretmen olan kendisi, ailenin bu konudaki kararlarını denetleyecek ve gerekirse sosyal hizmet görevlilerine gidecekti. Bu tehditle onu postanenin önünde bıraktı.

"Gelip bu evin sorumluluğunu almak istiyor, senin de sonunun diğer çocuklar gibi olmaması gerektiğini söylüyor. Onları okulu bırakmaya ben mi zorladım?" diye patladı anne. "O zaman çok zeki olman benim suçum mu? Sabahın köründe ders çalışarak ışığı tüketiyorsun ve ben hiçbir şey söylemiyorum."

Öğle yemeğinden sonra, sıram olmadığı halde bulaşıkları yıkamamı istedi ve sonra da onları kurutmamı istedi. Genelde lavabonun üzerinde kendi kendilerine kururlardı ama o gün zarfı açmak için acelem vardı ve bana bilerek zaman kaybettirdi.

Lidia basit bir not yazmıştı. Katlanmış kâğıttan birkaç bin liralık banknot düştü. Tayinim ona söylenmişti, o böyle adlandırıyordu ve üzgündü, ama ben çok zeki bir kızdım ve uyum sağlama yeteneğime güveniyordu. Ne yazık ki uzaktaydı, işi ve ailesiyle meşguldü, yoksa gelip gerçek ailemle nasıl olduğumu görecekti. Onlar kötü değil, diye bana güvence verdi.

uzaktan kuzenlerimiz, benim ve babanın. Onların kızı olduğunu biliyordum ama sana söylemek bana düşmezdi. Ve sonra sonsuza dek ağabeyim ve yengemle kalacağından emindim. Bazen hayatın beklenmedik bir şekilde değişmesi için fazla bir şey gerekmez.

Ardından bazı sorular geldi: belki de adresini vermediği için cevap alamayacağını fark etmemişti. Yazın, tatillerde beni görmeye gelmeyi dört gözle beklediğini söyleyerek sözlerini bitirdi. Bu arada para küçük kişisel harcamalar için faydalı olabilirdi. Sanki bulunduğum yerde başka hiçbir şey eksik değilmiş gibi, o da sadece bunlar için endişeleniyordu.

Sayfa ellerimde hareketsiz duruyordu. Midemden tersine dönen bir dalga gibi asitli bir öfke yükseldi. Anne, düştüğünü gördüğü banknotlardan etkilenerek yanıma geldi. Paraları alıp bana uzattı ve ona bir çift bırakmamı istedi. Zayıfça omuz silktim ve o da bunu bir onay işareti olarak aldı. O saatte evde kimse yoktu. Lavabonun altındaki alanda, dolu ya da boş şişelerin, çöp tenekesinin, hamamböceği yuvalarının arasında bir şey aramak için eğildi. Perdeyi küf kokusunun üzerine kapattı ve döndü. Yüzüm ona dönüktü, çok yakındım.

"Annem nerede?"

"Kör müsün?" diye cevap verdi, kendine doğru bir hareketle.

"Diğeri. Ona ne olduğunu bana anlatmaya karar verecek misin?" dedim ve Lidia'nın mektubunu havaya fırlattım.

"Nerede olduğunu nereden bileyim? Onu sadece bir kez gördüm, siz dönmeden kısa bir süre önce. Bir arkadaşıyla birlikte bizimle konuşmaya gelmişti." Hafifçe nefes alıyordu, ter yüzündeki saçları ıslatmıştı.

"Ölmedi mi?" Ona baskı yaptım.

"Neden böyle düşündün ki? Sahip olduğu rahat hayatla yüz yıl yaşar," dedi sinirli bir şekilde gülerek.

"Beni sana gönderdiğinde hastaydı."

"Yani, belki, bilmiyorum." Sütyeninin içine sıkıştırdığı iki bin liralık banknot kaymış ve gömleğinin V yakasından dışarı çıkmıştı.

"O zaman sonsuza kadar burada mı kalmam gerekiyor yoksa daha sonra gelip beni alacaklar mı?" Cesaret ettim.

"Bizimle kalacaksın, bu kesin. Ama bana Adalgisa'yı sorma, onunla ilgilenmek zorunda kalacaksın."

"Ama ne zaman? Ve nerede? Biri bana söyleyecek mi?" Benimkine çok yakın olan yüzüne doğru bağırdım.

Yuvarlanmış banknotları göğsünden kopardım ve parçalara ayırdım. Şaşkınlıktan donakaldı ve hemen tepki veremediği için beni zamanında durduramadı. Sabit siyah göz bebekleriyle bana baktı. Dövüşmeye hazırlanan bir köpek gibi dişlerini ve çenesini gösterdi. Tokat soğuk ve güçlü geldi: Sallandım. Dengemi kaybetmemek için bir yöne doğru bir adım attım. Lavabonun altından aldığı yağ şişesine çarptım ve şişe yere düşüp kırıldı. Birkaç saniye boyunca, hipnotize olmuşçasına, fayansların, camın ve kağıt para parçalarının üzerine yavaşça yayılan şeffaf sarı lekeyi takip ettik.

"Yarısı doluydu ve bu sonuncusuydu. Bu yıl sen de zeytin toplamaya geleceksin. Böylece yediğini hak etmenin ne demek olduğunu öğrenirsin" dedi ve tüm felakete neden olan kafama vurmaya başladı.

O, vurmanın daha fazla acı vereceği açıkta kalan yerleri ararken, ben ellerimi kulaklarımın üzerine koyarak kendimi korudum.

"Hayır, hayır, o değil!" Çığlık Giuseppe'yle birlikte dönen Adriana'dan gelmişti, kapıyı duymamıştım. "Şimdi temizleyeceğim, ona da vuramazsın" diye ısrar etti, annesinin kolunu durdurarak, benim benzersizliğimi, kendisi de dahil olmak üzere diğer çocuklarla aramdaki farkı savunmaya çalıştı. Her gün dayak yiyen ama benim sahip olduğum ayrıcalığı, yeni dönen dokunulmaz kız kardeşini korumak isteyen on yaşındaki bir çocuğun bu hareketini hiçbir zaman açıklayamadım.

Onu yağlı camın üzerinde dizlerinin üstüne çökerten bir itme darbesi aldı. Giuseppe oyun parkından onun acı çığlıklarına katıldı. Yerden kalkıp oturmasına yardım ettim ve parmaklarımla derisine batan cam parçalarını çıkarmaya başladım. O yaştaki kızların bazen sahip olduğu tüylü saçlarına kan damlıyordu. Kapının çarptığını ve bebeğin ağlamasının aniden kesildiğini duyduk, annesi onu alıp götürmüştü. En küçük parçalar için Adriana'nın nedense sahip olduğu kaş cımbızını kullanmak zorunda kaldım. Arada sırada bazı "ah "lar ondan kaçıyordu. Ayrıca yaraları sterilize etmem gerekiyordu.

"Alkolden başka bir şey yok," dedi boyun eğerek.

Yandığı için ağladığında ben de ağladım ve ondan beni affetmesini istedim, hepsi benim hatamdı.

"Bunu bilerek yapmadın," diye beni affetti, "ama şimdi yedi yıllık talihsizlikler geliyor. Bu ilki. Petrol bir ayna gibidir."

Sonunda dizlerini birkaç erkek mendiliyle sardım, başka bir şeyimiz yoktu. Ayağa kalktığında ayak bileklerine kadar düşmüştü. Temizlememe yardım etmek istedi ve kendimizi kesmemeye dikkat ettik. Yerdeki mektubu ve yırtık banknotları gördü ve ben de ona hikayeyi anlattım.

"Her zaman çok sessizsin, bugün birdenbire kriz mi geçirdin?" diye sordu mutfağa bakarak. "En azından bıraktığın parayı sakladın mı?"

Annesi onu aldığında masanın üzerine koymuştu ama gitmişti. Verdiğim zararı ödemek için dışarı çıkmadan önce almış olmalı. Daha sonra hiçbir şey olmamış gibi geri geldi, o böyleydi. Akşam yemeği için patates soymamızı emretti.

"Aşağıdaki kadın senin okulun en zekisi olduğunu söylüyor," dedi her zamanki kayıtsız sesinde bir anlık gururla, ama belki de ben sadece hayal ettim. "Kitaplarla gözlerini bozma, gözlükler pahalı," diye ekledi.

Ondan sonra bana bir daha vurmadı.

OceanofPDF.com

20.

Onu günlerdir görmemiştim. Kasabadaki dedikodular, onun kırsalda dolaşan ve aynı anda farklı yerlerde çiftlik evlerini soyan bir hırsız çetesiyle birlikte olduğunu söylüyordu.

Getirdiği prosciutto kısa sürede bitmişti. Adriana ve ben uçlarını tutarken annesi kemiği birkaç parçaya bölmüştü. Onları teker teker fasulyelerle haşlamıştı ve çorbalar yağlı ve lezzetliydi. Diyetimiz bir süre değişmedi ve midelerimiz altüst oldu.

Kız kardeşimin karnı ağrıyordu ve o sabah okula gelmedi. Zemin kattaki dul kadın ayak seslerimi fark edince kapıyı açtı.

"Dikkat et, bugün kötü bir şey olacak," diye duyurdu. "Dün gece annenin odasının penceresinin dışında iki baykuş ötüyordu," diye cevap verdi sorgulayan bakışlarıma.

Okuldan çıktığımda hava mevsime göre çok sıcaktı. Sökülmekte olan pazar tezgâhlarının arasından meydanı geçtim. *Porchetta* kamyonunun önünde bir rüzgâr toz ve kâğıt kaldırdı ve satıcı hemen bir peçeteyle artıkları örttü. Her Perşembe olduğu gibi beni gördü.

"Burada ne işin var? Kardeşinden haberin yok mu?" Başımı hayır anlamında salladım.

"Bir kaza, tarağı geçen büyük viraj."

Durdum. Hangi kardeşinden bahsettiğini sormak istemedim. Ailelerimizin orada olduğunu da ekledi. Oraya nasıl gittiğimi, beni kimin götürmesini istediğimi hatırlamıyorum.

Polis arabasının arkasında, yolun kenarına park edilmiş arabalar vardı. Birisi bir soygun nedeniyle polisi aramıştı: insanlar artık kasabanın jandarmasına güvenmiyordu, o belalılardan hiçbirini yakalayamıyorlardı. Polisler susturucusu kırık eski motorlu scooter'ı kovalamış ve virajda, belki biraz çakıl ya da yağ tabakası üzerinde

yoldan çıkmış. Arabayı kullanan çocuk gidona tutunmuştu ve ciddi bir yaralanması yoktu, hastanede ameliyat ediliyordu.

Vincenzo arkadaşının belindeki tutuşunu kaybetmişti. Sonbahar otlarının üzerinde, inek otlağına kadar uçmuştu. O birkaç saniye içinde neye takılacağını görmüş müydü? Ölümcül çizginin ötesinde, kanatlarını son bir kez çırpamayacak kadar yorgun bir melek gibi boynu dikenli tellerin üzerine düşmüştü. Demir dikenler derisini delmiş, soluk borusunu kesmiş ve atardamarlarını koparmıştı. Başı otlayan hayvanlara doğru sarkmış, vücudu diğer tarafta, dizlerinin üzerinde, bir ayağı bükülmüş halde gevşek duruyordu. İnekler ona bakmak için dönmüş, sonra ağızlarını indirip otlamaya geri dönmüşlerdi. Oraya vardığımda çiftçi, tarlasında meydana gelen ölüm karşısında hareketsiz bir şekilde dirgeninin sapından destek alıyordu.

Polis doktoru beklemeleri gerektiğini söyledi. Bir ağaca yaslanarak Vincenzo'yu uzaktan gördüm. Neden üzerini örtmediklerini bilmiyorum, kötü yapılmış bir korkuluk gibi meraklılara açıktı. Hafif bir rüzgâr yükseliyor, ara sıra gömleğinin kenarlarını karıştırıyordu.

Çömeldim, sırtımı ağaç kabuğunun pürüzleri boyunca kaydırdım. Bir yerlerden annenin çığlıkları, gün ışığı ulumalarına benziyordu. Sonra sessizlik, onu teselli etmeye çalışan alçak bir ses tarafından işgal edildi. Babanın küfürleri, Tanrı'yı tehdit eden kollar eşliğinde gökyüzüne yükseldi. Diğer eller onu sakinleştirmeye çalışarak kavradı.

Yan yattım ve çimlerin üzerindeki küçük insanların üzerine cenin pozisyonunda kıvrıldım. Biri beni fark etti ve yanıma geldi. *Arminuta* dediler, ya da kız kardeş. Onları duydum ama sanki camın arkasından. Bir omzuma, saçlarıma dokundular, koltuk altlarımdan tuttular ve beni oturmam için kaldırdılar. Bu şekilde yerde kalmak imkansızdı. Sanki ben orada değilmişim gibi hiçbir ayrıntıyı atlamadan birbirlerine kazayı anlattılar. Çocukların hırsızlık yapıp yapmadığını sordular. Biri yemin etti, evet ama nerede ve ne çaldıklarını bilmiyordu. Polis, o güneşli sabahta nehirde yakalanan birkaç turna balığının bulunduğu bir çantayla birlikte mobiletten fırlayan sadece iki olta bulmuştu. Belki kardeşim onları da jambon gibi akşam yemeği için eve getirirdi. İki adam hayret etti, buralarda hiç bu kadar büyüklerini görmemişlerdi.

Işık, dağdan gelen bulutların gölgesi ve ani bir soğukla değişiyordu. Bir bardak su içmek için beni çiftlik evine götürmek istediler. Ben reddettim. Bir süre sonra çiftçinin karısı elinde ineklerinden sağdığı bir bardak sütle geldi.

"Al şunu," dedi.

Başımı salladım, sonra onunla ilgili bir şey, yanağımdaki elin kalınlığı beni denemeye ikna etti. Bir yudum içtim ama tadı kan gibiydi. Yağmur bardağın içine düşmeye başlarken bardağı ona geri verdim.

Vincenzo eve gelmedi: cenaze töreni için yer yoktu. Cemaat kilisesi onu, yeni aldığı gömleği ve İspanyol paça pantolonuyla kaba köknar tabutuna koydu. Yerel doktor acıyarak boynundaki geniş kesiği dikti. Dikişler, uçuşunun sonunda etini delen demir dikenleri andırıyordu. Bu kesiğin şakağındaki balık kılçığı gibi bir yara izine dönüşmesi için zamanı olmayacaktı. Yarı aydınlıkta, ağır tütsü kokusuyla birlikte yüzü şişmiş ve morarmış görünüyordu, beklenmedik şekilde soluk, neredeyse yeşilimsi tonlarda bazı lekeler dışında.

Bunu en son öğrenen Adriana olmuştu. Uzun bir gözyaşı patlamasıyla kendini kardeşinin boş yatağına attı.

"Şimdi bana borç verdiğin parayı sana geri veremem," diye tekrarladı onun yokluğunda.

Daha sonra odaları karıştırmaya başladı, ateşli elleriyle çekmeceleri, dolapları, kavanozları karıştırdı. Kilisede ona katılmak için dışarı çıkmadan önce cebine bir şey sakladığını gördüm. Komşular tabutun etrafında dolaşarak Vincenzo'nun öbür dünyada işine yarayacak eşyaları cesedin yanına dizdiler: tarak, ustura, erkek mendilleri. Kayıkla geçerken Charon'a ödemek için bozuk para. Sonra Adriana onun yanına gitti, göğsünün üzerinde çapraz duran parmaklarına dokundu. Birden geri çekildi, bu kadar soğuk ve katı olmalarını beklemiyordu. Cebinden Çingenelerin hediyesini çıkardı ve onun taktığı orta parmağına koymak istedi. Yapamadı, serçe parmağını açmak zorunda kaldı ve yarı yolda sıkıştı. Yüzüğü hafifçe döndürdü, gümüşe oyulmuş süslemenin olduğu tarafa doğru.

Onu uğurlamaya pek kimse gelmedi, ailenin akrabaları ve tek eğlenceleri ölüyü görmek olan mahallenin yaşlı kadınları. Öğretmen geldi ve haç işareti yapmak yerine,

Diğerleri gibi, birkaç dakika yanında durdu ve sonra onu alnından öptü.

Hiçbir yere gitmeyen babaanne ve dede dağ köylerinden geldiler. Torunlarının yanına oturdular, sonsuza dek uzandılar. Onları tanımıyordum ve beni yeni doğmuş bir bebek olarak hatırlayıp hatırlamadıklarını bilmiyorum. Adriana onlara fısıltıyla kim olduğumu söyledi ve hareketsizliklerinden bir an için beni bir yabancı gibi gördüler. İçlerine kapandılar. İlk annem ailesini çoktan kaybetmişti ve onu teselli edememişlerdi.

Saat on bir civarında rahip mumları söndürmeye başladı ve hepimizi gönderdi. Vincenzo dünyadaki son gecesinde heykellerin sabit bakışları altında yalnız kaldı.

Ertesi sabahki vaazın sadece birkaç kelimesini anlayabildim; emin ve sabit bir rehberden yoksun oldukları için kaybolanlara, dualarımız sayesinde Rab'bin merhametli kucağına alacağı yoldan çıkmış koyunlara atıfta bulunuluyordu. Dışarı çıktığımızda sağanak bir yağmur vardı ve taziye için etrafımızda siyah şemsiyelerden oluşan bir çember oluştu. Ne diyeceğini bilemeyen bir yabancı iyi şanslar diye fısıldadı ve beni yanaklarımdan öptü. İşte o zaman Vincenzo'nun ailesine ait olduğumu hissettim.

Mezarlıkta yağmur yağmıyordu. Çok azımız onunla kaldık. Bir ara jandarma babam mezarın diğer tarafında belirdi, bir eliyle ceketinin yakasını boğazına kadar kaldırmıştı. Bana hafifçe başını sallayarak selam verdi ve sanki oradan benimle konuşmak istiyormuş gibi ağzını açtı. Sonra kapattı. Nicola'nın bana söylediği gibi sakalı vardı ve biraz pasaklı görünüyordu. Uzun zamandır beklediğim bu karşılaşmaya neredeyse hiç tepki vermedim: Yanına gitmedim - o anda ne soracağımı bilemezdim. Birkaç dakika sonra çoktan ortadan kaybolmuştu.

Çingeneler de geldi ve güneş ışığının vurduğu bir yerde ayrı durdular. Dört kişiydiler, sanırım ağabeyimin yaşlarındaydılar, daha yetişkin görünen ve göğsüne yas düğmesi iliştirilmiş geniş yakalı mor bir gömlek giyen biri hariç. Ayakkabıları cilalıydı ve siyah saçları pazar günkü gibi geriye taranmıştı. Böylece, sadece varlıklarıyla bile arkadaşlarına saygılarını sunuyorlardı.

Sınır duvarının ötesinde atlar onları bekliyordu, serbest bırakılmışlardı.

OceanofPDF.com

21.

Soğuk eve geri döndük. O gece dağlara mevsiminden önce kar yağdı ve birkaç saat boyunca rüzgâr vadiyi dövdü. Pencere camları çürük çerçevelerde takırdıyor, odalarda cereyan yapıyordu. Cenaze sırasında Giuseppe'ye bakan komşu onu geri getirdi ama kucağında çocukla anneye yaklaştığında anne başka tarafa döndü. Adriana bile onu istemiyordu. Onu aldım, bir sandalyeye oturdum ve başımı duvara yasladım. Onu zar zor tuttum, hiç gücüm yoktu. Güvenilir olmadığımı hissetti ve hareket etmedi. Diğer katlardaki kadınlar bizim için masada bir cenaze yemeği, yiyecek ve içecek hazırlamışlardı. Kimse yedi mi bilmiyorum.

Bir süre sonra Giuseppe huzursuzluk belirtileri gösterdi ve aşağı inmek istedi. Siyahlar içindeki annesine doğru süründü ve aşağıdan büyük, sorgulayan gözlerle ona baktı. Umutsuzluğunun derinliklerinden bile onu görmüş olmalıydı. Yanına gidip yatağına uzandı ve ertesi öğleden sonraya kadar orada kaldı. Komşuları sırayla, doğum yaptığı zamanki gibi, bir fincan sıcak et suyuyla yanına geldiler, ama o hep dudaklarını büktü.

Sonraki günlerde her yemeğe bir komşumuz ya da bir başkası tarafından davet edildik. Ben kalıp bir şeyler ve ekmekle ya da Adriana'nın komşuların mutfağından getirdikleriyle idare etmeyi tercih ettim.

Geceleri Vincenzo'nun çarşafların arasında sallandığını duyduğumu sanıyordum, yani ölüm sadece bir rüya ya da iyi uygulanmış bir numaraydı. Bazen odaya yayılan, çok belirgin kokusuydu. Sonrasında onun yokluğu gerçeğine dönmek ne kadar da zordu. Karanlıkta beni aradığı zamanki gibi, yüzümdeki nefesi bile beni ürkütüp uyandırıyordu.

Uykusuzluk saatlerimi meşgul eden tek kişi o değildi. Mezarlıkta babamı zar zor fark ettiğimi sanıyordum ama sakalının yarı gizlediği yüzü ısrarla geri döndü. Gözleri sertti ya da daha doğrusu,

Hayal kırıklığına uğramıştı. Benimle konuşma fikrinden vazgeçmişti, bundan emindim. Belki beni tekrar eve götürmesini isteyeceğimden korkuyordu, belki de bakışlarında daha fazlası vardı. Sessiz bir sitemin ağırlığı. Peki ya beni göndermeye karar veren oysa? Bu hiç aklıma gelmeyen bir ihtimaldi. Ama benim suçum ne olabilirdi? Okul koridorundaki bir öpücükten mi bahsedilmişti? Bir kızı göndermek için çok küçük bir şey. Genç olmama rağmen, gecenin büyüttüğü fantezilerde bile bunu anlıyordum. Yanlış bir şey yaptıysam bile ne olduğunu hatırlamıyordum.

İlk başlarda anne zamanının çoğunu yatakta, gözleri açık bir şekilde yan yatarak geçiriyordu. Giuseppe onun yanında kalmak istiyordu ve onu rahatsız etmiyordu. Birkaç gün öncesine kadar annesinin göğsünden emebildiği süt damlaları kurumuştu. O pasif sıcaklıkta ona doğru kıvrılmış olarak kaldı. Gevşek bedenin üzerine tırmandı, etrafında dolaştı. Onun dikkatini çekmek için yaptığı birkaç denemeden sonra çabalamayı bıraktı, bunun faydası olmayacaktı. Yine de bazen, beklenmedik bir şekilde feryat ediyordu ve ben hemen içeri giriyordum. Odada birkaç saniye hareketsiz durdum, ne yapacağımı bilemedim. Bana o gözlerle baktı. Giuseppe'yi kucağıma aldım ve götürdüm. Sonra ayağa kalkmaya başladı ve onu ayakta bulan komşular yardım etmeyi bıraktılar. Ama anne evde hiçbir şey yapmadı: Yeterli gücü bulur bulmaz otoyol boyunca, selvilerle kaplı yola kadar yürüdü. Her zaman siyah giyinirdi ve taranmamış saçları kışın bir ağacın dallarına hala bağlı yapraklar gibiydi. Bir sabah onunla gidip gidemeyeceğimi sordum, cevap vermeden bana baktı. Onu bir adım geriden takip ettim; iki kilometre boyunca tek kelime etmedik. O sadece toprağın üzerinde canlandı. Vincenzo. Ölmüştü, onun için önemli olan tek çocuk oydu.

Dönüş yolunda onu gördüm, yine önümde yürüyordu. Yavaşladım, hızımı onunkine uydurdum. Set boyunca uzanan yabani otlar onu tırmalıyordu ama o bunları hissetmiyordu. Bazen tehlikenin farkında olmadan orta çizgiye doğru sapıyordu. Bir korna sesi onu yerinden sıçrattı, ben yolunu düzeltmeye vakit bulamadan. Acıma duygum birden öfkeye dönüştü, içim alevlendi. İşte oradaydı, o pervasız gencin kederli annesi. Tahta kutusunun içinde tamamen ona aitti. Hayatta kalan benim için hiçbir şeyi yoktu. Kesinlikle beni bıraktığında, birkaç aylık bir bebekken, bu hale düşmemişti. Onu yakaladım ve geçtim, devam ettim.

Arabalardan korunup korunmadığını görmek için arkasına dönmeden. Eğer biri onu koruyacaksa, bu ben olmamalıydım.

Birkaç gün sonra Sinyora Perilli binanın girişindeki kapıyı çaldı ve Adriana ile beni sordu. Onu eve davet etmekten utanarak aşağı indik.

"Yarın ikiniz de okula döneceksiniz," dedi buyurgan bir tavırla. Başka bir şey eklemedi, kocası arabanın içinde motoru çalışır halde bekliyordu.

Adriana merdivenlerde, "Canım istediği için geri döneceğim, onun için değil, o benim öğretmenim bile değil," diye karşılık verdi.

Okuldan sonra herkes için bir şeyler pişirmek zorundaydık, genellikle et suyunda makarna. İlk denemelerimde tencereye çok az su koyardım ya da kız kardeşim ne yaptığıma dikkat etmediyse makarnayı fazla pişirirdim.

"Hepiniz kafadan kontaksınız," dedi cesaret kırıcı bir şekilde. "Ellerinle yapmayı bildiğin tek şey kalem tutmak."

Manavdan bir kilo patates alır, sebze çorbalarımız için havuç ve soğan isterdi. Kasaptan ancak iki yüz gram kıyma ve olmayan köpek için biraz artık et alırdı. Onları da haşlardık ama kendimiz için. Bugün o zamanki beslenmemize benzeyebilecek hiçbir şey yiyemiyorum. Haşlanmış etin kokusu bile kusmama neden oluyor.

Adriana her dükkân sahibine, "Takip edin, ay sonunda babam gelecek," diye söz verdi. O kadar hızlı ve tetikteydi ki, elindeki çantayla onları etkisiz hale getirdi. Onun arkasında, ben sadece dilsiz bir destekçiydim. Esnafın bize hizmet ederken kısa bakışlarının yarattığı tedirginlik, ağızları kapalı, mağazalardan çıkarken bana eşlik etti.

Kız kardeşim de kırılgandı. Zemin kattaki dul kadının evine sığındı. Arkadaşlık ve birkaç görev karşılığında, şefkat ve beslenme aldı. Giuseppe'yi de yanında getirdi: Bir gece onu yarı uykulu halde taşıyarak yukarı çıktığında "yoksa ölecek" dedi.

Anne iştahını kaybetmişti ve bizimkileri düşünmüyordu. Babam fabrikadaki vardiyasından dönerken bazen bir şeyler getirirdi.

Eğer market açıksa mortadella ya da tuzlanmış hamsi. Aksi takdirde hazırladığımız et suyunda pastina ile yetiniyordu.

Bazı öğleden sonraları mutfakta oturur, kollarını masaya dayardı. O saatlerde kimse yoktu. Biraz ekmek kestim, üzerine yağ sürdüm ve tabağı ona doğru yaklaştırdım, ama çok yaklaştırmadım. Ben de karşısına oturdum ve yemeye başladım. Tabağı parmağımla biraz daha yaklaştırdım. Eğer kendini zorlanmış hissetmezse, refleks olarak bir parça alıp ısırabilirdi bile. Artık alışkın olmayan biri gibi yavaş yavaş çiğniyordu.

"Tuza ihtiyacı var," dedi o anlardan birinde. "Özür dilerim, unutmuşum." Kavanozu ona uzattım.

"Hayır, onsuz da olur," dedi ve elindeki ekmek parçasını bitirdi.

Günlerce süren sessizlik bunu izledi. Yine sesini yutmuştu.

Bir Pazar günü beni sebze suyu için soğanla uğraşırken gördü.

"Pastinayı hep et suyunda yiyorsun," diye patladı. "Nasıl sos yapılacağını bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Yağı koy ve kızart." Kızaran soğanın kokusunu bekledik. Ağustos ayında hazırladığımız domates sosunun şişesini açtı ve ben de tencereye döktüm. Ateşin yüksekliği ve ekleyeceğim baharatlar konusunda bana talimat verdi.

"Makarnayı süzeceğim," dedi daha sonra. "Pratik değilsin, kesinlikle kendini yakacaksın."

Domates soslu rigatoni'yi tüm aileye servis ettim ve normal bir yemek yedikleri için memnun görünüyorlardı ama kimse nefes almadı. Fazla sossuz üç ya da dört parça makarnayı kabul etti. Vincenzo hayattayken olduğu gibi diğerleriyle birlikte oturdu, ama tabağı kucağında masanın kenarının altında tuttu ve başını eğerek öyle yedi.

OceanofPDF.com

22.

Krem rengi Mercedes büyük meydanın ortasına park etti ve hemen etrafı inanamayan çocuklar tarafından çevrildi. Biri bıyıklı, diğeri geniş kenarlı beyaz şapkalı iki adam indi. Onları pencereden gördüm, bir çocuğa bir şey sordular ve o da bana doğru işaret etti. Çingenelere benziyorlardı ve biraz korkmuştum ama zili bile çalmadılar. Arabanın kaputuna yaslandılar ve sigara içerek beklediler. Zaman zaman görünmeden onları kontrol ettim.

Baba fabrikadan eve doğru yürürken sokağın sonunda göründüğünde, izmaritleri yere attılar ve sanki onu tanımışlar gibi ona doğru ilerlediler. Baba sadece yavaşladı ve onlara uzaktan baktı, sonra onları görmezden gelerek girişe doğru yöneldi. Önünü kestiler ve el kol hareketlerinden önce bıyıklı olanın konuştuğunu anladım. Dinlemek için bir pencere açtım.

"Çingeneler evime giremez. Bana burada ne istediğini söyle."

Bir motorun hızlanması cevabı bastırdı, sonra yine babanın sesi yükseldi.

"Eğer oğlumun size borcu varsa, bunu bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Git ve paranı şimdi olduğu yerden al."

Daha yakın olan onu sakinleştirmek istercesine koluna dokundu, onu itti ve şapka uçtu, bembeyaz yuvarlandı. Adriana pencerede bana katılmıştı, nefesimizi tuttuk.

Hiçbir şey olmadı, iki adam arabaya geri bindiler ve gittiler, babamız kapıyı çarparak içeri girdi.

Birkaç gün sonra okuldan çıkarken yanımıza geldiler, ama adamlar aynı değildi ve sadece belli bir açıdan gördüğümüz araba bize çok daha küçük görünüyordu ve birkaç yeri çökmüştü. Adriana elimi tuttu ve onun sınıfından bazı kızlara katıldık. Kaldırım boyunca yürürken arabadaki adamlar bizi yavaşça takip ettiler, sonra yanımızdan geçtiler ve kısa bir mesafe ileride durup beklediler. Meydandan sonra biz

tek başınaydı, diğerleri yoldan çekilmişti. Arabayı kullanmayan çocuk indi ve yarım bir gülümsemeyle bize doğru geldi. Kız kardeşim terli avucuyla beni sıktı, bu geri dönüş için kararlaştırılmış bir işaretti. Bu sefer daha çok korkmuştu, çocukları kaçıran Çingeneler hakkında hikâyeler duymuştu. Okula doğru hızla geri döndük, ama tütün dükkanının olduğu köşede bizi arayan adamla neredeyse kucaklaştık.

"Neden kaçıyorsun? Seni rahatsız etmek istemiyorum, sadece bir soru!"

Yirmi yaşında olabilirdi ve yakından bakıldığında tehditkâr olmaktan çok çekiciydi. Adriana bile rahatlamıştı, elimi bıraktı ve çenesinin bir hareketiyle onun konuşmasına izin verdi. Belki de iki kızın yanında kendini garip hissediyordu, nezaketi biraz zorlamaydı. Vincenzo tesadüfen onlara, arkadaşlarına bir şey mi bırakmıştı? Ve belki de biz onu koruyorduk?

"Ama kardeşimiz kesinlikle öleceğini bilmiyordu. Geriye ne bırakmış olabilir ki?"

Adriana'nın hızlı tavrı kafasını karıştırdı. Vincenzo'nun almak istediği bir scooter için borç verdiği parayı anlattı. Ama kazadan birkaç gün önce geri vermeye hazır olduğunu söylemişti. Onu arayamaz mıyız?

"Eve zor getirmiştir. Nehrin yakınlarında bir yerde kendine ahşap bir kulübe yapmış ve eşyalarını oraya saklamıştı," diye yalan söyledi kurnaz kız. Sonra da kulübenin yeri hakkında belirsiz ipuçlarıyla oyalama işini tamamladı. Böylece Vincenzo'nun alacaklılarından kurtulduk.

Öğle yemeğinden sonra onu kolunun altında eski bir ayakkabı kutusuyla gördüm. Bana fısıldayarak onunla garaja gelmemi söyledi.

"Öbür dünyada taktığı yüzük buradaydı," dedi merdivenlerde. "Ama başka şeyler de vardı. Şimdi dikkatlice baksak iyi olur."

Kendimizi içeri kilitledik ve kardeşimizin gizli dünyasının kapağını kaldırdım. Ev anahtarı olmayan bir sürü anahtar. Yepyeni bir çakı. İçindeki bir şey yüzünden şişmiş tek bir çorap. Dikkatle elimi soktum ve içindekileri dokunarak tanıdım. Adriana'nın solgun yüzünün önünde, lastik bir bantla bir arada tutulan bir rulo banknot çıkardım. On liradan yüz bin liraya kadar tüm banknotlar vardı. İşte Çingenelerin istediği buydu. Kim bilir bu para gerçekten onların mıydı, yoksa Vincenzo bu parayı ufak tefek işlerden kazanmış ve scooter için bir kenara mı koymuştu.

Adriana parmak uçlarıyla kağıt paranın kıvamını test etti
-Bazen aldığı bozuk paraların kalitesiz metalinden farklı bir değere ilk kez dokunuyor olmalıydı. Büyülenmişti.

"Kim bu yaşlı adam?" diye sordu, elli bin liralık bir banknotun üzerindeki Leonardo'nun sakalını okşayarak. Sanki etrafımızdaki çöplerin arasında biri saklanıyormuş gibi fısıltıyla konuşuyordu.

"Peki ya şimdi?" Ona ve kendime sordum. "Bu çok fazla, bunu saklayamayız." "Ne demek istiyorsun? Asla çok fazla değil," dedi ve eliyle tutarak
Parmaklarında bir çeşit spazm.

Heyecanı beni şaşırttı. Faturalar için gözlerindeki o özlem. Açlıkla tanışmamıştım ve açların arasında bir yabancı gibi yaşıyordum. Önceki hayatımdan taşıdığım ayrıcalık beni farklı kılmış, aile içinde yalnızlaştırmıştı. Ben *arminuta*'ydım, geri dönen bendim. Başka bir dil konuşuyordum ve artık kime ait olduğumu bilmiyordum. Kasabadaki sınıf arkadaşlarımı ve hatta Adriana'yı annelerinin kesinliği nedeniyle kıskanıyordum.

Kız kardeşim satın alabileceğimiz her şeyi hayal etmeye başladı. Para yüzünü aşağıdan aydınlatıyor, gözbebeklerinde farklı bir iştah uyandırıyordu. Garajın tavanından sarkan ampulün ışığında, çok büyük hayaller kurarken onu hayal kırıklığına uğratmak zorunda kaldım - televizyon, Vincenzo için cilalı bir mezar taşı, babamız için yeni bir araba.

"Bu yeterli değil," dedim, ateşi varmış gibi alnına dokunarak. "Sizi anlamak mümkün değil," dedi sabırsızlıkla. "Artık çok
çok, şimdi yeterli değil."

Yakınlarda, bir kutunun altında hareket eden bir şey gibi hafif bir sesle sıçradığını gördüm. Ayağıyla itti ve ince kuyruğu bir kutu kurutulmuş biberin arkasında kayboldu.

"Biliyordum," diye fısıldadı. "Bak, onu burada bırakamayız, yoksa fareler yer. Onu yukarı çıkaralım, ama tetikte olmalıyız, çünkü Sergio bulursa her şey biter."

Akşama doğru cenaze evinden bir adam geldi. O günlerde sık sık aile reisinin dönmesini beklerdik. Ceset taşıyıcısı, herkesin ona taktığı isimle, hiç söze girmeden Vincenzo'nun cenazesi için kendisine borçlu olunan miktarın en az yarısını talep etti. Babamız ona

Hasta biraz daha sabrederse fabrikanın kapanma ihtimali vardı ve patronlar aylardır maaşlarını alamıyordu.

"Aldığım ilk para senindir, oğlumun üzerine yemin ederim" dedi ama diğeri ona sadece bir hafta verdi.

Kız kardeşim ve ben başımızı öne eğerek, birbirimizin gözlerinden kaçarak dinledik. Ertesi günü, planladığımız alışverişi düşünüyorduk. Öğleden sonra, mağazalar yeniden açıldığında, karla karışık yağmur altında dışarı çıktık. Adriana için acil bir palto ihtiyacı bizi hemen kasabadaki tek giyim mağazasına götürdü, kafası olan bir patatese benzeyen bir kadın tarafından yönetiliyordu. Vücudu boyunca sarkan kolları zar zor kıpırdıyor, kısa ve şişman elleri sadece gerektiğinde hareket ediyordu. Ama dükkân iyi aydınlatılmıştı ve eski tozlu kumaşlar kokuyordu. Gazyağı sobasının hoş sıcaklığı bizi karşılarken, o bizi şüpheyle inceledi.

"Tek başınıza mı alışveriş yapıyorsunuz? Evet, kardeşi ölenler sizlersiniz, yani anneniz kesinlikle yanınızda değil. Zavallı kadın, hep mezarlıkta, kimse ondan bunu beklemezdi," diye bir çırpıda sayıkladı. "En azından paranız var?"

Adriana bir Leonardo da Vinci'yi neredeyse burnunun altında buruşturdu ve sonra düzgünce ikiye katlayarak cebine geri koydu. Sonra cömert bir kesime sahip orman yeşili bir loden seçmek için zaman ayırdık.

"Ortaokula gittiğimde de bana uyması lazım," dedi kız kardeşim dükkân sahibine, bir yandan da aynaya bakıp arkadaki büyük piliyi görmeye çalışıyordu. Eski paltosunu, dikişleri sökülmüş astarıyla birlikte tezgâhın üzerine ters bir şekilde bırakmıştı.

Yeni mokasen ayakkabılarını mahvetmemek için ayaklarını sertçe tutarak eve yürüdü. Peynirler, atıştırmalık yiyecek paketleri ve öğleden sonra satın aldıklarımızı nasıl açıklayacağımıza dair şüphelerle doluyduk. İçinde bir şey olan bir cüzdan bulmuştuk, öyle diyecektik.

Adriana, "Yemeği alt katta saklamak istemiyorum, hepsini bir kerede yiyelim," diye itiraf etti.

Kimse soru sormadı; anne her zaman yas tutuyordu ve baba borçlarla meşguldü. Kardeşler sadece bir tepsiye koyduğumuz ekmek ve Nutella ile karınlarını doyurdular. Giuseppe'ye birkaç kaşık verdim.

Bir hafta boyunca canımız ne isterse aldık, ama harcamalarımız hep küçüktü ve çoğunlukla tatlılar içindi. Cenazeden gelen adamın

Eve döndüğümüzde yatak odasındaki babamıza birkaç kez seslendik ve nihayet dışarı çıktığında parayı eline tutuşturduk. Böylece Vincenzo kendi cenaze masraflarını karşılamış oldu.

OceanofPDF.com

23.

Tatilden bir hafta önceydi. Öğle yemeği vakti, o evde daha önce hiç görülmemiş bir şey olarak, çıplak masanın üzerinde iki kasa portakal vardı. Onların yanında da üst üste konulmuş bir kutu konserve vardı; bazıları ton balığı, çoğu da etti. O sabah Adriana ve ben okuldayken geç saatte bir taziye ziyareti olmuş olmalıydı. Narenciye kokusunun yanı sıra ara sıra başka bir koku daha alıyordum ama o kadar hafif ve belirsizdi ki bir rüya gibiydi.

Giuseppe bir köşede oturmuş sızlanıyordu, meyvenin kabuğunu ısırmıştı ve tadı acıydı. Annesi yatak odasından bize bir konserve açmamızı ve bebeğe dikkat etmemizi söyledi, baş ağrısıyla yatağa gitmişti ve yemek yapmamıştı. Birkaç gün önce bazı ev işlerini yeniden yapmaya başlamıştı ama arada bir aniden yatağa geri dönüyor ve gözleri açık ve boş bir şekilde saatlerce orada kalıyordu.

Giuseppe'nin portakalını, ısırık izinden başlayarak soydum ve ona bir parça verdim. Suyun acılığı yüzünden gözlerini kırpıştırdı ve dudaklarını büktü, sonra alıştı, tatlılığın da tadına vardı ve daha fazlasını istedi. Adriana bir et konservesi açtı ve sırayla çatal dolusu alarak doğrudan tenekeden yedik. Daha sonra bebeği dul kadının evine götürdü ve ben yalnız kaldım. Ebeveynlerin yatak odasından hiç ses gelmiyordu.

O öğleden sonra ev ödevi yoktu ve ben sıkılmış ve huzursuz bir şekilde evin bir bölümünden diğerine dolaştım. Masadaki tüm meyvelerin rengi. Deniz kıyısındaki annem C vitaminine takıntılıydı, dans dersim olduğunda bana yolda, arabada yemem için her zaman iki soyulmuş portakal verirdi. Fiziksel aktiviteden önce iyi geldiğini söylerdi. Bir düşünceye kapılarak doğruca depoya gittim. Ağustos ayında yanımda getirdiğim karışık ayakkabı çantasını buldum ve karıştırdım. Parmaklarım en alttaki bale terliklerini hafızamdan seçti ve mutfakta onları kareli eteğimin altına giydim. İpek kurdeleler biraz kirli ve yıpranmıştı, ayak başparmaklarım her zaman olduğu gibi hemen acıdı

yaz tatilinden sonra. Bacaklarıma pencereden gelen soğuk bir ışık vurdu. Ayak tabanlarıma, baldırlarımın çalışmamış kaslarına dokundum. Hâlâ oradaydılar. Elimi hafifçe bir sandalyenin arkasına dayayarak beşinci pozisyonda pointe'ye çıkmaya çalıştım ve plié ile biten bir *battement tendu* yaptım.

"Ona lise ve o güzel şeyler için şehre geri dönmen gerektiğini söyledim." Yatak odasının kapısından gelen annesiydi. Hayranlık ifade eden bir jest yapar gibi avuçlarını açtı. "Bu sabah Adalgisa buradaydı ve senden bahsetti. Ama baban ve ben sen döndüğünden beri bunu düşünüyoruz, o her şeyi bilen Perilli çenesini kapalı tutabilirdi. Burada harcanıyorsun, hiçbir şey doğru değil. Gelecek yıl Ekim ayında iyi bir okula gitmen gerekecek. Adalgisa da aynı fikirde."

Portakal olmayan parfüm bir rüya değildi.

"Yani beni geri alacaklar ... ... " diye cüret ettim, ağzımda dağılan bir sesle. Oturdum. Bacaklarımın dengesiz olduğunu hissettim, egzersiz yüzünden değil.

"Hayır, o değil ama yaz sonunda şehirde kalman için bir yer bulmaya çalışacak."

"Neden ben burada değilken geldi? Beni bekleyemez miydi?" "Onu getiren kadının acelesi vardı. Adalgisa geç de olsa duymuştu.
ve ziyaret etmek istedim."

"Babam cenaze törenindeyse, gecikmiş olarak ne demek istiyorsun?" "Belli ki amcan ona söylememiş," diye düzeltti beni.

"Tuhaf. O nasıl?"

"Fena değil," diye cevap verdi hızla, yolun dörtte üçünü dönerek. "Ne kadar çok eşya getirdiğini gördün mü? Bunlar için bir yer bulmanın zamanı geldi." Ve kutuları bir dolaba yerleştirmeye başladı. Böylece konu hakkındaki her zamanki suskunluğuna tekrar büründü. Sorularım artık ona ulaşmıyordu. Vincenzo'nun ölümünden sonra biraz olsun toparlanmaya başladığından beri geliştirdiği bir alışkanlıkla kendi kendine konuşuyordu. Kutuların içinde ne olduğunu, rafın ne kadar yüksekte olduğunu, ona asla ulaşamayacağını ve zavallı oğlunun o anda nerede olduğunu sordu.

Sandalyede oturmaya devam ettim, ona yardım etmedim. Midemde şiddetli bir öfke kabarmaya başlamıştı. Önce gücümü tüketti, her damarımdaki kanı emdi. Pointe ayakkabılarımı çıkardım, yorgun ve yaşlı bir kadın gibi debeleniyordum. Sateni bir an için okşadım, içini kokladım.

Başka bir zamanın ayaklarının kaygısız kokusu. Birden, etkisi anlık olan bir iğne yemiş gibi yıkıcı bir enerji kapladı içimi. Sağ elimi bir portakalın üzerine koydum, dünyadaki ilk kullanılabilir nesne. Bir yeri yumuşaktı, çürümüştü. Parmaklarımı vahşice portakalın ortasına soktum ve onu geçerek karşı taraftaki kabuğa doğru ilerledim. Elim titredi, meyveyle birlikte ve onun uzak güneş ışığı rengiyle birlikte. Meyve suyu bileğimden boşa damladı ve gömleğimi ıslattı. Ne kadar süre sonra körü körüne duvara fırlattığımı bilmiyorum: kafasının birkaç santimetre yanından geçti. Hâlâ masanın üzerinde duran kasayı itmemden önce dönecek zamanı bile olmadı ve meyve yere düşüp her tarafa yuvarlandı.

"Deli misin sen? Neyin var senin?"

"Ben bir paket değilim, beni bir oraya bir buraya taşımayı bırakmalısınız. Annemi görmek istiyorum, şimdi bana nerede olduğunu söyleyin ve kendim gideyim." Ayağa kalktım, titriyordum.

"Nerede olduğunu bilmiyorum, daha önce bulunduğu evde değil."

Daha da yaklaşarak onu lavaboyla arama hapsettim. Onu siyah giysili omuzlarından yakaladım ve kabaca sarstım.

"O zaman bir yargıç bulup hepinizi ihbar edeceğim. Ona kızınızı oyuncak gibi değiştirdiğinizi söyleyeceğim."

Dışarı koştum ve orada kaldım; çok geçmeden karanlık çöktü ve beni üşüttü. Büyük meydanın en tenha köşesinden pencerelerin aydınlandığını ve arkalarında meşgul kadın siluetlerinin gelip gittiğini gördüm. Benim gözümde onlar normal annelerdi, çocuk doğurmuş ve onlara bakmış olanlar. Öğleden sonra saat beşte, akşam yemeği hazırlıklarına, mevsimin gerektirdiği uzun süre pişirilmiş, özenli yemeklere dalmışlardı bile.

Zamanla bu karışık normallik fikrini de kaybettim ve bugün bir annenin yeri nedir gerçekten bilmiyorum. Sağlığın, barınağın, kesinliğin yok olabileceği gibi hayatımda yok. Bu, bildiğim ama aşamadığım kalıcı bir boşluk. İçine baktığımda başım dönüyor. Geceleri uyutmayan, izin verdiği azıcık uykuda da kabuslar inşa eden ıssız bir manzara. Hiç kaybetmediğim tek annem, korkularımdan biri.

O gece Adriana beni aramaya geldi. İki şimşek çakmıştı ve büyük meydanın belirsizliği onu korkutmuştu. Kapının yanında durdu ve karanlığa doğru seslendi. Yalvarışlarına direnen bir

Kayıp kedininki acı vericiydi ama denedim. Onu gördüm, o da paltosuz inmişti, ayaklarını yere vurdu ve ısınmak için kollarını ovuşturdu. Git, geri dön, diye yalvardım ona içimden. Ya da daha gizlice: beni bekle, ben hazır olana kadar bekle. Beni duydu ve yüksek sesle cevap verdi.

"Eğer geri dönmezsen, burada kalacağım ve senin yüzünden hasta olacağım. Burnum akmaya başladı bile."

Ona teslim olmadan önce biraz daha bekledim. Sonra çalışan bir ışığın altına girdim ve beni gördü. Bana sarılmak için koştu.

"O çatlak beyinli . . . " dedi ıslak sırtımı ovalayarak. "Aklına kaçmak geldiğinde beni düşünmüyor musun?"

Aç değildim, doğruca yatağa gittim. Kapalı kapıdan mutfaktaki sesleri duydum. Sonra yatak odasına biri geldi ve ben uyuyormuş gibi yaptım. Gelen annemdi. Onu terliklerini sürükleyişinden tanıdım. Uyanık olduğumu anlamış olmalıydı.

"Bunu göğsüne koy, yoksa ateşin çıkacak" dedi ve örtüyü kenara çekti.

Fırında bir tuğla ısıtmış ve beni yakmaması için bir beze sarmıştı. İyilik, ağırlığın altında yavaşça kalbime yayıldı. Daha sakin atıyordu.

Ben kısa ve derin bir uykuya dalarken o sessizce gitmiş olmalı. Ateşim çıkmadı.

OceanofPDF.com

24.

Okulların tatil olması ve gece yarısı durmadan çalan çanlar nedeniyle Noel olduğunu anlamıştım. Onları yatağımdan duydum: Ayine gitmemiştik ve Noel arifesinde özel bir balık yemeği yememiştik. *Pane cotto*, escarole ve fasulye yemiştik ama ben bunu diğer yıllardaki yılan balığı haşlamasından daha çok sevmiştim. Yılan balığını her zaman yapışkan bulmuştum ama annemin istediği gibi geleneğe saygıdan dolayı biraz yemek zorunda kalmıştım.

Sabah mahallenin kadınları yakın zamanda yaşadıkları *acıyı* hatırladılar ve Noel yemeği için bir şeyler getirdiler: *brodo di cardo e stracciatella*, yumurtalı et suyu, fırında köfteli krep, et jöleli hindi *alla canzanese* - bölgenin tüm geleneksel yemekleri. Ayın yirmi dördünün akşamı, tuğla fabrikasının sahipleri işçilere alacakları olan maaşlardan en azından birini ödemeye karar verdiler, bu yüzden babamız bakkala gitti ve iki kutu nuga aldı. Eti bitirdiğimizde onları parçalara ayırdık ve masada normalden daha uzun süre oturarak kemirdik. Adriana en açgözlü olanımızdı ve gürültüyle çiğniyordu. Birden çığlık attı ve çenesini tutarak ayağa fırladı. Onu ağlamak için kaçtığı yatak odasına kadar takip ettim.

Ağzını açtı ve işaret parmağıyla yarı kararmış bir azı dişine dokundu. Orta çukurda soluk bir kıymık, belki de bir badem parçası sıkışmıştı ve bir süredir ara sıra yaşadığı ağrıyı yeniden alevlendirmişti. Adriana şeker parçasını çıkarmak için cebinde taşıdığı kürdanla oyuğu kazdı, sonra ucunu burun deliklerime doğru tuttu.

"Ne pis kokuyor. O aptal şey dışarı çıkmayacak, anladın mı, bu sefer yapamam."

Onu inciteceğimden korkuyordum ama o ısrar etti. Diş, diş etine sadece bir yerden bağlı görünüyordu ama neredeyse hiç hareket etmiyordu, henüz zamanı gelmemişti. Parmaklarımla itmeye çalıştım, hiçbir şey olmadı. Etrafında bir iplik varken bile olmadı: çekiştirdiğimde boş bir ilmik elde ettim.

"Bir alete ihtiyacın var," diye önerdi.

Mutfağa baktık. Diğerleri gitmiş, masa toplanmış, lavaboda sadece kirli bulaşık yığını bizi bekliyordu. Kesin bir fikrim olmadan bazı çekmeceleri açtım, en farklı nesneleri inceledim. Bir bıçak değil, beni korkuttu. Bir çatal. Pencereye, çoktan batmakta olan kış güneşine doğru gittik. Adriana alt çenesini bana doğru açtı. Çatalın dişlerinden birini, dişin ayrılmaya başlamış gibi göründüğü yere yerleştirdim. Hareketsiz ve sessizdi, kolları havada asılı duruyordu. Ucu daha derine soktuğumda acısını hafifletmek için gözlerinin içine baktım. Göz bebekleri büyüdü, başka hiçbir şey hareket etmedi. Nefesimi tutarak çatalı bir kaldıraç gibi kullandım, aniden. Diş boğazına doğru fırlarken, diş etinden bir şerit kan fışkırdı. Adriana öksürük ve boğuk sesler arasında yabancı cisimden kurtuldu, avucumun içine tükürdü; ardından kırmızı bir uyanış geldi. Sonra tükürüğü emdi ve ağzını bir bezle tıkadı.

O gece yastığıma sarılıp ağladım. Şehre döndüğümde onun süt dişlerini kim sökecekti? Beni duydu ve aşağı indi. Ona iki annemin bir hafta önceki en son karşılaşmalarını ve benim için kararlaştırdıkları yeni taşınmayı anlattım.

"Yani şimdi gidecek misin?" Adriana tamamlanmamış karanlıkta dehşete kapılarak sordu.

"Şimdi değil, Eylül'de lise başladığında."

"Senin istediğin de bu değil miydi?" diye sordu bir süre durakladıktan sonra. Aniden yetişkinleşen ses tonunda biraz sitem vardı ama hafif, sevecendi. "Seni buraya geri dönmeye zorladılar ve sen bundan hoşlanmıyorsun. Döndüğünden beri her gece ağlıyorsun, yorganın altına girip çıkıyorsun, uyumuyorsun. Şimdi de şehre döndüğün için mutlu değil misin?"

"Artık hiçbir şeyden emin değilim, her şey karmakarışık. Kimse bana nereye gideceğimi söylemiyor. Annem benim için bir ayarlama yapacak, belki bir yatılı okul."

"O deli mi? Yatılı okulda rahibeler sorumludur ve korkunçturlar, donunuzu bile kontrol ederler."

"Bu konuda ne biliyorsun?"

"Fırının arkasında yaşayan bir kız vardı. Anlattığı hikayeler!"

"Endişelendiğim şey rahibeler değil," diye mırıldandım.
Saçlarını. "Seni bir daha görmeyeceğim" dedi ve ben yine hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Bir süre ikimiz de üzgündük, sonra ayağa fırladı ve yatağa oturdu.

"İkisi de akıllarına estiği zaman seni oradan oraya gönderiyorlar. Bu kadar yeter, isyan etmelisin," diyerek beni omzumdan tutup sarstı.

"Nasıl?"

"Şu anda bilmiyorum, düşünmem lazım. Bu arada birbirimizi hiç bırakmayacağımıza söz verelim. Sen gidersen, ben de seninle gelirim."

İşaret parmaklarını çaprazladı ve iki yanından öptü, ellerini hızlı hareketlerle çevirdi. Loş ışıkta onu gördüm. Ben de onun gibi yemin ettim.

Ona sarıldım ve hemen uykuya daldı, sırtı göğsüme yaslandı, omurları bir tespihin taneleri gibiydi. Yatağı ıslattığında hareketsiz kaldım, karnımı yıkayan sıcaklığa yapıştım. Arada bir sarsılıyor, hatta bir ara gülüyordu, ne hayal ediyor olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Diğer gecelerde uykuda gevşeyen bedeni beni sakinleştirirdi, ama bu sefer öyle değildi. Endişelerim kendim ve belirsiz geleceğim için değildi; onları Adriana ve Giuseppe'ye aktarmıştım. Bu yüzden onları evcilleştirdim. O sözü verdikten birkaç dakika sonra bile artık birlikte kalacağımıza inanmıyordum. Eylül ayında kasabayı tek başıma terk edecektim. Bu ikisi bensiz nasıl idare edebilirdi? O başarabilirdi ama ya bebek? Hâlâ emekliyordu ve anne ya da baba dediğini hiç duymamıştım. Ona yardım etmek için dudaklarımın hareketlerini abartarak yavaş heceler söyledim ama dikkati dağıldı. Hazır değildi.

Şu anda yaşadığı kurumda konuştuğu bir yardımcı var, hep aynı yardımcı ve o yardımcı tatile gittiğinde sessizleşiyor. Bana öyle söylediler.

Her ziyaretimde ona farklı sertlik derecelerinde kağıt ve kalemler getiriyorum, onlara bakıyor ve işaret parmağıyla uçlarını tek tek hissediyor.

"İyiler," diyor. Ve sonra, ciddi bir şekilde: "İşte bu ayın işleri."

Genellikle ellerini kendilerini çizerken çiziyor, sağ eli iş başında, sol eli ise kağıdı sabit tutuyor. Ama aynı zamanda koşan hayvanları da,

köpekler ya da dörtnala koşan atlar, hiçbir toynak yere değmediği anda yakalanır.

Yine de Giuseppe kardeşler arasında ortaokulu bitiren tek kişiydi ve sonra birkaç yılını evde, giderek daha sessiz ve mesafeli, olan biten her şeyin uzağında geçirdi. Şu anda b u l u n d u ğ u yer onun için daha iyi. Bir zamanlar manastır olan bu yerde yaşayanlar, hava elverdiğinde günün birçok saatini güneşli bahçede geçiriyor.

Genellikle Adriana benimle gelir ve bir saati sohbetle doldurur. Tek başıma gittiğimde ise bir bankta uzun süre sessizce oturuyoruz. Bazen Giuseppe bana bir yaprak verir, eğer yakınlara düşerse.

İlkbaharda ona bir sepet çilek getiriyorum, onları çitin yanındaki çeşmede yıkıyoruz. Sonra onları ışığa tuttuktan sonra tek tek saplarından tutarak yer. Şekillerindeki ve renklerindeki küçük farklılıkları gözlemliyor. Yüzeydeki tüm o tohumları saymaya çalıştığından şüpheleniyorum.

OceanofPDF.com

25.

Kış uzun ve sertti ve evde donuyorduk. Sabahın erken saatlerinde yorganın altında ders çalışıyordum -zemin kattaki dul kadın bana yatağın yanında duran bir lamba vermişti- ve uyuşmuş parmaklarım sayfaları çevirmek için mücadele ediyordu. Mart ayında Avrupa Topluluğu üzerine bir ödevle okulda düzenlenen bir yarışmayı kazandım ve öğretmenim bana Milli Eğitim Bakanlığı'ndan adıma bir tasarruf defteri verdi. Sonra sınıfa döndü: "Sınıf arkadaşınızla gurur duyabilirsiniz" dedi ve bakışlarını genellikle benimle dalga geçen öğrencilerin üzerine dikerek ısrar etti. "İtalya'da sadece yirmi öğrenci bu ödülü aldı."

"Ve biri de *arminuta*," diye alaycı bir ses odanın arka tarafından tahmin edilebileceği gibi patladı.

Okul günü sona erdiğinde kız kardeşim bunu çoktan öğrenmişti, nasıl olduğunu bilmiyordum ve haberi aileye bildirmek için önden koştu. Büyük bir heyecanla defteri ailemize gösterdi. Kitap kırmızıydı ve içinde, para yatırma sütununda el yazısıyla otuz bin lira yazıyordu.

Anne kitabı okuduktan sonra, "Bu bankadan çekilebilir mi?" diye sordu. Kitabı kapatıp masanın üzerine koydu ama gözlerini kitaptan ayırmadı.

"Buna dokunulamaz," dedi baba şaşırtıcı bir şekilde. Bir süre durakladıktan sonra, "Bu onun, bunu kafasıyla kazandı," diye ekledi.

"Matematikten de on aldı, problem çözmeyi seviyor," diye ekledi Adriana onları daire içine alarak.

O yılın katı geometrisini, karmaşık şekilleri, paralel yüzlülerin üzerine yerleştirilmiş piramitleri, bir tabanına koni şeklinde delikler açılmış silindirleri seviyordum. Yüzeyleri ve hacimleri hesaplamaktan, toplamı bulmak için bunları toplamaktan ve çıkarmaktan gerçekten hoşlanıyordum. Ama sonra o mükemmel notların beni, iki annenin yokluğumda benim için planladıkları yarına doğru sürüklediğini düşündüm. Ve onların seçtiği yönü takip etmek istediğimden emin değildim. Bir sonraki kış

Şehirde bir liseye gidecektim ama nerede yemek yiyecek, nerede uyuyacaktım? Patrizia ve ben öğleden sonra buluşabilecek miydik? Bazen bu belirsizlik yerine olduğum yerde, Adriana ve Giuseppe'yle, beni geri alan ailemle, hatta Sergio ve diğer çocukla kalmayı tercih ederdim diye düşünüyordum.

Öğretmen Latince ödevimi aptal kâğıdın arkasına dokuz yazarak geri verdi ve bir anlık sevincin ardından masanın üzerinde duran ödeve bakarken kendimi kaybolmuş hissettim. Annem bunu görebilseydi gerçekten de çok sevinirdi. Uzaktan da olsa hala benim için, hastalığından daha fazla endişeleniyordu: Buna inanmaktan vazgeçmeyi reddettim. Yine de bazı melankolik ruh hallerinde kendimi unutulmuş hissediyordum. Onun düşüncelerinin dışına düşmüştüm. Artık dünyada var olmak için bir nedenim kalmamıştı. Anne kelimesini, anlamını yitirip sadece bir dudak egzersizi haline gelene kadar yüzlerce kez usulca tekrarladım. Yaşayan iki annesi olan bir yetimdim. Biri beni sütü hala dilimdeyken bırakmıştı, diğeri ise on üç yaşımda geri vermişti. Ayrılıkların, sahte ya da dile getirilmemiş akrabalıkların, mesafelerin çocuğuydum. Artık kimden geldiğimi bilmiyordum. Kalbimde şimdi bile bilmiyorum.

Doğum günüm ilkbahara denk geliyordu ve kimsenin bundan haberi yoktu. Ailem bensiz geçen zaman içinde unutmuştu ve Adriana da tarihi bilmiyordu. Eğer ona söyleseydim, kendi tarzında kutlayacak, zıplayacak ve kulaklarımı on dört kez çekecekti. Ama ben bunu bir sır olarak sakladım ve gece yarısı olur olmaz kendi kendime doğum günüm kutlu olsun dedim. Öğleden sonra meydana çıktım ve kasabadaki tek pastaneden bir *diplomatiko* aldım. Küçük bir mum istedim, pastanın üzerine konulan türden. Kadın bana garip garip baktı ve ödememe izin vermedi. Böylece bir hediye almış oldum.

Garajda hemen kibritleri buldum, nerede olduklarını biliyordum. Kendimi içeri kilitledim ve bir tür gözetleme deliğinden gelen zayıf ışıkta, böreği poşetten çıkardım ve poşetle birlikte eski bir sehpanın tozlu yüzeyine yerleştirdim. Mumu böreğin ortasına yerleştirdim ve fitili yaktım. Neredeyse siyah yarı ışıkta hiçbir referans noktası yoktu ve normal boyutlarda gerçek bir pasta olduğuna inanabiliyordum. Belki de nefesim yüzünden hafifçe titreyen alevi izliyordum. Hiçbir şey düşünmüyordum.

Kesin ama korkularımın yanı sıra, içimde o küçük ateş gibi parlak bir güç vardı. Sıvılaşmış balmumu katı kısım boyunca pudra şekerine doğru damlamaya başladı. Sonra bir nefesle ve tek başıma alkışlayarak üfledim ve karanlığın içinde fısıldayarak "Mutlu Yıllar" şarkısını söyledim. *Diplomatiko* tazeydi, lapa lapaydı, son kırıntısına kadar yedim. Sonra yukarı çıktım.

O gece bir adam geldi ve bizi ertesi gün, Pazar günü kıra davet etti. Saat çoktan geç olmuştu ve babamızla birlikte mutfak masasına oturdu. Sağ gözünün üzerinde, boynundaki kıvırcık gri tutamlar dışında neredeyse kel olan başını çevreleyen bir iple tutturulmuş siyah bir yama nedeniyle bir korsana benziyordu. Ağzının bir köşesinde, ucu daha önce içtiği sigaralardan kararmış eski bir puronun izmaritini dengede tutuyordu. Onu hiç çıkarmazdı, bu yüzden konuşurken çenesini o tarafa doğru çevirirdi. Onu merak ediyordum ve görünüşü beni biraz korkutmuştu.

"Bu saatte karınız çoktan yatmıştır," dediğini duydum. "Yaşadığı trajedinin etkisinden hâlâ kurtulabilmiş değil elbette. Yarın göreceksin, biraz temiz hava iyi gelecektir ve sonra onu tekrar görmek isteyen Nonna Carmela var, her zaman vaftiz kızını düşünüyor. Bunu bana onun için verdi, bunu yatağın altına, başını koyduğu yere koy."

Kumaşa sarılmış bir şeye benzeyen nesneye sadece göz ucuyla baktım. Babamız onu cebine koydu ve bir şişe şarap almak için ayağa kalktı; Adriana ve ben onun saklandığı dolaba ulaşamadık.

"Peki sen kimin çocuğusun?" diye sordu korsan, orada yeni olduğumu fark ettiğinde.

"O benim kız kardeşim," diye söze girdi Adriana hemen. "Onu bebekken bir kuzenime vermişlerdi. Şimdi biz onu geri aldık."

"Bu gerçeği duymuştum. O yüzden yarın sen de gel, benim evimde her şey var," diye beni cesaretlendirdi ve tek gözüyle beni inceledi.

Daha sonra, üst ranzadan, Adriana bana göz bandı olan adamın hikayesini anlattı. Tüm toprakların çiftlik olduğu bir yerde yaşayan vaftiz babamızdı. Çocukken manevra yapan bir traktörün tekerleğinin son sürat fırlattığı bir taş sağ gözüne isabet etmiş ve onu kör etmişti. Ağzında her zaman puro izmariti olduğu için herkes onu Yarım Puro olarak tanırdı, ama bunu duyarsa başınız derde girerdi.

"Gerçek adı ne?" Ben sordum.

"Hatırlamıyorum, ama zaten taşrada senin için hiçbir şey olmasalar bile tüm yetişkin erkeklere amca demek zorundasın, gelenek böyle."

"Onun için ne verdi?" Ben de eğilip ebeveyn odasını işaret ettim.

"Bilmiyorum, belki bir tılsımdır. Büyükannesi çok yaşlı ve bir halk şifacısı. İnsanlar tavsiye ve ilaç almak için oraya gidiyor. Boğmaca olduğumda bana gerçekten iğrenç bir şurup göndermişti, sürekli tükürüyordum. Solucanlar için de odun kullanıyor, Tanrım ne kadar acı!"

Adriana'nın "odununun", şifalı özellikleri taşralı şifacılar tarafından bilinen yabani pelin otu olduğunu ancak yıllar sonra keşfedebildim.

Ertesi sabah biraz uyumsuz bir arabayla yola çıktık. Kardeşler gelmedi: Taşrada her zaman çalışmak zorundasın, dediler ve canları istemiyordu. Adriana'yı genelde araba tutmazdı ama kasabadan çıkar çıkmaz mide bulantısından şikâyet etmeye başladı, belki de son anda biraz süt içmişti. Tarağın ötesindeki dönemeçte tam zamanında durduk ve Vincenzo'nun kanını emen tarlanın kenarına kahvaltısını kustu. İşte oradaydı.

uçuşunu sonlandırmıştı.

O kusarken kız kardeşimin yanında durdum. Annem arabadan inmedi, onun yerine camı kapattı ve ellerini yüzüne kapatarak diğer yöne döndü. Arabanın içinde omuzlarının hareketinden hıçkıra hıçkıra ağladığını görebiliyordum.

OceanofPDF.com

26.

Çiftlik evinde bizi çiçek açan akasya kokuları ve birkaç kuşaktan oluşan kalabalık bir aile karşıladı. Hepsi çiftlik bahçesinde çeşitli işlerle uğraşıyordu. Yarım Puro bir tırpanı keskinleştiriyor, bıçağın kenarına büyük bir çekiçle ritmik bir şekilde vuruyordu. Bizi gördüğüne çok sevinmiş gibiydi. Belki de benden bahsetmişti; kimse varlığıma şaşırmadı, sadece merakla bana baktılar, özellikle de çocuklar. İki çocuk koyunları otlatmaya götürüyordu, ama bağırarak ve ıslık çalarak onları önden gönderdiler ve bizi selamlamak için durdular. Karısı tavuklar için bir kova tahıl bıraktı ve bize içecek bir şeyler almak için içeri girdi. Erkeklerin anasonu vardı, biz kadınlar ve çocuklar içinse bir yıl önce şişelenmiş vişneli bir içecek.

"Daha sonra birkaç şişe alırsınız," dedi ve daha yumuşak bir sesle annemize seslendi: "Nonna Carmela sizi bekliyor, nerede olduğunu biliyorsunuz."

Giuseppe'yi kucağından yavaşça aldı ve çenesiyle evin yanındaki eski bir meşeyi işaret etti. Ne olduğunu anlamadan anneyi o yöne doğru takip ettim. Kısa bir mesafe sonra onu gördüm ve aniden durdum. Arkası kabaca oyulmuş yüksek bir sandalyede oturuyordu, bir tür rustik açık hava tahtı. Önü düğmeli büyük bir önlük giymişti, onu koruyan gölgenin rengindeydi. Orada durup ona baktım, masalsı ihtişamı karşısında büyülenmiştim. Yüzlerce yaz güneşinin yaktığı yüzünün derisi, arkasındaki ağacın kabuğuna karışmıştı: aynı hareketsizliğe, aynı çatlak dokusuna sahipti. Gözlerime ikisi de zamansız görünüyordu, yaşlı kadın ve meşe.

Daha sonra bana bir kez öldüğünü ve birkaç gün ölü kaldığını, ancak yalnızlığa dayanamayıp geri döndüğünü söylediler.

"Vaftiz anne Carme' . . . " diye seslendi vaftiz kızı, sesi çoktan kırılmıştı.

"Her şeyi biliyorum kızım, nasıl hissettiğini biliyorum," dedi ve çok hafif bir kol hareketiyle onu yanına çağırdı. Her hareketinde

gıcırtılar, iniltiler, paslı eklemlerin kasılmaları.

Anne gözyaşları içinde onun yanına diz çöktü ve başını kucağına koydu, yanağı yukarı bakıyordu. Geniş, eski bir avuç içi onu örtmek için hemen geldi.

"Sahip olduğun hastalık için önerebileceğim bir ilaç yok," diye itiraf etti suçluluk duymadan. Bir an için bir elini kaldırdı, acizliğine baktı, sonra indirip elinden geleni yaptı, kaba bir okşayış.

"Merhaba," dedim nezaketen.

Bana baktı, odaklandı, ama gözleri sarkık göz kapakları tarafından neredeyse tamamen kapatılmıştı ve ayırt edebildiğim tek şey, hala dünyadan haberdar olabileceği şeylere nüfuz eden iki dar çatlaktı. Küçük bir kız elinde yeni toplanmış bir demet otla koşarak geldi.

"İyiler mi?" diye sordu nefes nefese.

"Üzerlerinde hala çiğ var mı?"

Evet, çiğden nemlenmişlerdi. Yani iyiydiler. Torununun torunu onları bir bardağın içinde, meşe ağacının gölgesinde, benim fark etmediğim alçak bir masanın üzerine koydu. Masanın üzerinde her türden ve her büyü için garip karışımlar ve lapalar içeren şişeler ve kavanozlar vardı. Ayrıca nazarı kovmak ve iyileştirmek için bir yağ kabı ve bir tabak su. Vücuda hastalıklı organlara karşılık gelen işaretler çizdiği ama kesmediği küçük bir bıçak.

Tam o sırada bir araba geldi ve içinden Zi' Carmela'dan tavsiye ve çare arayan iki kişi indi.

Anne ayağa kalktı. Yaşlı kadın onunla konuştu.

"Kötü bir gezegende doğdun ama bu gezegen sana başarı getirecek," dedi bana parmağını sallayarak.

Sonra saatlerce müşteri kabul ediyordu, bazen çiftlikte bir sıra oluşuyordu. Yarım Puro'nun karısı bana, tüm kötülükleri azaltmak için en elverişli evre olan ayın küçülmesinden yararlandıklarını açıkladı.

O gün çalışmak zorunda olduğumuz doğru değildi, sadece bir tarlada favas toplayacak ve öğle yemeğinde yiyecektik. Bize sepetler verdiler ve gittik; Giuseppe, ona tapan küçük bir kızla birlikte evde kaldı. Bize bir kuş şamatası eşlik ediyordu, kırlangıçlar başımızın üzerinde durmadan uçuşuyorlardı. Ahırın kirişlerine iliştirilmiş yuvalarda bekleyen yeni doğmuş yavrulara böcek taşıyorlardı. Sivri tüylü başaklarıyla bir arpa tarlasının yanından geçtik. Yanından geçerken, güneşin altında gevşemiş otların

Israrcı güneş; ışınları o kadar kıştan sonra beni sersemletti. Düz, paralel olukların olduğu bahçe vardı, oyuklarda düzenli aralıklarla salata başları; ve domatesler için ayrılmış arsa, bitkiler hala genç ve kırılgan.

Favalara ulaştık. İlk baklayı öyle beceriksizce kopardım ki ince sapını yere eğdim. Ona baktım, utandım.

"Gel buraya, sana nasıl yapılacağını göstereyim," dedi annesi. "Bir elinle üstten tut, diğer elinle kopar."

Ben onun yanında kaldım, aynı sepeti kullandık. Diğerleri biraz daha ilerideydi.

"Dene, çok güzeller" dedi ve yumruğumu fasulyeyle doldurdu. Yeşil, sabah özsuyu tadındaydılar, dişlerinizin arasında ezdiğiniz için neredeyse üzüleceğiniz küçük yaratıklar.

Hasadımıza devam ettik. Yaprakların arasında beyazımsı köpük topakları vardı. Bunun guguk kuşunun tükürüğü olduğunu ve Vaftiz Anne Carmela'nın bazen iksirlerinde kullandığını anlattı. Geçenlerde bunun tükürük böceği larvası tarafından üretildiğini okudum ve masal çözüldü.

"Burada her şey çok bakımlı, çok düzenli," dedim iç çekerek. "Keşke benim hayatım da bu tarla gibi olsaydı": kelimeler ağzımdan kaçtı.

Belki mekân samimiyete davet ediyordu, belki de şifacının etkisiydi.

Anne cevap vermedi ama dinliyordu.

"Beni kuzenine verdiğinde kaç yaşındaydım?" Usulca, bıkkın ama öfkesiz bir şekilde sordum.

"Altı aylıktın, seni sütten kesiyordum. Uykuya teşvik etmesi beklenen geleneksel para hediyesini getirdikten sonra Adalgisa her hafta geri döndü, seni hep evine götürmek istedi."

"Neden?"

"Yıllardır çocuk sahibi olmaya çalışıyordu ama olamıyordu."

Yakınlarda diğerleri topluyor ve yiyorlardı, zaman zaman Adriana'nın ciyaklayan sesi bize ulaşıyor, ardından kahkahalar geliyordu.

Annem önce reddetti ama sonra beşinci çocuğuna hamile kaldı ve babam işini kaybetti. Bir gece, ben beşikte habersizce uyurken ve kardeşlerim de diğer odada uyurken, odalarına kapanıp konuşmuşlar. Pes etmişlerdi.

Kuzeni beni özellikle istiyordu, küçük ve bir kız; aksi takdirde aşk gelişmezdi. Ben anlayamadan beni aldı.

"Evimizden yanına hiçbir şey almadı, her şeyi yeni aldı. Senin eşyalarını karnımdaki çocuk için sakladım ama yirmi gün sonra onu kaybettim. Kan kaybettim ve neredeyse ölüyordum."

"Gelip beni geri götüremez miydin?" Zayıfça sordum.

"Adalgisa seni geri vermezdi, söylediği gibi seni zaten büyütüyordu."

Çenemi dizlerime dayayarak yere oturdum. Gözyaşlarımı tutmaya çalışmaktan gözlerim yanıyordu. O, kolunda asılı dolu sepetle ayakta durmaya devam etti. Öğle vakti olmalıydı, sessizlik içinde terliyordu. Bizi teselliden ayıran o bir adımı atamadı.

Çiftlikten bizi öğle yemeğine çağırdılar. Tarladan içeri girdik, hepimiz ekinleri ayıran patikada aynı yöne doğru ilerliyorduk. Ayaklarımızın tehlikesinden kurtulan bitkiler komşu oldular.

"Neden bu kadar ciddi yüzler?" Adriana neşeyle sordu.

Bir tentenin altına kurulmuş uzun bir masa bizi bekliyordu. Yağ ve çiğ favas ile yenecek sıcak ekmek; yeni soğan, pecorino peyniri ve bir yıl önce kurban edilen domuzun jambonuyla pişirilmiş favas. Rüzgârdan korunaklı bir ızgarada kuzu şişlerde pişmeye başlamıştı bile. Babam Yarım Puro'yla konuştu, bir önceki hasattan şarap içtiler, gücünü ve rengini övdüler. Belki de onu hiç bu kadar gülerken görmemiştim: eksik dişlerini ancak o zaman fark ettim.

Yaşlı kadın meşe ağacının gölgesinden ayrılmadı; ona orada biraz yiyecek getirdiler, ancak artık fazla yemiyordu ve et de yemiyordu. Uzun öğle yemeğimiz boyunca insanları kabul etmeye devam etti, onları lapalar ve eski, gizli kelimelerle iyileştirdi.

Yüz dokuz yaşında, her zamanki yerinde otururken öldü. Son nefesinden bir tür alev yükseldi ve ağacın yapraklarını anında yaprak yaprak kuruttu. Onun artık orada olmadığını bu şekilde hemen fark etmişler. Cenazeden üç gün sonra anıt ağaç gövdesi, gece vakti tüm bölgeyi uyandıran bir gürültüyle yere düştü. Yine de sağ tarafa, eve çarpmadan. Yıllarca Yarım Puro'nun ailesine yakacak odun sağlamış ve kim bilir belki de kışları hâlâ yanıyordur.

OceanofPDF.com

27.

Öğle saatlerinde büyük meydanda oynuyorduk. Ernesto'nun oğlu koşarak geldi ve öğleden sonra saat dörtte birinin beni şarap dükkanından arayacağını söyledi. Söz konusu kişiyle konuşmamıştı ve kim olduğunu bilmiyordu. Hemen söz konusu kişiyi hayal etmeye başladım ve bu da patatesli fasulye olan öğle yemeği için iştahımı kaçırdı.

O sabah ortaokul diplomamı almak için annemle birlikte okula gitmiştim. Vincenzo'nun ölümünden beri her zaman olduğu gibi siyahlar giymiş, şekilsiz bir etek ve yıkamaktan solmuş bir gömlek giymişti. Koridorda asılı olan sonuçlar arasında ona "MÜKEMMEL" notumu okumuştum ve o tamamen gerçekçiydi. Her şeyin bana kolay geldiğini düşünüyordu, Latince sınavında nasıl acı çektiğimi bilmiyordu, o bir çift *auts* beni anlamın açıklığına kör edecek kadar uzaktı. İkinci saatte öğretmen masanın yanından geçerken dudaklarını iki kez "ya da" biçimine sokmuş ve çevirinin karmakarışık yumağı hemen büyüsünden kurtulmuştu.

Diplomaların verileceği sınıfa girdiğimiz anda annemin elinin sırtımdan geçip kararlı bir şekilde kürek kemiğimin üzerinde durduğunu hissettim. Uzun bir ihmalden sonra ilk okşamadan korkan ve memnun olan bir köpek gibi başımı omuzlarımın arasına gömdüm. Ama ani bir hareketle hızla kaçtım ve hafifçe uzaklaştım. Ondan, çatlak parmaklarından, soluk yasından, her kelimede ağzından kaçan cehaletten utanıyordum. Düzgün konuşmaya çalıştığında saçma bir lehçeye dönüşen dilinden utanmayı hiç bırakmadım.

Halka açık telefon kulübesi Ernesto'nun dükkânının arka tarafında, güneşin altındaydı. O saatte, o sıcakta bile içen yaşlı adamların bulanık konuşmalarıyla birlikte bayat bir ucuz şarap kokusu da vardı. Erkenden geldim ve eski bir taburede oturarak çağrıyı bekledim.

Her hareket ettiğimde sallanıyordu. İlk zil sesinde ayağa fırladım. Ernesto açtı ve hattı bana verdi. Bunca zaman sonra ahizeyi kaldırıp onu tekrar duymaktan korkuyordum. Kabinin kapısını kapattım ve hemen yeniden açtım, boğuluyordum. Acele etmem gerektiğini, yoksa telefonu kapatacağını, belki de sonsuza dek kapatacağını düşünerek birkaç saniye daha geciktim. Alo dedim ve ahizenin küçük deliklerine doğru nefes aldım.

Duygulanacağını düşünmüştüm ama hayır, duygulanmadı. Kulağıma selam verdi ve sadece hafif bir tereddütle nasıl olduğumu sordu.

"*Nasılsın*?"

"Tanrıya şükür. Ama onun yerine bana
kendinden bahset." Ardından gelen
sessizliği çabucak bozdu.

"Okulunuzun en iyisi olduğunuzu duydum, bunu bekliyordum."

Uzaktan bilgi alma kapasitesi şaşırtıcıydı. Birkaç saat önce sınıfta, diplomaların verildiği kısa törenin sonunda Sinyora Perilli annemle konuşmuştu.

"Kızınız en iyisiydi, ders çalışma konusunda gerçek bir yeteneği var. Ve şimdi bunu boşa harcamamalısın, bunu zaten konuşmuştuk, hatırladın mı?" diye sormuştu ona bakarak. "İşte şehirdeki üç lisenin isimleri. Bunları değerlendirin ve sonra onu nereye kaydettirmeyi düşündüğünüzü bana bildirin. Eğer sizin için de uygunsa, akademik gelişimi hakkında bilgi sahibi olmak isterim," diyerek sözlerini tamamladı ve anneme bir kâğıt uzattı.

Benim için ise çantasında yaz okumaları için kitaplar taşıyordu. Sonunda yüzümü değerli bir şeymiş gibi ellerinin arasına almış ve alnımdan öpmüştü. Yüzüklerinden biri saçına dolanmıştı ve onu kurtarmayı başardığında Brezilya'dan gelen ametistin etrafına dolanmış bir saç teli kalmıştı. Hiçbir şey söylemedim ve böylece küçük bir parçam biraz daha onunla kalacaktı.

Kapıda annem bir kez daha düşündü ve geri döndü. "Okula gitmedim ama aptal değilim profesör. Kendi başıma anladım.
Çalışmak için bir beyni var." Konuşurken başıma dokundu. "İşleri nasıl ayarlayabileceğime bakacağım ve onun devam etmesini sağlayacağım."

Alıcıdaki ses geçen seferkinden biraz farklıydı, kilometrelerce kablo kat etmiş olmasına rağmen daha dolgun ve yuvarlaktı. Sesi üzgün gelmiyordu, herhangi bir hastalık belirtisi de yoktu. Bir an için

iyi olduğuna ve beni geri almaya hazır olduğuna inanıyordu. Bu yüzden mi arıyordu? Benim için daha arzu edilir olanın ne olduğu ihtimali karşısında boğazımı beklenmedik bir şekilde bir ıstırap bıçağı deldi. Artık ne istediğimi bilmiyordum. Bu sadece bir anlık bir şaşkınlıktı; bu arada diğeri sakin bir şekilde devam etti.

"Belki annen seni iyi bir liseye göndermek istediğimizi söylemiştir, bunu hak ediyorsun."

Sanki o da benim annem değil de, geleceğimin bedelini ödemeye hazır varlıklı yaşlı bir teyzeymiş gibi, bu cümlenin öznesinin kendiliğinden aklına gelmesi tüyler ürperticiydi.

"Yani eve mi geleceğim? Kasabada lise yok," diye söze girdim bir süre durakladıktan sonra.

"Aslında seni Ursulines'e yerleştirmeyi düşünmüştüm, çok iyi bir yatılı kız okulu. Masraflarını ben karşılarım."

"Yatılı okulu unut. Artık okula gitmemeyi tercih ederim," diye cevap verdim.

"Bakalım başka bir çözüm bulabilecek miyiz, o zaman belki güvenilir bir aile seni yatılı olarak kabul eder."

"Ama neden seninle eve gelemiyorum? Ben sana ne yaptım?" Neredeyse bağıracaktım.

"Hiçbir şey, şimdi açıklayamam. Ama eğitimine devam etmen benim için çok önemli."

Bir çocuk kabinin yanına geldi ve sabırsızca ileri geri yürüdü. Dikey kolu çekerek kapıyı aniden kapattım.

"Ya Patrizia'nın ailesi beni alırsa?" Ona meydan okudum.

"Bana doğru aile gibi görünmüyorlar. Ama endişelenmeyin, organize olmak için bolca vaktimiz var."

Arka planda bir ses, sanki bir sandalye hareket ediyormuş gibi. Sonra bir erkek sesi bir şeyler söyledi. Ama yemin etmem mümkün değildi, hatta zaman zaman parazit oluyordu.

"Yanında kim var baba?" Bütün vücudum ter içindeyken sordum. Çocuk dikdörtgen cama vurdu ve işaret parmağıyla kol saatine birkaç kez vurdu.

"Hayır, televizyon yüzünden," dedi. "Bu arada, size bir tane vermeyi düşündüm, sanırım orada bir tane yok."

"Siz ikiniz gelip getirecek misiniz?"

"Yapamam, teslim ettireceğim."

"O zaman paranı sakla, istemiyorum. Eylül'de ayrılacağıma karar verdiğine göre, değil mi? Yazın da hep sokaktayız, izlemeyeceğiz."

Onu kışkırtmayı umuyordum ama tepki vermedi. Şimdi acelesi vardı, telefon kulübesinin dışında hışımla ileri geri yürüyen çocuktan daha fazla. Yine arka plandaki ses, ama kelimeleri anlayamadım. Ve sonra garip bir ses. Beni tekrar arayacağına söz verdi ve buluşacağımızı da söyledi. Telaşlı bir vedayla bitirdi ve benimkini -boşuna- beklemeden telefonu kapattı. Elimde terli ahize, kafamın içinde alev alev yanan bir öfkeyle, kesik kesik öten bir bip sesiyle öylece durdum. Hemen onu bir daha görmemeye karar verdim ve artık "anne" demeyecektim, hatta içimden ona Adalgisa diyecektim, bu ismin gizlediği tüm buzlarla birlikte. Onu gerçekten kaybetmiştim ve birkaç saat boyunca onu unutabileceğimi düşündüm. Dışarı çıktığımda çocuk "Bakın kim gelmiş, *arminuta*" dedi. Tükürdü bana bakarken.

"Ben gidip kardeşlerimi getirirken sen de telefonda acele etme. Seni paramparça edecekler," diye tehdit ettim şiddetle sıkılmış dişlerimin arasından.

Öğleden sonra Giuseppe'nin saçlarını parmaklarımla tarıyordum ve o yatağımda hareketsiz ve sessizdi: bundan hoşlanıyordu. Neredeyse bir yıl sonra beni duyduğunda ağlamamak için ne kadar çaba sarf ettiğini nereden bilebilirdim. Ya da belki birkaç saniyeliğine eliyle ağızlığı kapatmak zorunda kalmıştı, o hareketi biliyordum. Eğer beni hala geri alamadıysa, kesinlikle açıklamak için uygun bir zaman olmadığına dair ciddi nedenleri vardı, söylediği buydu. Temelde benim gibi kızlar her şeyi anlayamazdı. Ama bir gün eve döneceğimden emindim, kimse bu konuda bir şey söylemese bile. Bir sürpriz olacaktı ama bu sefer güzel bir sürpriz olacaktı.

Her zaman beni düşünürdü, geleceğim için endişelenirdi. Buluşacaktık. Başka ne arıyordum ki? Ona nankörce cevap vermiştim ve özür dilemek için onu nasıl bulacağımı bilmiyordum. Giuseppe'nin yüzüne birkaç damla yaş düştü ve gözlerini açtı.

Televizyon için de üzgündüm. Onun deyimiyle üst okula gittiğimde Adriana'nın içini rahatlatacaktı. Bir keresinde onlara kullanılmış bir tane verilmişti, ancak birkaç ay sonra bozuldu ve tamir etmek ya da yenisini almak mümkün olmadı. Ben okula gitmeden kısa bir süre önce

geldi. O kış *Sandokan*'ın bütün bölümlerini zemin katta, dul kadının kanepesinde oturarak izlemiştik. Onunla birlikte leblebi kemirirken Marianna için ağlamıştık. Labuan'ın İncisi, deli olduğumuz Malezya Kaplanı'nın güçlü kollarında ölmüştü. Ama o, bir daha hiçbir kadının onun aşkına sahip olamayacağını söylemişti.

Bir gurur patlamasıyla Adriana'yı gelecekteki yokluğum sırasında bir eğlenceden mahrum bırakmıştım. Bunu düşündüm, biraz utandım.

Haziran ayında iki annemin arasında kaldığım o gün. Okulda birkaç dakikalığına omzuma yaslanan ilk annemin elini sık sık tekrar düşünüyorum. Okşamaktan bu kadar kaçınan bir kadının elini neden oraya koyduğunu hala merak ederim.

OceanofPDF.com

28.

Bir yıldan biraz fazla zaman geçmişti ama bu yaşadığım en uzun yıldı ve diğerlerinden daha fazla geleceği istila edecekti. İçine atıldığım nehri göremeyecek kadar gençtim ve akıntıya kapılmıştım.

Bir elimde aynı bavul, diğerinde karmakarışık ayakkabıların olduğu çantayla farklı merdivenlerden çıktım. Babam park yeri bulmak için daireler çizerek araba kullandı, şehirde araba kullanma konusunda tecrübeli değildi ve önceden özür dilemişti, aksi takdirde sessizlik içinde geçen yolculuk sırasında. Kavşaklarda kararsızdı ve diğer sürücüler defalarca korna çaldı. Ayrılışıma çok üzüldüğüm için yardım edemedim. Bir ayağım arabada, diğer ayağım dışarıda, bir an durup ağlayan ve ellerini bana uzatan Giuseppe'ye baktım, annesi de onu tutuyordu. Git, git, demişti ağlaması üzerine ve böylece birbirimizden ayrılmıştık. Adriana veda etmek istememişti, ayrılmama yeminimizi bozduğum için bana çok kızmıştı. Garaja saklanmıştı.

Bir şekilde yazdığım adrese ulaştık. Bina sahile birkaç kilometre, gideceğim liseye de birkaç sokak ötedeydi. Arabadan iner inmez sert ve kompakt kütlesine, açık kahverengi sıvasına baktım. Bir yıl öncesine kadar yaşadığım evin tam karşısındaydı. Üçüncü katta hafifçe açık bir kapı bekliyordu. Nefesimi ve kalbimi sakinleştirmek için bir an durdum. Tam kapıyı çalacaktım ki kapı usulca açıldı ve giriş holünün gölgeli ışığında devasa bir kız belirdi. Bana kıyasla öyle görünüyordu. Beni geniş, hoş bir selamla karşıladı, zaten aşinalık doluydu. Sesi büyüleyiciydi: içinde küçük çanlar çalıyor, kelimelerden birkaç saniye sonra kayboluyordu.

"İçeri gelin, annem bir dakika içinde dönecek" dedi ve çantalarımı aldı.

Onu paylaşacağımız odaya kadar takip ettim. Yatağın üzerinde benim için iki ayakkabı kutusu ve okul yılı için yeni kıyafetler vardı. Düğünden önceki günlerde geline verilen hediyeler gibi belli bir düzen içinde sergilenmişlerdi. Gelecekteki ders kitaplarım Sandra'nın bana gösterdiği kitaplığın bir rafını işgal ediyordu, defterler masanın üzerinde, bir hesap makinesinin yanında hazırdı. Adalgisa az önce gelmişti, her zaman cömerttir.

Sandra, "Teyzen bütün bunları senin için getirdi," diye onayladı.

Bana baktı, kestane rengi gözleri şaşırmıştı, belki de benden önce gelen hediyeler için hevesli olmayışıma. Oysa onlara ihtiyacım vardı, beni içinde gördüğü giysiler eski püsküydü. Ama bu şekilde mal almaktan bıkmıştım.

Onu da tepeden tırnağa dikkatle inceledim. Cüssesine rağmen on yedi yaşından daha genç görünüyordu, bir çocuğunki kadar berrak bir teni ve kocaman bir meleğin yüzü vardı.

Annesi merdivenlerde tanıştığı babamla birlikte geldi. Beni misafir edecek olan ailenin soyadını hatırlamıyordu ve bir kattan diğerine dolaşıp kapıları çalıyordu. Sinyora Bice onu zor durumdan kurtarmış ve evinden uzakta olmasına rağmen koruduğu güçlü Toskana aksanıyla konuşarak onu arkasına çekmişti. Bizi mutfağa götürdü ve fırından yeni çıkmış kurabiyeleri, babama da onları batırması için küçük bir bardak *vin santo* ikram etti. "Bunu Floransa'daki diğer kızımı görmeye gittiğimde alıyorum. Sadece tadına bak," dedi ve bir yudum aldıktan sonra yorum yapmasını bekledi. Sonra bana döndü, nezaketen bir kurabiye yedi ve görünüşümü değerlendirdi. "Çok zayıfsın, şu halimize bak!" Kendisini ve kızını işaret etti ve geniş göğsünü sallayarak güldü. Belirgin çenesi ve
Çıkık alt ön dişleri ona neşeli bir bulldog havası veriyordu.

Sinyora Bice yaşadığım eksikliğin yemekle ilgili olmadığını ilk bakışta tahmin etmişti, bundan eminim. Onunla geçirdiğim yıllar boyunca kendini bir ikame olarak sunmadı, beni şefkatle beslemekle yetindi, çalışmaya olan bağlılığımı takdir etti, akşam yemeğinden sonra papatya çayı ritüelini icat ederek her zaman zor olan uykumu getirdi. Bu ondan istenenden çok daha fazlasıydı.

Sabahları bizi uyandırmaya gelir ve beni gözlerimi açmış, çoğu zaman elimde bir kitapla bulurdu. "Şu tembel kemiğe bak," derdi.

Yorganın altında uyuyan dev kızına doğru başını salladı. Komplocu bir şekilde gülümsedik, sonra onu çağırdı.

Ona hâlâ minnettarım ama mezun olduktan sonra geri dönmedim. Terk ettiklerime geri dönmek gibi bir alışkanlığım yok.

O öğleden sonra, babam gitmeden önce, yatağın üzerinde sergilenen kıyafetler arasında Adriana'nın giyebileceği bir şeyler aradım. Bir şapka ve bir eşarp dışında hepsi ona çok büyüktü. *Bana kızma, Cumartesi okuldan hemen sonra gideceğim, saat üçte beni meydanda bekle,* diye bir not yazdım. Ona götürmesi için her şeyi ona verdim.

Babam kapıya doğru yönelirken hanımefendiye, "Gerekirse bir tokat at, kızın olduğunu düşün," dedi. Resmi "siz" ifadesini kullanması gerektiğini bilmiyordu. Kaba bir şekilde ondan beni bir anne gibi sevmesini istiyordu; bugün buna inanabiliyorum.

"Cumartesi günü eve dönmek için otobüse bindiğinizde dikkatli olun, şehirden kalkan tek otobüs o değil. Doğru otobüse binmeye çalışın," dedi ve sonra yine hanımefendiye döndü: "Belki onu durağa kadar götürürseniz daha iyi olur, en azından ilk seferinde. Ayrıca okula da lütfen, nerede olduğunu bilmiyor."

Sanki ben onunmuşum gibi konuşurdu. Benimle ya da diğer çocuklarla hiç ilgilenmemişti. Ya da belki de ben görmemiştim. Duygularımla başımı öne eğdim.

"Omuzlarını düzelt, yoksa kambur olacaksın."

Şaplak güçlü ve düzeltici bir şekilde geldi. Sırtımda babamın ağır avucunun iziyle kaldım.

Daha sonra Sandra şaşkınlığıma baktı.

"Bavullarını boşaltmana yardım edeyim," diye teklif etti.

"Duvara bir şey yapıştırmamın sakıncası var mı?" diye sordum. "Hayır, tabii ki olmaz, işte raptiyeler."

Bu, kız kardeşimin yazı bitiren yağmurlu günlerden birinde yaptığı bir çizimdi. Sayfada o ve ben çiçekli otların arasında el ele tutuşuyorduk. Boştaki elimle kapağında "TARİH" yazan bir kitap tutuyordum, o ise bir sandviç tutuyordu. Bir mortadella kenarı sarkıyordu, pembenin arasındaki küçük beyaz yağ halkalarından tanınabiliyordu. Mortadellayı çok severdi. Kalemin yakaladığı bir başka fark: o gülümsüyordu, küçük dişlerini gösteriyordu, ama ben gülümsemiyordum. Adriana her zaman bir dahiydi.

Masanın üstündeki kâğıda baktım ve yanına başını güneşten korumak için kullandığı bir tülbenti koydum - o yıl artık ihtiyacı olmayacağı için ondan habersiz almıştım. Bazen onu hızlıca boynunun arkasında düğümlerken görürdüm, örneğin bakla toplamaya gittiğimizde.

"Bu şey beni terletiyor ama o olmadan burnum kanıyor" dedi.

Kare kumaşın köşelerini tuttururken Adriana'nın saçlarının kokusunu aldım ve rahatsızlığım ateşim düşmüş gibi biraz azaldı. Sonra her gece soluk geometrik motifleriyle mendil yanımdaydı. Küçük evler, stilize çalılar, sepetler karanlıkta gözlerim tarafından uyandırılan fosforlu figürler gibi titreşiyordu. Sonra onu ve ihanet ettiğim anlaşmayı düşündüm. Eğer onu da yanımda götürmeyi başarabilirsem, bir gün kendimi affettirecektim. Odanın ölçülerini çoktan hesaplamıştım, bir yatak daha sığabilirdi ve belki bu arada tanıştığım Sandra ile annesi ve babası başka bir misafiri sorun etmezlerdi. Adriana'nın şimşek hızıyla yaptığı açıklamalara gülerler, o da yetişkinlere özgü sağduyusuyla onları şaşırtırdı.

Ona kıyasla sahip olduğum iyi şansın bir kısmını telafi etmem gerektiğini zaten hissediyordum. Yine de ikimiz arasında hayata daha az uygun görünen benim.

Ben orada yokken ona ne olabilirdi? Gecelerim meydana gelebilecek felaketlerle doluydu - sonuçta zaten bir kardeşimizi kaybetmiştik ve belki de o ev felakete davetiye çıkarıyordu. O ilk dönemin uyanıklığını ona adadım, ama yıllar geçtikçe hep beni tedirgin edecek bir şeyler, uyumamak için bir bahane buldum. Hala farklı çareler deniyorum, yeni bir yatak, yeni çıkan bir ilaç, rahatlamak için yeni mükemmelleştirilmiş bir teknik. Kısa aralıklar dışında kendimi uykuya bırakmayacağımı zaten biliyorum. Her gece yastığımda aynı hayalet düğümü beni bekliyor, belirsiz dehşetler.

OceanofPDF.com

29.

O eve ve aileye de alışmıştı. Sandra'nın babası Sinyor Giorgio uysal ve sessizdi. Ailedeki tek zayıf kişi oydu; karısı artık onu şişmanlatmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Öte yandan, beni yemeyen iyi bir cadı gibi kilomu birkaç kilo artırmayı başarmıştı. Bana cömert porsiyonlar sundu ve tabağımda bir şey bırakmaya utanarak hepsini bitirdim.

Sinyora Bice, babamın istediği gibi ilk gün beni okula götürdü. En kestirme yolu öğrendim: Yarı yolda balkondaki kafesli kanaryalar cıvıldıyordu, her sabah onları görüyordum.

Soluk sarı binayı ve içeri girmek için bekleyen bağıran kız ve erkek gruplarını gördüğümüzde ona "Bu iyi, teşekkür ederim" dedim.

Açık girişe doğru tek başıma ilerledim. Her başlangıcın heyecanı ve korkusu boğazımda düğümleniyordu. Sınıfımda tanıdığım bir kız vardı, yıllar önce aynı havuza gitmiştik. Aşağıya bakıyordum ve onu görmemiştim; bana seslendi ve yan yana oturduk. Ailesiyle birlikte o mahalleye yeni taşınmıştı.

"Neden bu liseye kayıt yaptırdın, kuzey kıyısında yaşamıyor musun?" diye sordu daha sonra.

Cevap vermek için ağzımı açtım ve kapattım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, kesinlikle gerçeği söylemeyecektim ve o anda hiçbir inandırıcı yalan yardımıma gelmedi.

"Uzun hikâye," diye mırıldandım, zilin özgürleştirici sesinden hemen önce. Ona başka bir zaman anlatacaktım. Bu arada yalan söylemeye hazırlanıyordum.

Böylece yıllarca sürecek bir utanç başladı. Yanağımda silinmez bir leke, bir doğum lekesi gibi beni terk etmedi. Başkalarına, öğretmenlerime, sınıf arkadaşlarıma ailemin yokluğunu açıklamak için makul bir hikaye uydurdum. Babam jandarma erinin Roma'ya tayin edildiğini ve şehrimizden ayrılmak istemediğimi tekrarladım. Bir akrabamın yanında kalıyordum ve hafta sonları

Başkentte ailemi gördüm. Sahte olanın gerçekte olandan daha makul olduğu ortaya çıktı.

Bir öğleden sonra sıra arkadaşım Lorella aradı ve matematik defterimi ödünç alıp alamayacağını sordu.

"Getireyim, tam olarak nerede yaşıyorsun?" Aşırı aceleyle sordum.

"Hayır, annemle dışarıdayım, tam sizin sokakta, numara kaç?" Şimdi kapana kısılmıştım, ona numarayı ve katı söylemek zorundaydım.

Sadece Sinyora Bice evdeydi, neyse ki.

"Bir okul arkadaşım geliyor. Seni teyzem sanıyor, sorun olur mu?"

"Elbette, ama gayri resmi olarak *sen* demeyi unutma," dedi ve belki de şefkatle göz kırptı. Açıklamaya gerek duymadan anlamıştı. Kapıya doğru gitmek istedi. "İçeri gel, yeğenim seni bekliyor."

Ayrıca ilk cumartesi günü beni otobüs durağına götürmek için ısrar etti. Yolculuk bitmek bilmez gibiydi ve korkuyordum. Belki de kasabada beni çoktan unutmuşlardı. Zaman bağlanmak için çok kısaydı, bunu yapabilecek durumda olsak bile.

Pazartesi günü kız kardeşime bir kart göndererek diğerlerine benim için selam söylemesini rica etmiştim. Bu bir alışkanlık haline gelecekti, aileme orada olduğumu ve eve döneceğimi hatırlatmak için her hafta bir tane gönderecektim. Adriana ve Giuseppe için kalpler çizdim ve *şaplak* yazdım. Bazen postalar yavaş gelirdi ve ben de cumartesi otobüsüne yetişirdim.

İlk döndüğümde kasabaya birkaç kilometre kala bir kaza nedeniyle yol kapanmıştı ve uzun süre durmuştuk. Kız kardeşim beni karşılamaya gelmiş olsa bile beklemekten sıkılmıştı. Otobüs nihayet "Hoş Geldiniz" tabelasını geçtiğinde, onun meydanda olmayacağından emindim ve eve yalnız gitmenin ne kadar zor olacağını hissettim. Ama işte oradaydı, yumrukları kalçalarında, dirsekleri dışarıda ve yüzünde bildiğim o hayal kırıklığı ifadesi vardı. Saat dörde birkaç dakika vardı.

"Seni saatlerce bekleyemem. Benim de yapacak işlerim var" diye patladı.

Gerçekten komikti, hala sıcak olan havada babamıza onun için verdiğim yün şapkayı takıyordu. Adriana'nın teatral dilinde bu, onu terk etme günahımı affettiği anlamına geliyordu. Birbirimize sarıldık.

Belki de sadece o ve ben şehre dönüşümde yeni bir ayrılık görmüştük. Evde annem sanki tütüncüden tuz almak için beş dakikalığına dışarı çıkmışım gibi davranıyordu. Ama öğle yemeğinden kalan bir tabak makarnayı benim için fırına koymuştu. Ben banyodayken makarnayı ısıtmış. Okulla otobüs arasında yemek yemeye vaktim olmadığını hesaplamış olmalıydı.

"İşte yine geldi," diye selamladı Sergio beni, kötü bir bakışla. Bir hafta sonra hiçbir şey değişmemişti.

Aralık ayında bir Cuma günü ateşim çıktı ve Cumartesi günü Sinyora Bice kararlıydı, gidemezdim. Ernesto'nun şarap dükkanına telefon edip aileme haber vermesini istedim, tamam dedi ama anlayıp anlamadığını bilmiyordum, müşterilerin yükselen seslerini, kırılmaz bardakların şıngırtısını duyuyordum. Her şeyden önce Adriana'nın beni otobüs durağında beklemesini istemiyordum. Noel tatiline kadar olan günleri saydım ve geçtikçe teker teker üstlerini çizdim.

Döndüğümde onu daha zayıf ve herkesle savaş halinde buldum. Çantamla içeri girdiğimde bana başını bile sallamadı ve hemen ardından kötü ruh halini merdivenlerden aşağıya taşıyarak dul kadına gitti. Neler olduğunu bana başka birinin anlatması gerekiyordu.

"Onun nesi var?" Mutfak masasında duran anneme sordum. Yanında, yerde, soyulacak bir kova patates vardı.

"Kim, kız kardeşin mi? Delirdi, yemek yemiyor. Sadece marsala ile çırpılmış bir yumurta, sabah erkenden, ama kimse o n u göremez, yoksa bırakır. Ben yaparım ve odama geri dönerim."

"Neden böyle davranıyor?" Benim için ayırdığı şalgam ve fasulyeyi yerken sordum. Karşısında oturuyordum, tabağım masanın çıplak yüzeyindeydi.

"O vahşi kedi artık burada kalmak istemiyor. Seninle şehre gitmek istiyor," dedi ve inanamayarak bıçağı havada gezdirdi. "Bazen bir katır gibi topuklarını kazıyor ve okula gitmiyor, bu kız babasının dayaklarından bile korkmuyor."

Başını salladı ve spiral şeklindeki bir kabuğu yere bıraktı.

"İşim bitti, aşağı inip onu arayacağım," dedim.

"Bak bakalım seninle konuşacak mı, sana biraz ilgi gösteriyor. Baban endişeli, o da çocuğun öleceğinden korkuyor. Her akşam eve taze yumurtayla geliyor, tuğla fabrikasında çalışan ve biraz arazisi olan birinden alıyor."

Kız kardeşimi bulmak için aşağı indim. Kanepedeydi ve beni duyar duymaz ulaşabildiği ilk dergiyi kaptı ve okumaya dalmış gibi yaptı. Alçak masanın üzerinde bir tepsi kurabiye vardı ama bir tanesi bile gitmemiş gibiydi. Dul kadın denedi, annem onu uyarmıştı. Adriana bunu yutacak bir tip değildi.

Yanına oturdum, orada evimizde gibiydik. Bulaşıcı olmasını umarak önce bir kurabiye, sonra bir tane daha yedim. Nezaket faslı bittiğinde - nasıl büyüdüğüm ve ne kadar güzelleştiğim- Maria mutfakla meşgul oldu. Fırını açtı, kapının nasıl gıcırdadığını ezbere biliyorduk. Köftenin kokusu bize ulaştı. Adriana gözlerini derginin sayfasından ayırmıyordu, boynu gergindi.

"Hikaye nedir?" Kulağına nefes vererek sordum.

"Bir fotoğraf romantizmi, görmüyor musun?" dedi, kasıtlı olarak yanlış anlayarak, gözyaşlarına boğulmak üzere olan hafif sert bir sesle.

"O değil. Sen, neler oluyor?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi, hâlâ dönmeden.

Bacak bacak üstüne attı ve göğsünü hafifçe öne eğerek benimle arasındaki mesafeyi artırdı, derginin diğer yöne kaymasına izin verdi. Bazı sayfalar kapandı ve rastgele, fazla hevesli bir şekilde okumaya devam etti.

"Yemek yemediğini duydum, okula dönüşümlü gidiyormuşsun. Üst kattakiler senin için endişeleniyor."

"Endişeliler, hadi ama! Ölsen bile endişelenmezler." Ve bazı sayfaları neredeyse yırtacak bir acelecilikle çevirdi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Hemen cevap vermedi. Elimle onun cılız kolunu tuttum ve kavradım. Yüzünü göremiyordum ama direncinin her seferinde biraz daha kırıldığını hissediyordum.

"Zamanı geldiğinde sana anlatacağım," dedi ve dergiyi aniden kapattı. "Güle güle, Mar'." Ayağa kalkarken veda etti ve ben de onu takip ettim. Maria geldi

Mutfaktan çıkarken bana baktı ve acizlik ve endişe belirtisi olarak dudaklarını birbirine bastırdı. Adriana çoktan merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

Yemeği onsuz yedik, yatak odasına çekildi. Giuseppe eve gelir gelmez sürekli üzerimdeydi. Onu yatağına yatırdım ve sonra ona gittim. Diğer çocukların geceyi nerede geçirdiklerini ya da nedenini hatırlamıyorum. Kız kardeşim üst ranzanın kenarında oturmuş, bacaklarını boşluğa doğru sallıyordu. Ben merdivene tırmanırken o durdu.

"O pislik Sergio kırdı," dedi, eksik bir adımı fark ettiğimi görünce. "Artık burada kalmak istemiyorum," diye sakince başladı, daha ben yanına yerleşmeden.

Sol elinin arkasındaki koyu renkli yara kabuğunu soymaya başladı.

"Sen şehre döndüğünden beri kendimi burada kaybolmuş hissediyorum. Hep seni ve Vincenzo'yu düşünüyorum" dedi ve çenesiyle kimsenin almaya cesaret edemediği boş yatağı işaret etti.

Tırnaklarıyla başaramadığında bir saniyeliğine dişlerini kullandı. Altında yeni bir deri belirdi, parlak pembe, içine nüfuz eden kanın baskısına boyun eğme arzusuyla.

"Bulunduğunuz yere gelmeme izin vermelisiniz, o çok nazik bayana sorun," diye ekledi, sanki daha kolay bir şey yokmuş gibi.

"İyi biri olduğunu nereden biliyorsun? Ayrıca orada yer yok, kızı ve ben zaten kalabalığız," dedim, aniden sertleşerek.

"Ama ben yer kaplamıyorum. Seninle tepeden tırnağa uyuyabilirim, geldiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu, yalvaran bir çocuğun umut dolu gözleriyle bana bakarak.

Elbette hatırlıyordum ama yine de içimde bir direnç hissediyordum ve bunun nereden geldiğini anlamıyordum. Sık sık onu yanımda götürmeyi hayal etmiştim. Sırtımı arkamızdaki, odayı aileminkinden ayıran bölmeye yasladım.

"Evet deseler bile, odanı ve pansiyonunu ödeyecek parayı kim verecek?" dedim ve parmak eklemlerimi usulca duvara vurdum.

"Kesinlikle yok," dedi Adriana hızlıca. Ve sonra, kararlı ve düşünceli bir tonda: "Ama sahip olan biri var. Adalgisa. Deneyebilirsin."

Birden sırtımı dikleştirdim. "Bunu nasıl düşünebilirsin? Sen gerçekten delisin. Onu nerede bulacağımı bile bilmiyorum."

"Tamam o zaman. Artık canım yemek istemiyor. Eğer açlıktan ölürsem sakın arkamdan ağlamaya başlama." Karşı duvara bakarak telaşsız bir şekilde bacaklarını tekrar sallamaya başladı. Bana karşı bir avantajı vardı, kafasında bir tür plan yapmıştı bile. Elini bir yetişkin gibi oynadı.

"Hadi ama, mantıklı olmaya çalış. Zaten eğitim masraflarımı karşılıyor. Seninle de ilgilenmesi için ne sebep var? Sen onun kızı değilsin," dedim terleyerek.

"Bu konuda sen de öyle. Adalgisa seni sadece birkaç yıllığına aldı ve sonra geri gönderdi."

"Evet, çünkü hastaydı ve bana bakamıyordu. Beni korumak istedi."

Adriana bana baksaydı belki dururdu ama gözleri önündeki kirli beyaz duvara sabitlenmişti ve çaresizliği görmedi.

"Hasta, hadi ama! Hâlâ peri masallarına inanıyorsun. Hamileydi, o yüzden kustu. Bunu düşünmemiş olman mümkün mü?"

"Sen tamamen aptalsın," dedim başımı sallayarak. "O kısır, bu yüzden beni evlat edindi."

"Bana öyle geliyor ki bunu yapamayan kocası, şimdi bir bebeği var ve bu karabinacıların değil. Bu yüzden bu felaket yaşandı."

"Sen bu konuda ne biliyorsun ki? Sen sadece cahil bir dedikoducusun" -ve ben nefes nefese, tiksintiyle arkamı döndüm. Kalbim şakaklarımda hapsedilmiş bir şeytanın yumrukları gibi öfkeyle çarpıyordu.

"Herkes biliyor. Annemle babamın, bebek şimdiden büyüdüğü ve hala ona vaftiz hediyesi vermeye gitmedikleri için üzgün olduklarını duydum."

Böylece Adriana 1976 Noel arifesinden önceki gece beni gerçeğe bağladı. Bayram yemeğinde ikimiz yemek yemedik, *brodo di cardo con stracciatella* karlı bir Santo Stefano için kalacaktı.

Adalgisa'nın bir yıl önce bize gönderdiği yatağın üst ranzasında ona cevap verecek kelime bulamadım. Sol elini tuttum ve tırnaklarımı olabildiğince sert bir şekilde etine geçirerek kesiği yeniden açtım. Birlikte, bana kalan tek silahın yaralarının etrafında yüzeye çıkan kanı izledik. Ağlamadı ve hareket etmedi. Parmaklarımı çektiğimde

Onu itmek için sırtına vurdum ama o yukarıdan nasıl düşeceğini biliyordu. Daha önce hiç hissetmediğim bir şiddetle ağladım.

Sonra uzandım ve hareket etmedim. Vücudum zonkluyor, kendi kendine nefes alıyordu. Adriana geri tırmanmaması gerektiğini anladı, aşağıda, nefretimden kısa bir mesafede kıvrıldı.

OceanofPDF.com

30.

Ernesto'nun şarap dükkanında Adalgisa beni aradığında arka planda garip bir ağlama sesi duydum. İşte buydu: Bir çocuğun feryadı. Bir çocuğun. Ve onu çağıran erkek sesi -belki de uyanık olduğunu söylemişti- benim bildiğimden daha derindi. Babam mı, diye sormuştum ona: Hayır, televizyon. Oh, televizyon.

Yatak istirahati, hamileliğin ilk aylarındaki mide bulantısı, hastalık değil. Onlarla geçirdiğim son haftalarda benim için olduğunu düşündüğüm ani gözyaşları, bir akşam yatak odasının kapalı kapısının ardındaki öfkeli sesler. Telefonun çalması ve eğer açan bensem ardından gelen sessizlik. Sonra dışarı çıkmak için o endişeli telaş, genellikle eczaneye ya da doktora. Gidip ilacı alacağım, anne, reçeteyi ver bana. Hayır, şimdi iyiyim, biraz hava bana iyi gelecek. Ama bir gün doktorun muayenehanesi kapalıydı ve ben onu o mahallede dolaşırken görmüştüm. Sonra oradan geri döndü.

Çok yavaş giden otobüste göz ardı ettiğim ipuçlarını yeniden kurguluyordum; hep aynıydılar ama arada bir aklıma yeni bir ipucu geliyordu. Banyoda her zaman yarısı dolu olan hijyenik ped paketi. Ve geçmişte, kilisede neredeyse her gün yaptığı ibadetler... Artık büyümüştüm ve evde tek başıma kalabilirdim. Adalgisa ilmihal öğretmeniydi. Credo'yu ezberden okuyan çocukları dinler, dua kitabına parmaklarıyla vururdu: beni yanına aldığında gördüğüm buydu.

Kış tatili bitmeden şehre dönecektim, Sinyora Bice'nin evinde bıraktığı deftere yazılacak ödevleri bahane ederek. Ama aslında ona sormam gereken acil bir şey vardı. Ve sonra Adriana'nın söylediği evde bir gün daha geçirmeye dayanamadım: Herkes biliyor. O gece utancımdan ölmek istedim. Evlatlığım

Annem beni geri göndermişti çünkü gerçek bir çocuğu olacaktı, ben hariç herkes biliyordu.

Haberlerden sonraki en karanlık saatlerde kalbimi durdurmaya çalıştım, çok az zaman alırdı. Sanki suyun altındaymış gibi pasif kalmasını sağladım. Sessizce saydım, kalan oksijenin kan dolaşımında çözülmesini, uykunun beni yutmasını, ölüme dönüşene kadar daha da ağırlaşmasını bekledim. Ama sınıra ulaştığımda derin bir nefes aldım, uzun bir tıslamayla, hayatta kalmak için ciğerlerini hava ile dolduran ve yüzen yüzücüydüm. Bildiğim dünya etrafımda çöktü, gökyüzü parçaları hafif manzara parçaları gibi üzerime düştü.

Noel arifesi sabahı şafak pencereden göründüğünde, babam duvarın diğer tarafında uyandı. Gevşek eski bazanın ritmik gıcırtısı. Vincenzo'nun ölümünden beri duyulmamıştı.

Sonrasında annem mutfakta. Ben zaten oradaydım, loş ışıkta. Beni hemen görmedi, bir hareketle irkildi.

"Neden bana bebeği olacağını söylemedin?"

Kollarını iki yana açıp oturdu ve sanki bu soruyu uzun zamandır bekliyormuş ve cevabını hala bilmiyormuş gibi yavaşça başını salladı.

"Size söylemek istedi ama zaman geçti ve bir daha ortaya çıkmadı."

"Babası kim?"

"Bilmiyorum. Çocuk sahibi olamayan kocasıydı, diğer adam hiç telaşlanmadan onu hamile bıraktı."

"Kiliseye giden biri olmalı, bütün öğleden sonralarını orada geçiriyor," diye düşündüm yüksek sesle. Ben de oturdum. Bir kolumu yanımdaki masaya dayadım.

"Rahip olmadığı sürece sorun yok," diye şaka yapmaya çalıştı annem. "Kahve yapıyorum, bir yudum ister misin? Artık büyüdün," dedi ve ayağa kalktı. Cezve ve kaşıkla uğraştı, ben ona bakmadım. Birkaç dakika sonra fokurdama ve havadaki aroma başladı. Benim için fincanı formika tezgahın üzerine koyarken bileğinden tuttum ve içmeme izin verilen azıcık kahve döküldü.

"Neden bana söylemedin?"

Kahve için kızmadı, kokulu ve sıcak kahvenin kenara yayılmasına izin verdi. Bir damla düştü, bir damla daha. Şekeri çoktan koymuştu.

Kokusundan anladım. Bileğini sıkmaya devam ettim, parmaklarımın kavradığı deri beyazlaştı.

"Sana bu acıyı çektirmeden önce biraz daha büyümeni bekliyordum." Tutuşumu gevşettim ve kolunu ittim.

"Neredeler?" Ben sordum.

"Kim?"

"Adalgisa, çocuk."

"Bebekle birlikte nerede olduğunu bilmiyorum, bu yüzden ona bir hediye vermeye gitmedim."

Süngerle masayı kuruladı, damlalar yere düştü.

"Şimdi yemek yemeyen diğer kız gibi olma. Sana da yumurta kıracağım, Noel için bir sürü var."

Denemeden önce ayrıldım.

Adriana ve ben sonraki günlerde birbirimizle konuşmadık ama onun suçlu ve dikkatli bakışlarını üzerimde hissettim. Dul kadının evine nadiren giderdi, her zaman etrafta, uygun bir mesafedeydi. Bir gece yatakta kitap okuyordum ve kitap elimden düştü. O benden daha hızlıydı, bir kedi gibi merdivenden indi ve kitabı aldı.

"İyi mi?" diye sordu, açarken.

"Sanırım öyle, daha işin başındayım."

Yere diz çöktü, bazı sayfaları karıştırdı. "Kahretsin, bir çizim bile yok. Bitirdiğinde bana ödünç verir misin? Ortaokula geçtiğime göre artık roman okumaya başlamalıyım."

"Tamam," dedim ve heyecanla tekrar yukarı tırmandı.

Açlık grevine ara vermişti ve ben de yemeğin tadı ilaç kadar acı olsa da çaba gösterdim. Dikkat çekmemek için mümkün olduğunca az yedim.

Gitmeden önce kitabı Adriana'nın yastığının üzerine koydum. Onu evde bulamadım ve saat çoktan geç olmuştu, ona veda etmeden uzaklaştım. Büyük meydanın az ötesinde arkamdan adımlarını fark ettim, nefes nefese bana ulaştı.

"Maria tutkal gibi, beni her saniye arıyor. Bu sefer kaçtım, mobilyaları taşımak için yardım istedi." Ağırlığı paylaşmak için taşıdığım çantanın sapından tuttu. Otobüs durağına doğru yürüdük ve bu neredeyse el ele tutuşmak gibiydi.

"Bazen çok fazla konuşuyorum," diye itiraf etti, yokuş yukarı çıkarken nefes nefese kalmıştı.

"Eğer doğruyu söylüyorsanız bunda yanlış bir şey yok. Yanlış olan gerçektir."

Otobüsün merdivenlerinde dönüp ona baktım. "Hanımefendiye sizin için yer açıp açamayacağını soracağım. O iyi biri, haklısın."

Sinyor Giorgio kapıyı açtığında ağzımda yanan en acil soru bu değildi. Adriana'yı çoktan unutmuştum, en azından bir süreliğine. Evde yalnızdı, karısı ve kızı hastanedeydi. Sandra düşmeden bir bacağını kırmıştı: Ağırlığı altında kemiğin çatırdadığını hayal ettim. Onu ertesi gün taburcu edeceklerdi, bu arada o gece annesi onunla kalacaktı ve onunla konuşmak için beklemem gerekecekti. Patrizia'yı aradım ve beni evlerine yemeğe davet etti; şehirde okula döndüğümden beri düzensiz aralıklarla görüşüyorduk.

Tam kapıda ceketimi giyerken Sinyora Bice anahtarını kilide soktu. Acelesi vardı, bir şey almaya gelmişti. Nezaketen ona Sandra'yı sordum ama cevabını dinlemedim bile, benim için pek önemli değildi.

"Teyzemin telefon numarasını kaybettim, bana verebilir misiniz?"

Biraz şaşırmış gibiydi, belki de Adalgisa'dan her bahsettiğinde benim suskunluğumu hatırlıyordu. Benim hakkımda bildiklerini, özellikle de teyzemin okul masraflarımı karşıladığını anlamamıştım.

"Bir tane vardı ama sonra değişti ve yenisini yazmayı unuttu. Özür dilerim."

"Peki para konusunu nasıl hallediyorsun?" Ona bakmadan cüret ettim.

Bir an kendini tuttu, belki de söyleyip söyleyemeyeceğini merak ediyordu. "Her ayın son Cuma günü hesaplaşmaya geliyor."

Kesinlikle sabah, ben evde yokken. Yoksa tanışırdık.

"Tek başına mı?" diye sordum.

"Evet. Şimdi acele etmeliyim, Sandra beni bekliyor." Onun yerine banyoya doğru iki adım attı ve durdu. Orada durdum, elim ön kapının üzerindeydi. "Tatilden erken dönmüşsün ve

karanlık yüz. Arkadaşına gideceğin için memnunum, böylece biraz eğleneceksin. Gece kalmak istersen iznim var."

OceanofPDF.com

31.

Önümde, Noel desenli bir masa örtüsüyle kaplı masanın üzerinde bir dilim panettone. Kenar boyunca bir sıra ren geyiği hediyelerle dolu kızakları çekiyordu, ancak ilki kumaşın kenarı tarafından başı kesilmişti ve diğerleri de aynı kadere doğru onu takip ediyor gibi görünüyordu.

"Şekerlenmiş meyveyi bile sevmiyor musun?" Patrizia'nın annesi yemek yemediğim için sordu.

Onun sözleriyle bir şekilde serbest kalan gözyaşları, şekerlenmiş meyve ve kuru üzümlerin üzerine, yumuşak sarı kekin üzerine aktı. Vanda'nın başını sallamasıyla kocası oturma odasına gitti ve televizyonu açtı. Benimkinin yanındaki sandalyede hareketsiz ve gergin bir şekilde oturan Pat annesine baktı. Nicola'nın sonuçsuz kalan bazı konuşma girişimleri dışında yemek alışılmadık derecede sessiz geçmişti. Gümüş çatal bıçakların tabaklara sürtünmesinden başka bir şey yoktu. Yaşlı kedileri öldüğü için üzgündüler.

"Hasta değildi. Hamileydi," dedim ve kırmızı peçeteyle yanaklarımı kuruladım. "Beni kasabaya geri göndermeden önce bunu hemen fark etmeliydim."

"O zaman hazır değildin." Vanda masanın etrafında bana doğru ilerledi. "Beni bu yüzden geri gönderdiler. Ama benim bununla ne alakam var? I
bebekle birlikte ona yardım ederdi."

"Sana söyledi mi?"

"Kız kardeşimden öğrendim."

Vanda inanamayarak elini omzuma koydu, ben de başımı onun yumuşak yün kalçasına yasladım. Bana hafifçe sarıldı. Yorgunluktan gözlerimi kapattım, en azından kısa bir süre için sessiz ve hareketsiz olmasını isterdim, böylece kısa bir unutma döneminde bir insan bedenine yaslanarak, onun parfümünde kaybolup birkaç dakika dinlenebilirdim.

"Bunu sana bir çocuğun söylemesi gerekiyordu, bu mümkün değil. Adalgisa'nın er ya da geç sizinle konuşacağına ikna olmuştum; size açıklama yapmak ona kalmıştı."

Küçümsemesi kulağımda derin bir titreşim yarattı. Şok olmuş gibi doğruldum.

"Ama artık sabahları ben okuldayken sinyora ödemeye gittiğini biliyorum. Bir dahaki sefere beni bulacak."

Nicola Vanda'yı aradı, acil bir telefona cevap vermesi gerekiyordu.

Pat, "Ben de orada seninle olacağım, okuldan evde kalacağım," diye teklif etti. Bütün bu süre boyunca sessiz kalmıştı.

"Hayır. Tek başıma."

"Her neyse, bir keresinde ona rastlamıştım-Adalgisa, şimdi bebeği ve sevgilisiyle," diye devam etti Patrizia, sanki aniden hafızası yerine gelmiş gibi. "Bir süre kilisede çok zaman geçiren dul adamı hatırlıyor musun, hani şu yakışıklı kaslı adam?"

Onu önemsemiyordum, çok az hatırlıyordum. Kilisemizde evlenmişti ve eşini kaybettikten sonra bazı öğleden sonraları kilisemize gelirdi.

O ana kadar her şeyi kendine saklayan Pat ile biraz tartıştım -ama artık alışkanlık haline gelen bir tür teslimiyetle. O bile.

"Peki ya bebek?" Ardından gelen sessizlikten sonra sordum.

"Ona kim baktı? Ben babayı incelemekle meşguldüm. Ve sonra uyuyordu."

En azından onu kimin tuttuğunu görmüştü. Evet, Adalgisa. Benim için üvey kardeş bile değildi, diye düşündüm. Annesi benim değildi.

Patrizia beni de dedikodunun içine çekmek istedi ama konu çok can yakıcıydı. Odaya geri dönen Vanda, onun son sözlerini yakaladı.

"Sessiz ol," dedi sert bir bakışla.

Daha sonra Pat ertesi hafta onunla bir partiye gitmemi istedi. Hiç istemiyordum ve o da nedenini anlayamıyordu. Odasındaki Hint halısının üzerinde bacak bacak üstüne atmış karşılıklı oturuyorduk. Komodinden, çok renkli cam gölgeli lambanın ışığı geliyordu. Tanıdığımız ve kesinlikle orada olacak erkekleri sıraladı ve bana şehir merkezindeki bir mağazadan aldığı ilk topuklu ayakkabılarını gösterdi. Annesinin bir çiftini giyebileceğim konusunda ısrar etti, aynı numarayı giyiyorduk. O sırada Vanda iyi geceler demek için yanımızdan geçti ve Patrizia ondan araya girip beni ikna etmeye çalışmasını istedi. Partilerle ilgilenmediğimi tekrarladım.

"Utanacak hiçbir şeyiniz yok, başınıza gelenleri siz seçmediniz. Sorumlu olan yetişkinlerdir." İşaret parmağı bir uyarı gibi yukarıyı göstererek aynen böyle söyledi.

"Peki, teşekkürler. Ama eğlenen bir çocuk kalabalığının içinde uzun süre kalamam, artık kendimi diğer insanlarla aynı hissetmiyorum. Öyle olduğumu sanıyordum ama hepsi yanlışmış. Artık biliyorum, benim kaderim farklı." Sanki Patrizia karşımda, halının üzerinde değilmiş gibi Vanda'yla konuşuyordum.

"Kader yaşlı insanlar için bir kelimedir, on dört yaşında ona inanamazsın. İnanıyorsan da değişsen iyi olur. Diğer insanlar gibi olmadığın doğru: kimse senin gücüne sahip değil. Olanlardan sonra hâlâ ayaktasın, temiz ve düzenlisin, ilk dönem ortalaman sekiz. Sana hayranız," dedi ve bir an için kızına baktı, sanki kabul edilmiş bir onayı arıyormuş gibi.

"Dediğiniz gibi temiz ve düzenli kalmak ve ders çalışmak için ne kadar çaba harcadığımı tahmin bile edemezsiniz."

İç çekerek yatağa oturdu. "Biliyorum, ama devam et, çirkin düşüncelerin dikkatini dağıtmasına izin verme."

Pattrizia bileklerimi tuttu ve sıktı. "Sen benim arkadaşımsın, aramızdaki her şey eskisi gibi."

"Aramızda kalsın, evet," dedim ve başımı öne eğdim, ta ki başlarımız çok hafif bir sesle çarpışıncaya kadar.

Sokağın aşağısında Epifani'yi kutlamak için havai fişek gösterileri yapılıyordu.

OceanofPDF.com

32.

uEn yakındaki sokak lambalarının loş ışığına gömülmüştü. Bulutsuz gökyüzünde şehrin üzerinde asılı duran alışılmadık derecede parlak bir ışıltı vardı. Sinyora Bice'nin balkonunda bir önceki yazdan kalma şezlong hala açıktı ve pijama üstümü ve altımı, çoraplarımı, vücudumdan hala sıcak olan atletimi çıkarırken arkalığa yaslandım. Göğsümde yıldızların soluk yansıması. Sandra'yı odada hayal kurarken bırakmıştım, alçıdaki bacağı yorganın altında bir sütun gibi duruyordu.

Umduğum gibi soğuk beni kavradı. Sadece zamana ihtiyacı vardı. Titriyor ve titriyordum, dişlerim takırdıyordu. Yarım saat boyunca çıplak bir şekilde orada oturmaya karar vermiştim, yanımda getirdiğim çalar saatle dakikaları kontrol edecektim. Bir süre elimde tuttum, fosforlu yelkovanın neredeyse fark edilmeyen hareketini gözlemledim, sonra onu yere bıraktım ve şezlonga oturdum. Göğüs uçlarımın acıyla kasıldığını hissederken, kalbimden daha uzakta olan ayak parmaklarım ölü gibi uyuyordu. Gözlerim ışıklı figürlerde ve yavaşça hareket eden soluk yeşil çizgide, ertesi gün söyleyeceklerimi tekrar gözden geçirmeye direndim. Ocak ayının son perşembesini cumaya bağlayan geceydi, sabah için kendime bir ateş bulmam gerekiyordu.

Sekizden biraz önce, odadan çıktığımı görmemiş olan Sinyora Bice'nin silueti kapının opak camının arkasında belirdi ama ben çoktan hastalanmıştım. Öksürdüğümü duydu ve kızının komodinindeki termometreyi aradı. Ateşim vardı, yüzün üzerindeydi.

"O zaman evde kal. Sana kahvaltı getireceğim," dedi ve mutfağa doğru birkaç adım attı. Ani bir düşünceyle durdu. Bana baktı.

Yatağımda bir kitapla kaldım ama ilk sayfayı geçemedim. Birkaç satır okuyordum ama iz bırakmıyordu, sürekli aynı paragrafla baştan başlamak zorunda kalıyordum. Zilin sesini bekledim. İlk seferinde sadece postacı vardı ve elinde imzalaması gereken bir şey vardı. Konuşma girişimleri

Sandra uyandıktan sonra saatlerin boşluğuna düştü. Saat on birde Adalgisa geldi. Merdivenlerden çıkarken, Sinyora Bice sorgulayan bir ifadeyle başını odaya uzattı.

"Onunla konuşmam lazım," dedim.

"Pekala, işimizi halleder halletmez seni arayacağım," dedi ve kapıyı kapattı.

Gelen ayak sesleri ve ardından girişte, boğuk, beni getiren kadının arkasındaki kilidin tıkırtısı. Sesler birbirini selamlıyordu, Adalgisa hâlâ duymaya çalıştığımdan habersizdi. Belki de kahve içmek için mutfağa gittiler. Birkaç dakika sonra sandalyelerin hareket sesi geldi; yine benden kaçacak diye korkuyordum. Çağrılmayı beklemedim.

Beni gördüğündeki bakışı ona dair en canlı anılarımdan biri ve muhtemelen en zarar verici olanı. Bir tuzağa yakalanmış ve çıkış yolu bulamayan birinin gözlerine sahipti, sanki bir hayalet gömülü bir zamandan onu takip etmek için yeniden ortaya çıkmış gibiydi. O bendim, bir çocuktan daha fazlası değildim ve çocuklar korku uyandırmaz.

Oturmaya devam etti, göğsünü hafifçe ani bir şekilde hareket ettirdikten sonra biraz yana eğildi. Çenesindeki geniş ben daha koyu görünüyordu, belki de etrafındaki solgunluğun bir etkisiydi. Üzerinde uzayan kılları tıraş etmişti, yüzeyden zar zor çıkıyorlardı. Her ay benim için ödediği para, kahverengi tahtanın üzerinde, şekerliğin yanında duruyordu.

"Okulda değil misin?" diye sordu, her zamankinden daha parlak bir kırmızıya boyanmış dudaklarını zorlukla oynatarak.

Cevap vermedim. Yanıyordum ve duvarın yardımıyla ayaklarımın üzerinde durdum.

"Ateşi var," diye araya girdi Sinyora Bice. "Sizinle konuşmak istiyor, yemek odasına gelin, orada kimse sizi rahatsız etmez."

Bizi içeri götürdü, Adalgisa önümden gitti ve süet ayakkabılarının topukları üzerinde dengesiz görünüyordu. Vücudu daha kadınsı kıvrımlara doğru yumuşamıştı, salonda bir tür sütlü pus içinde hareket edişini izledim. Sinyora Bice'nin istediği gibi, odada neredeyse hiç kullanılmayan dikdörtgen masaya oturduk. Sonra dışarı çıktı ve biz sessizlikle baş başa kaldık, birbirimize bakıyorduk. Yeşil yün elbisesi, büyüyen göğüslerinin baskısı altında daralmıştı.

Şimdi hiç acele etmeden ona bakıyordum, uğradığım haksızlık sayesinde kendimi güçlü hissediyordum. Ve öfkeli, ama aynı zamanda sakin, onca zamandan sonra. Bir süredir bekliyordum.

Onun için bir buçuk yıl, başlamak ona kalmıştı.

Ellerini kucağından masaya götürdü. Parmakları çıplaktı, alyans takmamıştı. Çocuğu düşündüm, şu anda ona kimin baktığını merak ettim; öğlen yaklaşıyordu ve eve dönmüyordu. Bir iç çekişle göğsünde asılı *duran hediyeyi* kaldırdı ve parlattı.

"Seni sevdim ve şimdi de seviyorum," diye söze başladı.

"Artık aşkın umurumda değil, beni ne kadar istediğin ortada. Beni neden gönderdiğini söyle."

"Kolay olmadı. Bu konuda ne gibi fikirlerin vardı bilmiyorum. " dedi ve işaret parmağıyla ahşap masanın oymalı kenarını çizdi.

"Ne gibi fikirlerim olabilirdi ki? Bana söylediğin tek şey beni geri isteyen aileyle ilgili yalandı, bildikleri ama söylemedikleri kasabada. Ayrıldığımda yatakta kusuyordun, ciddi şekilde hasta olduğunu düşündüm. *Senin* için endişelendim. Aradım ama kimse cevap vermedi, evimize iki kez gittim ve kapalıydı. Uzakta, bir hastanede olduğunu, ölebileceğini düşündüm. Aylarca seni bekledim, iyileşeceğini ve gelip beni alacağını umdum."

Yanındaki sandalyenin arkasına asılı duran çantasından çıkardığı mendille gözyaşlarını sildi.

"Kolay değildi," diye tekrarladı başını sallayarak.

"Bana sadece gerçeği söyleyebilirdin" dedim ve masanın öbür ucundan ona doğru eğildim.

"Gerçekler için çok gençtin, biraz daha büyümeni beklemek istedim." O da diğeri gibi.

O ana kadar kesmeye cesaret edemediğim bir öksürük nöbeti beni yakaladı ve bize bir duraklama verdi.

"Siz her zaman evliliğin çözülmez bir kutsal ayin olduğunu vaaz etmediniz mi?" "Çocuğun babasının yanında olması gerekiyordu," diye kendini haklı çıkardı. "I
Öfkeni anlıyorum ama kararlarda yalnız değildim." "Sırf sana yakın olmak için seninle gelirdim."

Sesimi kontrol etmeye ve gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Birdenbire vücut ısımın her b i r derecesini ve telafi edilemez bir güçsüzlük hissettim.

"İşleri mümkün olan en iyi şekilde ayarlamaya çalıştım. Senden ayrı kalmak istemedim ama öyle oldu."

"Kocanız bir şey söylemedi mi? Beni yanında tutamaz mıydı?"

"Onun için zor bir andı. Kendini iyi hissetmiyordu."

Ellerini tekrar kucağına götürdü, başını eğdi. Sandalyenin arkalığına yaslandım ve avizenin kesme camdan kolyelerine, sayısız fasetlerine baktım. Sanki bir deprem olmuş gibi titriyor gibiydiler ama bu sadece benim ateşimdi.

"Beni bir kez bile görmeye gelmedin, aslında benden bilerek kaçtın."

"Doğru anı bekliyordum, sana söyledim. Sana uzaktan yardım ettim."

Ona bağırmayı hayal ettiğim şeyi artık hatırlamıyordum ya da ağzımdan enerjisiz bir şekilde çıkıyordu, sanki artık çok önemsizmiş gibi. Sonunda ona ne yapabilirdim ki? Birkaç dakikadır çevirdiğim pijama düğmesi bile ona doğru fırladığında ona isabet etmedi.

Bir süre sessiz kaldık. Dudaklarında ince bir çift ruj çizgisi vardı. Sonra bir parmağını hafifçe kaldırdı.

"Haberdar oldum, biliyorsun. Kendimi senin için sorumlu hissetmediğimi sanma."

"Unut gitsin," dedim ve yan dönerek duvardaki eski Floransa resmine doğru yöneldim. Mutfaktan Sinyora Bice'nin yaptığı ragunun kokusu geliyordu. Sonra anahtar sesleri ve ön kapının açılıp kapanması, Sinyor Giorgio öğle yemeği için geliyordu.

"Şimdi mutlu musun?" diye sordu, suçlama ile merak arasında bir yerde.

Cevap vermedi ama birkaç saniye sonra aydınlandı ve çantasından cüzdanını çıkardı. Dikkatle bir fotoğraf çıkardı, gülümsedi ve memnuniyetle bana doğru iterek masanın üzerine koydu. Onun önünde yırtıp atma dürtüsüne itaat etmedim, böyle bir jestten daha üstün hissediyordum. Ona bakmaya tenezzül etmeden çocuğu ters çevirdim ve masanın kenarına kadar annesine doğru ittim. Düşmeden hemen önce onu yakaladı.

Diğer odadan gelen gümüş çatal bıçak şakırtıları, Sinyora Bice'nin masayı hazırladığını gösteriyordu. Adalgisa kendine geldi, kolunda her zaman gördüğüm küçük altın saate irkilerek baktı. O ayağa kalktı, ben kımıldamadım. Öncekinden çok daha fazlasını bilmiyordum.

"Bir dakika lütfen, kız kardeşim Adriana için yardıma ihtiyacım var. Kasabada daha fazla kalamaz."

"Hangi sınıfta?" diye sordu sabırsızlığını gizlemeye çalışarak.

"Ortaokulun ilk yılı."

"Bunu bir dahaki sefere konuşuruz, merak etme. Burada olduğumu unutma. Ve sana okulda başarılı olmanı tavsiye ediyorum."

Hemen bir kâğıda yeni telefon numarasını yazdı. "İhtiyacınız olursa arayın."

Bir süre daha tereddüt etti, o anda nedenini anlamamıştım, çünkü çok acelesi vardı. Belki de vedalaşmak için bana yaklaşmanın doğru olup olmayacağını ve ne kadar yaklaşacağını merak ediyordu. Tavrım cesaretini kırmış olmalı; masanın diğer tarafında kaldı. Ben de ayağa kalktım -bacaklarım güçsüzdü- ve sanki o artık orada değilmiş gibi pencereye gittim. Dışarıya, sokağa, kışın solmuş karşı balkonlara, çocukları eve götüren belediye otobüsüne baktım.

OceanofPDF.com

33.

Ocak ayının o Cuma gününden itibaren Adalgisa beni şaşırtmaya başladı. Onu bir daha ne kadar süre göremeyeceğimi hayal ediyordum, belki de sonsuza kadar. Her zamanki gibi benim için para harcayacaktı, uzaktan. Ama iki gün sonra telefon etti. Sinyora Bice, "O burada," diye cevap verdi, bana kasıtlı olarak bakarak. Acil bir baş hareketiyle banyoyu işaret ettim ve kendimi içeri kapattım. Küvetin kenarında otururken benim hakkımda konuştuklarını duydum - çalışmalarım, yemeklerim, her zamanki konular. Daha sonra tekrar aradı ve ben kaçamadım.

"Havuz üyeliğini yenilemeyi düşündüm, bu öğleden sonralardan birinde birlikte gidebiliriz."

"İlgilenmiyorum," dedim hemen. "Dans dersi o zaman."

"O da değil."

Eskiden çok severdim, diye ısrar etti ve arkadaşlarımı tekrar göreceğimi söyledi. "Muhtemelen şimdiye kadar beni unutmuşlardır. Ve üzgünüm, akşam yemeği hazır."

Ondan gerekenden fazlasını istemiyordum. Ama dans dersine hayır demesi geceleri sindirilmemiş bir yemek gibi üzerimde ağırlık yapıyordu. Gerçekten hoşuma gitmişti.

Yağmurlu ve açık bir günde onu okulun dışında buldum. Çocuklarını almaya gelen ebeveynlerin oluşturduğu izdihamda, elinde büyük bir adamın şemsiyesiyle bekliyordu. Geri çekildim, ama hemen akın eden çocuklar tarafından öne doğru itildim. Sadece benim için oradaydı, zaten merhaba diyordu ve ondan kaçamazdım.

"Yağmuru engelleyecek bir şeyiniz olmadığından emindim. Bu sabah hava güneşliydi."

Bana kolunu uzattı ve ben görmezden geldim, sınıf arkadaşlarımdan hiçbirinin bizi fark etmemesini umarak onun yanında yürüdüm. Onun kim olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilemezdim.

Aynı zamanda bir tür rahatlama hissettim, bir kez olsun herkes gibi olduğumu hayal etmenin cazibesine kapıldım. Bu kış havasında birileri beni de almaya gelmişti.

Biraz uzağa park etmiş olan arabadan bahsetti, o fırtınada herkes aynı anda yola çıkmıştı. Üstümüzden seller gibi su akıyordu. İşte oradaydı, yağmurla yıkanmış, onun mavi SUV'si. Ben arabaya binerken o beni korudu ve sürücü koltuğuna oturmak için etrafından dolaştı. İçeride, yıllar önce bir şişe sirke döktüğü zamandan kalma hafif ekşi bir koku vardı. Ama başını çevirir çevirmez parfümü beni daha güçlü bir şekilde etkiledi. Sabahları kulağının arkasındaki çukuru ve bileklerini yıkardı, aynadaki o hareketleri ezbere bilirdim.

Gösterge panelinde, üzerinde bebeğin küçük renkli bir fotoğrafı ve "Acele etme, beni düşün" yazısı bulunan parlak bir San Gabriele magneti vardı. Onun yanında da siyah beyaz, soluk yüzümün olduğu eski bir fotoğraf vardı. Buğulanmış camdan damlayan damlalara baktım ve biz gelene kadar sessiz kaldım.

Kapıda bana peçeteye sarılı bir tencere uzatarak, "İşte bugün yaptığım domates soslu biftek, ısıtabilirsin," dedi.

Merdivenlerde birkaç dakika durdum. Neler oluyordu? Adalgisa neden beklenmedik bir şekilde bu kadar müsaitti? Bu beni korkuttu, kafamı karıştırdı. Ondan umudumu kesmiştim, inancımı kaybetmiştim. Ama birdenbire, onu zorladığım görüşmeden sonra, çok nazik göründü. Ona tekrar teslim olma tehlikesini hissettim. Ve tarifsiz bir arzu.

Birkaç hafta boyunca başka bir şey duymadım. Tekrar ortadan kaybolmuş gibiydi. İçinde et olan tencere, Sinyora Bice'nin mutfağındaki bir rafta yıkanmış ve kurutulmuş olarak onu bekliyordu. Asık suratlı davranışlarım onu uzaklaştırmış mıydı? Hayır, bu sadece onun düzensiz görünümlerinin başlangıcıydı. Zamanla onun sık sık, uzun ya da kısa sürelerle orada olmasına ve ortadan kaybolmasına alıştım. Zamanını benimle yeni ailesi arasında paylaştırdı. İtiraf etmeden onu bekledim. Geri döndüğünde biraz kırılmış gibi davrandım. Bu hep böyle oldu, en azından ona olan ihtiyacım sürdüğü sürece.

Ziyaretleri umurumda değildi, buna ikna olmuştum ama zil sesiyle başladım.

En sevdiğim renkte bir kazakla geldi, çok ani bir hareketle ondan aldım.

"Kırmızı aldım. Boyutu doğru mu?"

Omuz silktim ve denemeden kaldırmaya gittim. Beni yatak odasına kadar takip etti. Etrafına bakındı.

"Burası biraz dar," dedi düşünceli bir şekilde. Bana taşınacağını, bu yüzden ortadan kaybolduğunu söylemişti. "Beni görmediğin için üzgünüm, aklımda milyonlarca şey vardı." Deniz kenarındaki eve geri dönmüştü.

"Her şeyin kaldırılması gerekiyor. Guido'nun sürekli işe gitmesi ve küçük bir çocukla aylar sürer."

Hayatlarımızı değiştiren adamın adını söylediğini hiç duymamıştım. Çocuğunun adını söylerken gülümsedi: Francesco, dua ettiği azizlerden biri gibi. Görmemesi için arkamı dönmüş olmama rağmen dikkatle dinledim.

"Yatağın hâlâ orada," diye mırıldandı, daha çok kendi kendine, geceleri beni sıcak tutan Abruzzese battaniyesini parmaklayarak.

Çantasında benim için başka şeyler de vardı: diz çorapları, gümüş bir bilezik, çatlamış dudaklarım için bir çubuk kakao yağı. Hepsini utanmadan ve teşekkür etmeden kabul ettim. O eşyaları komodinin üzerine koyarken ben de kız kardeşime ne götüreceğime karar veriyordum.

"Pazar günü bizimle yemeğe gelecek misin?" diye sordu aniden. Bir süre durakladıktan sonra, "Hafta sonları kasabaya dönüyorum," diye cevap verdim.

ona bakarak.

"Belki bir dahaki sefere," diye teklif etti. Birçok Pazar günü geçti.

Paskalya tatili sırasında, mutfakta yalnız olduğumuz o samimi anlardan birinde anneme davetten bahsettim. Rahibin kutsayacağı haşlanmış yumurtaları soymasına yardım ediyordum.

"Kabul et. Seni Adalgisa'nın yetiştirdiğini unutma."

Yıllar boyunca yaptığı tek uzlaşma girişimi bu değildi. Beni diğer çocuklarından bu kadar farklı yetiştirdiği için kuzenine karşı bir tür neşesiz minnettarlık duyuyordu.

"Eğer o olmasaydı, şimdi okula gitmek yerine kırsalda çalışıyor olurdun. Sen yoksulluk nedir bilmedin, yoksulluk açlıktan öte bir şeydir" demişti bir gün bana, bir uyarı olarak. Ve sonra: "O hatalıydı, ama bütün hayatın boyunca bu konuda somurtamazsın."

Adalgisa yemek hakkında konuşmayı bıraktı ama ben bunun bir saplantı olduğunu hissediyordum. Sinyora Bice'nin evinde görüşmeye devam ettik, ancak bir keresinde beni kendisiyle mağazaya gitmeye ikna etti. Harcama yapma havasındaydı, benim için, bebek için bir şeyler aldı. Bir reyondan diğerine dolaşırken gerçekten yeniden anne kız gibi görünebilirdik.

Mayıs başında tekrar denedi. Garip bir huzursuzlukla, heyecanlı ve sıcak bir şekilde yukarı çıktı.

"Guido şimdi seninle tanışmayı çok istiyor," dedi, sanki bir tür yavaş, sessiz alkış tutar gibi ellerini tekrar tekrar birleştirerek. "Bana hemen hayır cevabı verme, seni Cuma günü arayacağım."

Sinyora Bice bize cesaret verici bir gülümsemeyle baktı. Cuma günü telefonu bana uzattı ama önce ahizeyi kapattı.

"Git, bu onun için gerçekten önemli."

O Pazar sabahı kendimi çok dikkatli giyinirken, Sandra'nın göz kalemi ve rimeliyle gözlerimi daha büyük gösterirken, belki de biraz abartırken buldum. Adalgisa erkenden telefon etti, gelip beni almak için sabırsızlanıyordu. Yürümeyi tercih edeceğimi söyledim, hava çok güneşliydi.

Tatmin olmadım, son dakikada kıyafetlerimi değiştirdim. Solgun elmacık kemiklerime renk kattım. Kimin için hazırlandığımı bile anlamamıştım. Otobüs durağına geç kalmıştım. Adriana çoktan gelmişti ve kaşlarını çatmış bekliyordu.

"Beni şehrin ortasında yalnız bırakarak delirdin mi? Beni Ernesto'nun telefon kulübesinden arıyorsun, erkenden kalkmamı sağlıyorsun ve sonra burada değilsin?"

Ondan benimle gelmesini istemiştim, yalnız gitmek istemiyordum. Bir an için pişman oldum. Kıyafetleri çok küçüktü, ayakkabıları kirliydi. Pazar günü banyo günü olmasına rağmen saçları her zamanki gibi yağlıydı. Bakışımı yakaladı.

"Yıkamış olsaydım çekiciyi kaçırırdım."

"Otobüs, Adriana, otobüse bindiğini ve bana söylemediğini söylemelisin." Ona sarıldım.

Sırayla bir selpak mendile tükürdük ve biraz gülerek eski mokasenleri temizledik. Hızlıca yola koyulduk, sohbet ediyorduk, ona vereceğim bir sürü talimat vardı.

"İtalyanca konuşun lütfen. Ekmek dışında parmaklarınızla yemeyin, çatal bıçak kullanın. Ve ağzınız kapalı çiğneyin, sakın

dilini tokatla."

"Tanrım, beni ne kadar geriyorsun. Sanırsın İngiltere Kraliçesi'ni görmeye gidiyoruz. Sana ne yaptığını tamamen unuttun mu?"

"Burnunu sokma. Adalgisa'nın şehre gelmene yardım etmesini istiyorsan kibar davran."

Daha gidecek uzun bir yolumuz vardı ama otobüs ve tramvay duraklarında Adriana yürümeye devam etmek istediğinde ısrar etti.

Geç geldik. Bahçe kapısını çaldım, tril yeni, daha melodikti. Çitleri de değiştirmişlerdi, bu yüzden dışarıdan hiçbir şey görünmüyordu. Adriana'nın terli yüzüne son bir kez baktım, saçlarını kulaklarının arkasına topladım, belki böyle daha az fark edilirdi.

"Dikkatli ol," diye tekrarladım.

Kilidin tıklamasıyla içeri girdik. Yeni kesilmiş çimler, geometrik bir düzende dizilmiş çiçek tarhlarındaki farklı çiçekler bir an için gözümüzün önünden geçti. Yeni dikilmiş bir çalı, yeni dönmüş toprak. Ağzım kurudu ve göğsümde bir duygu karmaşası. Kapıdaki beyaz gömlekli adam.

"Bir genç bayan bekliyorduk ama iki kişi geldi," dedi dostça gülümseyerek. Sanki yetişkinmişiz gibi, güçlü ve hoş bir hareketle ellerimizi sıktı.

"Merhaba. Kız kardeşim bana sürpriz yaptı," dedim açıklama olarak. "Güzel, içeri gel. Bir yer ekleyeceğiz."

Yemek odasında birbirimize yakın bir şekilde hareketsiz durduk, korkmuştuk. Görünüşte ev eskisi gibiydi ama tanımlanamaz bir şey onarılamaz bir şekilde değişmiş gibiydi.

"Adalgisa birazdan burada olacak, bebekle birlikte. Saat tam on ikide yemek yiyor ve şu anda uyuyor olmalı. Bu arada ellerinizi yıkayabilirsiniz, banyo orada."

"Biliyorum, teşekkürler."

Adriana bacaklarını sıkarak kapıya doğru koştu ve gürültüyle açtı. Pantolonunu çoktan ıslatmıştı ve ben unutmuştum. Kapıyı kapatırken bizi takip eden bakışı fark ettim.

"İç çamaşırımda birkaç damla var, umarım kimse kokusunu almaz."

Onu rahatlattım, kendimi değil. Makyaj rafının önünde büyülenmiş gibi duruyordu ama onu kendime getirdim. Saatim olmadığı için zaman kavramını yitirmiştim.

öğle yemeği için çok geç görünüyordu.

Oturma odasında kimse yoktu. Onun yerine mutfakta iki ses ve Adalgisa'nın hazırladığı balığın kokusu vardı. İçeri girme, ocağın etrafına bakma, şunu ya da bunu tatma dürtüsü önceki hayatımdan kalmaydı. Bir adım attım ve durdum, kafam karışmıştı. Ev artık bana ait değildi. Ben bir misafirdim.

Bir saniyeliğine bile olsa odamı görmek istedim.

"Adriana, sana eskiden nerede uyuduğumu göstereyim, şu yandaki oda."

Yatağım hâlâ oradaydı, bu doğruydu. Ama kitaplarım, pelüş hayvanlarım, ortaokula kadar oynadığım Barbie'lerim yok olmuştu. Raflar her boydan şişenin içindeki gemilerle doluydu; bazıları minicikti, posta pulu gibi yelkenleri vardı. Yapım aşamasında olan bir tanesi masanın üzerinde duruyordu: zaten şişenin içindeydi, ama direkler köprünün üzerine eğilmişti ve masanın ahşap yüzeyine ulaşacak kadar uzun bazı iplikler vardı. Etrafında aletler vardı: cımbızlar, bir kutu oluk, kim bilir ne için kullanılan başka küçük aletler.

Orada benden geriye hiçbir şey kalmamıştı. "Beğendin mi?"

Başladım ama soru Adriana içindi. Onu gözden kaybetmiştim, çok meraklı ellerinde bir şişe tutuyordu.

Gizemi açıklamaya yaklaşırken "Montajı en zor olanlardan biriydi" dedi.

"Çok zekisin, gerçekten çok güzel oldu," diye iltifat etti. "Resmi *sen'i* kullanmalısın," diye fısıldadım, yeterince yumuşak değil. "Hayır, onu rahat bırak, o çok spontane."

Adalgisa sonunda geldi.

Mavi bir elbise giymişti, üzerine de bir önlük bağlamıştı. Adriana'yı gördüğüne şaşırmadı, onu nazikçe selamladı, ailemizi sordu. Elimi tuttu, eli duygusallıktan nemlenmişti.

"Guido, onun hakkında o kadar çok konuştum ki ve şimdi burada bizimle birlikte.
Kendinizi zaten tanıttınız, değil mi?" "Elbette.

Haklısın, o gerçekten akıllı bir kız."

Sonra bana daha sıkı sarıldı ve teşekkür etti, ardından küçük bir hareket yaptı, neredeyse çocukça bir sevinç zıplaması.

Bizi masaya götürdü ve Adriana için bir yer ekledi. Kız kardeşim onun tatlı için çatal bıçak takımını yaldızlı tabağın önüne dizdiğini görünce ağzından kaçırdı:

"Bütün bunlarla ne yapacağım? Çatal ve bıçak benim için iyi, çorba inceyse bir kaşık."

Gizlice ayağına bastım, onu kontrol etmek için yanına oturdum. O da karşısına oturdu, eğlenerek ona baktı.

"Merak etmeyin, istediğinizi kullanın. Ama en küçüklerinin daha sonra iyi bir şey için faydalı olacağını göreceksiniz."

Sonra ona okulu sevip sevmediğini sordu ve Adriana da sevdiğini söyledi.

"Ne kadar zeki olduğunu biliyorum, Adalgisa hep bundan bahsediyor," dedi bana, sanki kız kardeşime olan ilgisinden dolayı özür dilermiş gibi.

Çocukken akrabalarını ziyaret etmek için gittiği kasaba hakkında konuştular. Bitmek bilmeyen öğle yemeklerini, lezzetli sosisleri hatırlıyordu. O da Half-Cigar'ın ölüleri bile uyandıracak sosislerini anlattı. Onun yanında kendini çok rahat hissediyordu, uyarılarım unutulmuştu. Ağzını her açtığında titriyordum. Adalgisa memnun bir şekilde mutfağa gidip geliyordu.

Balık antipasto. Nasıl olduğunu görmek için arkadaşının ilk ısırığını gözlemledi. Başıyla onayladı. Adriana kabuğu olmayan bir karidesi çatalının üzerinde çevirerek inceledi.

"Bir sorun mu var?" Guido sordu.

"Solucana benziyor," dedi ve sonra mutlu bir şekilde tadına baktı.

Böcek ve solucan yiyen insanlar hakkında şakalaşmaya başladılar. Sıcaktan bunalmıştım ve pek aç değildim. Artık her uygunsuz sözde Adriana'nın ayağına basmayı bırakmıştım. Kendindeydi.

Adalgisa, Guido'nun gömleğine yağ sıçratarak istiridyeli spagetti servis etti. "Özür dilerim canım, hemen talk pudrası getiriyorum."

Lekeye s a d ı k elleriyle uyguladı, adam daha kolay olması için arkasına yaslandı. Onu bırakıp koltuğuna dönmeden önce göğsünü yavaşça okşadı. Onu kocasıyla hiç böyle görmemiştim.

"Bu sefer kum tanesi yok mu?" diye sordu sonra, biraz endişeli.

"Gerçekten çok lezzetli," diye mırıldandı Adriana çiğneyerek, ama soru
bizim için değildi.

"Kum yok, hayır, sanmıyorum, şu ana kadar değil. Sadece biraz tuzlu ama bu önemli değil. İstiridyeler daha uzun süre bekletilmeli."

Aniden, diğer odadan küçük bir ses anne diye seslendi.

"Erken uyandı. Şimdi onu göreceksin," dedi Adalgisa ayağa kalkarak.

"Hayır canım, kal ve yemeğini ye. Francesco kurallara uymak zorunda."

"Ama ağlamaya başladı," diye zayıf bir sesle itiraz etti.

"Doktorla anlaşarak kurallar koyduk. Ağlasa da önemli değil, yakında tekrar uykuya dalacak." Tabağını işaret etti ve: "Hadi, soğuyor."

Tekrar oturdu ama sandalyenin kenarına, sırtı kaskatı kesilmişti. Spagettiyi çatalının üzerinde döndürdü ve hareketsiz parmaklarıyla sapını tutarak orada bıraktı. Çocuğun ağlaması, Adalgisa'nın yüzünün aydınlandığı duraksamalarla dönüşümlü olarak devam ediyordu. Sonra neredeyse Guido'nun istediği gibi çatalı kaldıracaktı. Ama feryat yeniden başladı, giderek daha yüksek sesle.

Kristal kadehteki beyaz şaraptan bir yudum aldı ve peçeteyle dudaklarını sildi.

"Bunu yapmaya devam etmeyin. Eğer kapalıysa atılmalı." Nötr tonda, daha önceki şakacı nezaketten neredeyse eser kalmamıştı.

Adriana'ya döndüm. Bıçağının ucuyla bir midyeyi açmaya çalışıyordu.

"Ziyan etmek istemiyorum," dedi ve kabuğu temiz tabağa koydu.

Kabuğun porselenin üzerinde çıkardığı ses, çocuğun sesi tarafından gizlendi,

Şimdi daha yüksek sesle. Baba sağ eliyle masaya vuruyordu. Belli bir noktada ayağa kalktı ve hepimiz gözlerimizle onu takip ettik, oğlunun odasına gideceğinden emindik. Onun yerine mutfağa gitti: Adalgisa ana yemeği unutmuştu: fırında patatesli levrek. Ellerini tekrar kucağına koydu, güçsüzdü.

"Şimdi gidip onu getireceksin, değil mi?" Adriana bu kısa yokluktan yararlanarak onu kışkırttı.

Cevap vermedi, belki de duymadı bile. Tabakla geri döndü ve onu doğrudan keten masa örtüsünün üzerine yerleştirdi. Derisini ve kılçıklarını çıkardı, bize cömertçe beyaz balık servis etti. Sonra sebzeleri. Gülümsemeye çalışarak yememizi söyledi. Çığlıklar havada titreşiyordu.

"Belki de hastadır," diye yalvarmaya çalıştı Adalgisa.

"Beş dakika içinde uyuyor. Bu sadece inatçılık."

Tekrar mutfağa gitti ve ekmek sepetiyle geri döndü. Artık soğumuş olan spagettiyi ana yemekle değiştirdi ve kadın hafifçe arkasını döndü, o tabağı görmek bile istemiyordu. Ağzının kenarlarındaki iki derin oluk onu aniden yaşlandırdı.

Adriana zar zor tadına baktı, başka kimse yemeğe dokunmadı. Diğer odadan gelen çığlıkların aksine masada sessizlik vardı. Azaldılar ve aniden kesildiler. Guido memnun bir şekilde başını salladı. Sonra tekrar, daha da yüksek sesle.

O sırada Adalgisa'nın bu çığlıklara nasıl karşı koyabildiğini açıklayamadım, onun için acı çektim. Ama bakışlarıyla onu hareketsiz tutan arkadaşı oldu.

Adriana kalktı ve belki de fark etmediler bile. Tuvalete gitmesi gerektiğinden hiç şüphem yoktu. Sandalyemde felç olmuş gibiydim, ağlamalar evi ve zihinleri dolduruyordu. Belki sadece dakikalardı ama günü değiştiren o ağlama aralığı bitmek bilmez gibiydi. Adalgisa sandalyesine çökmüş, dikkatini avizeye vermişti. Bir gözünün üzerindeki makyaj lekelenmişti. Parmak ucuyla tabağın altın kenarını çizdi. Sonra arkamdaki bir şey yüzünden irkildiğini gördüm. Döndüm.

Adriana çocuğu tutuyordu, çocuk çoktan sakinleşmişti. Onu hafif hareketlerle sallıyordu, yüzü hala kırmızı ve üzgündü, saç tutamları terden alnına yapışmıştı.

"Oğluma dokunmaya nasıl cüret edersin?" dedi baba aniden ayağa kalkarak. Sandalye arkasından devrildi. Nefes nefese kalmıştı, boynunda bir damar atıyordu.

Adriana onu düşünmedi bile. Bebeği nazikçe annesine verdi.

"Elini beşiğin parmaklıklarına sıkıştırdı," dedi ve minik bileğindeki kırmızı izleri, derideki şişliği işaret etti. Saçlarını geriye doğru itti ve tekrar yanıma oturmadan önce gözyaşlarını bir peçeteyle kuruladı. Adalgisa onun acıyan küçük parmaklarını tek tek öptü.

Avucumun içiyle kız kardeşimin sert, gergin bacağını hissettim. Çok güçlüydü ama titriyordu.

Guido sandalyeyi kaldırdı ve kollarını yere sarkıtarak arkasına yaslandı. Bir kıza sesini yükselten, tehditkâr bir parmakla işaret eden adamdan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Farkında olmadan su ve şarap dolu iki bardağına baktı. Ne kadar süre öyle oturdu bilmiyorum ama o günden aklımda kalan görüntü bu.

Kimse konuşmadı. Sadece uykuya geri dönen bebekten arada bir hıçkırık sesi geliyordu. Adriana'nın omzuna dokunmam yeterliydi, birbirimizi anlıyorduk.

"Yemek için teşekkür ederim, hepsi çok lezzetliydi, gerçekten. Ama artık gitsek iyi olur, kız kardeşimin bir saat içinde şehre giden otobüse yetişmesi gerekiyor," dedim çabucak. Adalgisa aciz ve kederli gözlerle bize baktı. Neredeyse belli belirsiz bir hareketle başını hayır anlamında salladı. O Pazar gününü hayal ettiği gibi geçirmemişti.

Ona veda etmek için yanına gittim ve oğlundan gelen sıcak ekmek kokusunu aldım. Bazen en derin uykusunda sarsılıyordu. İçimden gelen dürtüye uyarak örme pamuklu gömleğine dokundum. Belki de benimkilerden biriydi, çok yumuşaktı. Adalgisa onları çocukluğumun diğer anılarıyla birlikte dolabın en üst rafındaki bir kutuda saklamıştı. İçgüdüsel olarak, sanki onu o zamanki mükemmelliğine geri döndürmek istercesine, elbisesinin mavisine kaçırılmış bir saç telini çıkardım.

"En azından biraz tatlı al," diye girişimde bulundu. "Belki bir dahaki sefere," dedi Adriana.

"Bir dakika," dedi Guido. Bir parça keki kâğıda sardı ve bize kapıya kadar eşlik etti.

"Dışarıda bir şeyler tamir ediyorum. Tekrar gelin, dışarıda yeriz." Kapıyı arkamızdan kapattım, derin nefes aldık.

"Harikaydın," dedim.

"Birinin o bebeğe gitmesi gerekiyordu. Acı içinde çığlık attığını düşünmediler mi?"

Kaldırım boyunca bahçenin etrafından dolanarak yola koyulduk. Köşeye geldiğimizde fikrimi değiştirdim, otobüs için erken bir saatti. Onu sahile inmeye ikna ettim. Pek açık şemsiye yoktu, sezon yeni başlamıştı. Ayakkabılarımızı çıkardık ve biraz şüpheyle beni suyun kenarına kadar takip etti. Uzun zaman önce Vincenzo ile geçirdiğimiz o günle neredeyse aynı yerdeydik. Sessizce onu hatırladık.

Adriana bana deliymişim gibi baktı, sonra o da kıyafetlerini çıkardı ve korkusuyla birlikte sıcak kumların üzerine bıraktı. Elime güvendi ve iç çamaşırlarımızla içeri girdik. Bir sürü minik balık ayak bileklerimize sürtündü. Soğuğa alışma zamanı. O temkinli bir şekilde yürüdü, ben onun etrafında biraz yüzdüm. Ona su sıçrattım ve karşılığında o da kafamı suya soktu.

Durduk, birbirimize bakıyorduk, çok yalnız ve yakındık, su göğsüme ve onun boynuna kadar geliyordu. Kız kardeşim. Kayaya sıkışmış bir toprak yığınının içinde büyüyen imkansız bir çiçek gibi. Direnmeyi ondan öğrendim. Artık birbirimize daha az benziyoruz ama dünyaya fırlatılmış olmamızda aynı anlamı buluyoruz. İttifakımız sayesinde hayatta kaldık.

Hafifçe titreyen yüzeyden, güneşin göz kamaştırıcı yansımalarından birbirimize baktık. Arkamızda güvenli su sınırı vardı. Göz kapaklarımı biraz sıkarak onu kirpiklerimin arasına hapsettim.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Abruzzo, Teramo'da doğan Donatella Di Pietrantonio, eğitimini eyaletin başkenti Aquila'da tamamladı ve şimdi Penne'de yaşıyor. Kısa öyküleri *Granta* Italy tarafından yayımlandı ve *Bella mia* adlı romanı Strega Ödülü'ne aday gösterildi ve Brancati Ödülü'nü kazandı. Üçüncü ve İngilizce yayımlanan ilk romanı *A Girl Returned* ise Campiello Ödülü'n*ü* kazandı.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.